Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

کتاب : د ناوي بنگړي

لیکوالان :بېلابېل

ژباړن : نثار احمد آریا

خپروونکې:

بېنوا فرهنگي ټولنه_ کندهار

د خپرونو لړ) : 17(

چاپکال : 1383ل کال

کمپوز/ ډیزاین : مختار احمد انتقام

کمپیوټرچاري:

بېنوا کمپیوټر ځانگه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ څه وایو!

ډېره د خوښۍ خبره ده، چي په دې وروستیو کي د ځوانانو مینه له خپل فرهنګ او ادب سره اورنۍ شوې ده او د خپل فرهنګ د بډاینې لپاره یې لارې چارې مشخصې کړې او درانه ګامونه ورباندې اخلي، چي پر دې لار یې ټولو اړتیاوو ته په پام سره چوپړ ته ملا تړلې ده .

د دغسې فرهنګ مینو، هڅاندو او خواریکښو زلمیو له ډلې څخه یو هم ځوان او با استعداده نثار احمد آریا دی، چي همدا اوس- اوس یې د غوره کیسو یوه ژباړل شوې ټولګه ستاسو په لاس کي ده او زموږ دا هیله ده چي د ذوق ژبه، به پر وټکوئ.

ښاغلی اریا که له یوې خوا د پښتو لنډې کیسه لیکنې پر ډګر راټوکېدلی خدایي غاټول دی، خپله هم لنډه کیسه لیکي او د لنډې کیسې لیکنې بریالۍ تجربې کوي، دغه راز د نورو لیکوالو له غوره کیسو څخه هم ژباړې کوي.

ښاغلی اریا د لنډو کیسو په ټاکنه کي د ښه ذوق څښتن دی او زموږ د دې خبرې زبات به ان شا الله تاسو د دغې ټولګې په منځ- منځ کي ووینئ. د ګران اریا یوه ډېره ښه ځانګړنه دا ده چي ده خپله ټوله پاملرنه یوازې او یوازې د لنډې کیسې مطالعې او تجربې ته اړولې ده، دی هڅه کوي چي یو کار وکړي او پوخ یې وکړي. نو موږ به د ده د لومړنې فرهنګي چوپړ لومړنۍ بېلګه (د ناوې بنګړي) ستاسو د ذوق مخې ته کښېږدو.

خدای دې وکړي چي خوښې مو شي او موږ به خپلې خبرې په دې دعا رالنډې کړو، چي خدای دې وکړي زموږ دغه نوی غوړېدلی ګل د وخت له سړو او نامردو سیلیو څخه تر ډېره په امان واوسي او خوږبویي یې تر ډېره په لره او بره پښتونخوا کي خپره وي او د ټولو پښتنو دماغونه په تر او تازه وي.

امین ثم امین

په ادب، مینه او درنښت

بېنوا فرهنګي ټولنه_ کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایله

ګیدو موپاسان/فرانسه

له ډوډۍ څخه وروسته مېلمستیا ته راغلي سړي د چلم څکولو لپاره په بله کوټه کې سره راټول شول، او له غره، وره خبري پیل شوې، په خبرو، خبرو کي د هغو میراثونو یادوني پیل شوې، چي ډیري عجیبي او نادري وې، پدې وخت کي ښاغلي انتوني یوه په زړه پوري کیسه وکړه، ښاغلی انتوني د ښار له وتلو وکیلا نو څخه دی، هغه وویل" نن سبا زه د یوه داسي وارث په لټه کي یم چي په ډېر بد حالت کي غیب شوی دی، هسي خو دا یوه عادي کیسه ده، چي په نړۍ کي هر مهال رامنځ ته کیدای شي، خو تفصیل یې ډېر دردونکی دی.

تقریبا شپږ میا شتي مخکي یو ې شتمني کونډې ما ته د یوه سړي له لاري بلنه راکړه، چي د هغې کور ته ورشم، هغې بخښنه غوښتې وه چي د ناروغۍ له امله هغه خپله زما دفتر ته نشي راتلای، زه د هغې لیدو ته ورغلم، له څو رسمي جملو وروسته هغې راته وویل:" وکیل صاحب! زه غواړم چي تاته یوه ډېره مهمه او سپېڅلې دنده دروسپارم، ما ته د دې کار لپاره تر ډېر غور وروسته غوره کړی یې ، زما د ژوند شېبې نوري لنډې شوي دي، کوم کارچي غواړم تا ته یې وسپارم، هغه به ته زما له مړیني وروسته پیل کوې، پر مخا مخ مېز زما وصیت نامه پرته ده، او ورسره د لسوزرو "فرانکو" نوټونه هم دي، که چېری ته پخپل کار کي پاته راغلې، نو همدا لس زره فرانکه خپل فیس وبوله، اوکه چیري بریالی شوې، نو زما له وصیت سره به سم یو لك فرانکه نوري تاته د جایزې په توګه درکړل شي، ماله هغې وپوښتل چي هغه غواړي په ما کوم کار وکړي؟ هغې ځواب راکړ، چي زه به د هغې ورك زوی ور پیدا کوم، چي د دې د ټولي شتمنۍ یوازینی وارث دی، کونډې دا خبره بیا تکرار کړه چي زه به د هغې له مړني وروسته خپل لټون پیل کوم، او هغه باور لري چي دا به ډېر ژر مره شي، هغې له ما هیله وکړه چي زه هغې ته تکیه ورکړم او پرکټ یې د دې لپاره کښېنوم، چي هغه خپله کیسه ماته وکړي، چي کیسه واورم، نو کیدای شي، چي زه د خپلي دندي پلان ترتیب کړم،کونډه په ریښتیا هم ډېره ناروغه وه، سره له دې چي زه ډاکټر نه وم خو بیا مي هم اندازه لګولای شوه، چي هغه نوره د یو څو ورځو مېلمنه ده.

کونډې خپله کیسه داسي پیل کړه "ښاغلې! ته هغه لمړنی کس یې چي زه داکیسه ورته کوم، د دې لپاره چي تاته زما د درد اوخوږ احساس وشي، ځکه ته یو خواخوږی انسان رامعلومیږې، زه باور لرم، چي ته زما بدبختي داستان واورې نو زما د زوی په لټه کي به هیڅ کمزوري نه ښیې، زه نه غواړم چي ډېره لیري لاړه شم ځکه داسي نه وي چي د څه درښودلو وړاندي زما ځواك ځواب راکړي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر واده وړاندي ما له یوه هم سینه ځوان سره مینه کوله، ما پتیلې وه چي له هغه سره به واده کوم، خو زما مور او پلار په دې خوښ نه وو، ځکه زما محبوب شتمن نه و، زه یې یوه لوړ او شتمن سړي ته ورکړم، ما د دې واده مخالفت و نه کړ، ځکه چي زه هغه وخت کم سینه، بې تجربې او د مور او پلار په خوښه وم"

څو کاله ورسته ځینې مهمي پیښي را منځ ته شوې، له یوه لوري زما محبوب بل واده وکړ او له بل لوري زما یو ډېر ښکلی زوی وزېږېد، د زوی له پیدا کېدو دوه کاله وروسته زما مېړه مړ شو، او په دې لویه نړۍ کي زه د یوه زوی او خپلي ډکي ځوانۍ پیټي ته یوازي پاته شوم"

"زما محبوب چي زما د مېړه له مرګه خبر شو، نو هغه ډېر خواشینی شو، په دې نه چي زما مېړه مړ شوی و، بلکي په دې چي هغه بل واده کړی و، او اوس سره له دې چي د هغه لار پاکه وه، هغه له ما سره واده نشوای کولای، هغه د عذر لپاره ماته راغی، او پر دې غم یې په چیغو، چیغو وژړل، زما زړه ټوټې، ټوټې شو.

"له دې وروسته زما کور ته د هغه راتګ پیل شو، همدا زما لویه غلطي وه، ځکه ما باید په لمړیو شپو کي هغه له خپله کوره منع کړی وای، خو دا چي زه د مېړه بې وخته مرني ډېره ځورولې وم، نو ځکه مي خپل محبوب ته د دوستۍ تر بریده د اړیکو ساتلو اجازه ورکړه، خو دا اړیکي ډېر ژر د دوستۍ له بریده واوښتې، معلومداره خبره ده چي همداسي به کېدلای، ځکه زه ځوانه وم، یوازي وم، او له هغه سره مي مینه وه، موږ ښځي باید خنکه راز، راز تکلیفونه وزغمو"

بیا داسي وخت راغی چي د هغه ډېري شپې به له ما سره تېرېدې، هغه واده درلود، زه کونډه وم او یو زوی مي هم درلود، نور نو موږ ته مناسبه نه وه چي مینه او عاشقي وکړو، ما باید لمړی لا دغه خطر حس کړی وای، خو افسوس چي احساساتو مي پر عقل پرده غوړولې وه، زه له فطري غوښتنو څخه مغلوبه شوې وم، نتیجه یې دا شوه چي هغه ټول څه وشول چي باید نه وای شوي، زه د هغه یو ډول یارانه وګرځېدم، ښایي ته به فکر کوې چي دا ټوله ګناه زما زه، خو داسي نه ده، کیسه دا سي وه چي زما میني او یوازیتوب زما د محبوب حوصله ور لوړه کړه، د هغه غوښتني له یوې نه بلي ورځي ته پسي ډېرېدې، ما ډېر مزاحمت وکړ خو حقیقت دادی چي د ښځي کردار چي هر څومره کلک وي، که له یو سړي سره څو ساعته یوازي پاته شي نو د کردار ټول بنسټ یې له منځه ځي او داچي هغه تر واده وړاندي زما محبوب و...

همداسي څورلس کاله تېر شول، دغه څولس کاله زما د ژوند تر ټولو ښې شیبې وې، په دې زمانه کي زما زوی لوی شو، هغه دومره ځیرک او صالح هلك و چي یو مور ویاړ پرې کولای شوای، زما پر یار هم ګران و، موږ دواړو په ګډه هغه لوی کړ، د هغه د زده کړي لپاره زما محبوب ډېر زیار وکیښ، زما زوی به هغه ته کاکا ویل، له هغه سره یې بې کچه مینه کوله او د هغه یې ډېر درناوی کاوه، هغه یې خپل پلار، ښونکی، پالونکی او ملګری باله او په هر څه کي به یې له هغه سره مشورې کولې، هغه هیڅکله په خپل کور کي د کاکا پر شته والي نیوکه نه وه کړې، نیوکه خو لا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده هغه تر اوسه دا هم نه و پو ښتلي چي کاکا هره ورځ زموږ کور ته داسي بې خاره ولي راځي، هغه له کوچنيوالي هغه خپل ځان او مور ته نژدې ليدلی و او هغه يې د خپل ځان مخلص ګڼلی وو هغه په خپل کور کي په کاکا عادي شوی و او هغه يې د ځان او مور خير خوا ګڼلی و.

بيا يو وخت زما يار له خپلي ښځي سره د يوې مياشتي لپاره په سيل برتانيې ته ولاړ، هغه به هر وخت په کال يا دوو کلونو کي بهر ته په سيل تلی، خير کله چي بيرته له برتانيې څخه راغی نو تر ټولو لمړی زما ليدو ته راغی، موږ ډېر احساساتي سره يو ځای شوو او په يو بل کي ورک شو، زما سد والوت،نه پوهيږم چي څومره وخت به تېر شوی و، خو چي ځان او شاوخوا ته مي پام شو، نو ټکان مي وخوړ، زه نابېره پوه شوم چي په کوټه کي دريم کس هم شته، ما چي سر را پورته کړ او د وره خوا ته مي وکتل نو پر سترګو مي توره شپه شوه، ما خپل زوی "هنري" وليد چي ژړ وګرځېد او لاړ"

"زما پر سر اسمان را ولوېد، کشکي مځکه چاودلې وای او زه په ننوتلې وای او يا مي پر کړي وای او د همېش لپاره ورکه شوې وای، نه پوهيږم چي ما تر کومه سلګۍ وهلې او ژړل مي، زما زړه د چاودېدو په حال کي و، ټول بدن مي لکه په اور چي کبابېدی، زه د هغه کب په څېر تړپېدم چي له اوبو را ايستلی شوی وي او پر وچه يې غورځولی وي، وکيل صاحب! هغه مهال چي زما کوم حالت و، هغه زه په ژبه نه شم بيانولی، زما يار هم چوپ و، هغه له ما څخه ليري ناست و، هغه نه ماته ډاډ راکړ، نه يې له ژړا څخه منع کړم او نه هم نژدې راته راغی، ډېر ورسته هغه چوپتيا ماته کړه او و يې ويل:"زه د هنري پسې ځم، د هغه ... د هغه د پوهولو هڅه کوم، زه ... زه هغه ته وايم"

هغه هم لاړ، زه يوازي پاته شوم، د اوښکو چينې مي وچي شوې او ډېره کمزوري شوم، کله چي ښه سترې شوم نو پر کټ ولوېدم او د خپل تللي زوی په تمه شوم، زه چوپه وم په زړه کي مي ډول، ډول انديښنو سر کړی و او له وېري په رېږد وم، کله چي به په نغري کي د کوم لرګي ټك شو نو زما ترهنده سترګي به د وره خوا ته واوښتې، يوې نا څرګندي وېري زما زړه په اوسپنزو زولنو کي را حصار کړی و، زه پوره باور لرم چي کوم سخت مجرم به هم داسي درد نه وي ليدلی،"د شپې په نيمايي کي ماته د خپل محبوب له لوري خبر راغی، چي هغه تر اوسه د هنري په پيدا کولو کي پاته راغلی دی، هغه پوښتلي و چي هنري خو به کوګر ته بيرته نه وي راغلی؟ ما ځواب ور ولېږه چي نه هغه تر اوسه بيرته کور ته نه دی راغلی، ته خپل لټون جاري وساته"

"زه ټوله شپه هغه ته په تمه ناسته وم، څو ځلي پر خپل زهني توازن باندي شکمنه شوم، کله به مي زړه راته ويل چي جامې وشلوم، ټوپونه ووهم او دومره منډې کړم، چي عصاب مي شل شي، کله به مي زړه و چي پر مځکه ځان وغورځوم، خو هيڅ غوښتنه دومره قوي نه وه چي ماته يو کوچنی حرکت راکړي، زه ټوله شپه ډول، ډول انديښنو لاندي کړې وم، بد، بد چورتونه رالوېدل د توپاني جګړو غوندي په زهن کي راګرځېدل چي اوس به څه کيږي؟ که هغوئ دواړه سره مخامخ شول نو بيا به زما د زوی غبرګون څه وي؟ که هغه بېرته راغی نو زه به دومره توان ولرم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي له هغه سره مخامخ شم؟ هغه به بېرته راشي؟ که را نه شي نو زه به څه کوم؟ دا دومره لوی ژوند به يوازي څنګه تېروم؟

شين سهار و، چي زما مزدوري کوټې ته سر را ښکاره کړ، ما له دې پرته چي هغې ته وګورم په لاس د تلو اشاره ورته وکړه، نه پوهېږم چي هغه ولاړه که پاته شوه خو لږ وروسته په داسي حال کي چي يو ډاکټر ورسره ملګرى و ماته نژدې راغله، ډاکټر ويل زه سربداله شوې يم، هغه زه پر کټ پرې ايستم او نور په ځان پوه نه شوم"

"مزدورې مي ويل چي زه تر ډېرو ورځو پوري سمه په هوښ کي نه وم، په همدې نا سم حالت کي به مي کله چيغي وهلې، کله به مي بغاري وهلې او کله به مي اپلاتي ويلې"

"کله چي زه پر سد شوم نو زما محبوب ماته نژدې ناست و، هغه ډېر ستړی او پرېشانه ښکارېدی، زما چي پر هغه سترګي ولګېدې نو سملاسي مي بېرته ورځخه واړولې او د خپل زوی حال مي ورځخه وپوښت، هغه راته وويل: ما چي هر څومره د هغه لټه وکړه بيا هم د هغه په موندلو کي پاته را غلم" ما هغه ته په قار وويل: سملاسي له دې ځايه پورته شه او زما زوی را پيدا کړه، تر څو چي دې هغه نه وي پيدا کړی له ما سره د ليدو هڅه مه کوه، هغه ولاړ"

"وکيل صاحب! له هغې ورځې راهيسي، نه زما زوی بېرته راغی او نه زما محبوب، ما له تېرو شلو کلونو راهيسي د هغوئ يوه مخ نه دی ليدلی، له شلو کالو څخه پرلپسې زه دغه عذاب ګالم، زه هره شيبه په تمه تېروم، هر وخت مي زړه دربيږي چي خدای خبر زوی به مي کله بېرته راشي، ته د دې سزا درد نه شې محسوسولای، دا يوازي د يوې مور زړه محسوسولای شي، هغه تمه چي پای نه لري ، اف " هغه چوپ شوه، بيا يې څو شيبې ورسته پسې وويل:" خو اوس هغه وخت رارسګېدلی چي دغه تمه پای ته ورسيږي، زما وخت رارسېدلی زما ژوند په خلاصېدو دی، ما د مرګ ښکالو اورېدلې ده، مرګ دې کور ته را ننوتلی دی او نور زه هم د ژوند هيله نه لرم، له دې شلو کلونو را هيسي چي زه کوم ژوند تېروم تر هغه مرګ وېرونکی نه دی"

او هغه زما محبوب، هغه له تېرو شلو کلونو څخه بې له ناغې زما کور ته راځي او زما د نوکرانو په منځګړيتوب له ما څخه د ليدو غوښتنه کوي، له هغه راهيسي ماته لوی، لوی ليکونه ليکي، زما له نوکرانوسره غوړمالۍ کوي، هغوئ ته لوی، لوی رشوتونه ور مني چي په يو ډول ځان دننه را پرېږدي او د يو څو شيبو لپاره له ما سره ووينې، خو ما هيڅکله هغه ته د ليدو اجازه نه ده ور کړې، د يوې شېبې لپاره هم نه، ځکه چي ... نه پوهېږم چي ولې؟ زه په دې پوره باور لرم چي که په هره شېبه کي هغه زما مخي ته راغی نو په هغه شيبه به زما زوی هم بيرته راشي او مور دواړه به يو ځل بيا يو ځای ووينې، اف، زويه ... خدای خبر هغه به چيري وي؟ مړ به وي که به ژوندی؟ خدايزده چيري به پټ وي؟ په همدې وطن کي به و ي که به له سمندر پوري وتلی وي؟ زه به کله ور يادېږم که نه؟ نه پوهېږم چي اولاد خپل مور او پلار دومره ولي ځوروي؟ داسي سختي سزا وي ولي ورکوي؟ خپل زامن دومره بې رحمه کيږي ولي؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوې مور په داسي حال کي چي د مرګ شېبې يې شمېګرلې په اسمان کي سترګي ښخي کړې او په دردناك ږغ يې خپل زوی ته ور ناري کړل:" زويه! زما زويکه! ته خو دومره ظالم نه وې، تا خو همېشه خندل او زه دي خندولم، ته دومره احساس نه لرې چي تا خپلي مور ته څومره سخته سزا ور کړې ده، تا خپله مور ژوندۍ ښخه کړې ده هغه مور چي له تا سره يې دومره مينه کول، چي کله به ستا تبه وه نو هغې به خوب پر ځان حرام کړ او کړۍ شپه به ستا سرته ناسته وه"

"ګوره دغه ټولي خبري هغه ته وکړه" کونډې ماته وويل:" ورته کوې يې که نه؟ ژمنه ده؟ هغه ته وايه ... هغه ته وايه زما زويه زما زړګيه! پر خپلي تللي مور رحم وکړه، وخت له هغې سره ډېره جفا وکړه، له کله راهيسي چي ته تللی يې، له هغې ورځي څخه ستا له مور څخه د ګور مړی جوړ شوی دی، اوس هغه په ريښتيا مړه شوې ده، ته خپله مور وبخښه، يو ځلي يې په مينه ياده کړه، ستا د دغه شل کلن بېلتون هره شيبه د هغې لپاره تر مرګ په کمه نه وه، او ستا په ياد کي يې د وينو اوښکي توی کړي وې او يو ځل د هغې قبر ته ورشه او هغې ته ور چيغي کړه چي مور جاني! هغه به پوه شي چي تا هغه بخښلې ده" کونډه په چيغو شوه، او بيا يې سلګۍ پيل شوې، زه چوپ ناست وم هغه دردېدلې ننداره مي کول چي يوازي يې پای زما په مخکي و، هغې په لاس ماته د تلو اشاره وکړه، زه چي پورته شوم نو هغې پرته له دې چي ماته وګوري په سلګيو راته وويل:"هغه ته دا خامخا ووايه چي ما ... چي ما له هغه وروسته بيا هيڅکله د هغه (خپل يار) مخ لا نه دی ليدلی، دا به ستا ډېره لويه مهرباني وي، نور نو ما يوازي پرېږده چي په خپلو ګورومونو کي ډوبه مړه شم"

زه دباندې راووتم له سترګو مي اوښکي رواني وې، څو ورځي وروسته خبر شوم چي هغه کونډه مړه شوې ده، ما د هغې په جنازه کي ګډون وکړ"

بيا ما له خپلو ټولو امکاناتو او اړيکو څخه کار واخيست، په پټو سترګو مي هڅي وکړې چي د هغې زوی پيدا کړم خو تر اوسه په خپلو هڅو کي بريالی شوی نه يم، تاسو چي د هغه په اړه هر فکر کوئ خو زه هغه يو مجرم زوی بولم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي

جرالډ کيريش

"تل خونه هلته ده!" د محبس مشر په داسي حال کي چي يو لور ته يې اشاره کول وويل:" لاندي د ورکښته کېدو پر مهال لږ پام کوئ ځکه چي ځيني ډيري زېم وهلي دي، تاسو خبر ياست چي دغه سيمه رود ته ډېره نژدې ده ځکه يې نو ځيني ډېري بوس شوي دي او پر ډېرينو ځينو باندي د لندبل له امله خپل سري بوټي را شنه شوي دي، که څه هم هغه تاسو ته چنداني زيان نه در رسوي خو ښايي جامې مو در چټلي کړي، هو رښتيا! اوس دغه تل خونه تشه ده، اوربېدلي مي دي چي په "کلوري" کي يې پر روغتيايي اوصلو برابر محبس جوړ کړی دی، خو زما په فکر محبس بايد محبس وي نه هوټل، محبس ته سم خلك نه ځي، بد خلك ځي، د دې لپاره محبس بايد محبس وي، ته څه په کي وايې؟"

"دا ځای اته سوه کاله پخوانی دی، خو اوس هم د اولي ورځي غوندي دی، بده به نه وي که ووايم چي دغه محبس په دولسمه پېړۍ کي جوړ شوی دی، له دې ورستيو لسو کلونو پرته نور له هغه راهيسي کار ورڅخه اخستل شوی دی، لمړی تل خونه وينئ؟ که مخامخ شکنجه خانې ته ورځئ؟ تل خونه وينئ ؟ ښه، لاکن هلته ستاسو د ليدو وړ څه نه شته" د محبس مشر چي يو زوړ سړی و، يو ستر اوسپنيز وره ته اوږه ور کړه او ور يې پرانيست، بيا په داسي حال کي چي په لړزېدلو لاسونو کي يې ډېوه نيولې وه موږ ته لار را ښوول.

تل خونه يو هيبت ناك ځای و، لس مربع فټه غولی يې و، اته فټه يې هسکوالی و، ښوی مځکه يې وه او ساه په کي بندېده، دومره سړه وه چي د انسان زړه په کي تنګېدی، زموږ يو ملګري ناره کړه "دا ډېوه خو يو وار دلته راوړئ، دلته پر دېوال څه نقاشي ښکاري"

"بلې هو" د محبس مشر وويل:

"پر څلورو واړو دېوالونو نقاشي شته، دا وګورئ دلته رڼا ښه پرېوزي"

موږ ټول جنوبي دېوال ته نژدې ور ټول شوو، پر دېوال د ډېوې ژړه رڼا پرېوته، يو چا پر ډېرينو دېوالو باندي ډېره ښکلې انځورګري کړې وه، د عيسی د ژوند او د هغه د زندۍ کولو انځورونه ښکارېدل، انځورګر د پوره هنر مظاهره کړې وه، د عيسی پر څېره باندي نا پايه سپېڅلتيا ښکارېده، د محبس مشر وويل:

ښه په غور يې وګورئ دغه انځورونه پخواني نه دي، کوم چا چي دغه انځورونه جوړ کړي دي هغه مړ... زما يې نېټه سمه ياد نه ده، تقريبا لس کاله پخوانۍ خبره ده زما د هغه نوم ياد نه دی، فکر کوم چي نوم يې "جون" و، که کوم بل څه و، زه په دې هم نه پوهېږم چي هغه يې دلته د څه لپاره راوستلی و، ګومان کوم چي جرم يې سياسي و"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه ته يې د ټول عمر نظر بندي او يوازيتوب سزا ټاکلې وه، هغه زلمی و او له يوې درنې کورنۍ څخه و، په هغه شپو کي زه نوی د محبس مشر ټاکل شو ی وم چي هغه يې دلته راوست، کوم سپاهي چي هغه دلته راوست، هغه ماته وويل چي ښاغلې ارتهره ! دا سړی د توري تل خوني لپاره دی، دا کوټه موږ توره تل خونه بولو، سپاهي وويل چي دا بندي بايد له بهر سره هيڅ تماس و نه لري، دی بوزئ بندي يې کړئ"

ما ورته وويل ډاډه اوسه ! له دې ورسته به دی له دباندي نړۍ څخه مطلق بې خبره پاته شي "

"زه وياړم چي ما خپله دنده په پوره ايمانداري سره تر سره کړه، درنو مېلمنو! ما هغه په تل خونه کي بند کړ، هغه هيڅ ونه ويل، هيڅ شور يې ونه کړ ځکه هغه له يوې درنې کورنۍ څخه و، زه چي په لمړي ځل هغه ته د ډوډۍ ور وړلو لپاره ورغلم نو هغه ماته داسي وکتل لکه زه چي د يوې مرداري ويالې چنجی وم، ما په زړه کي وويل، ښاغلې ! ته ماته ډېر په حقارت سره گورې، خير ژر وي که ورسته ته به زما په قدر پوه شې"

"پوره يوه مياشت وروسته، يوه ورځ هغه له ما څخه وپوښتل چي نن کومه ورځ ده؟ ماته امر شوی و چي هغه بايد له نړۍ سره هيڅ ډول تماس و نه لري، مانا داچي له بندي سره بايد خبري هم ونه شي، ما هغه ته هيڅ ونه ويل، پټه خوله دباندي راووتم، دويمه ورځ بيا هغه له څخه وپوښتل، مهرباني به دي وي که راته ووايې چي نن کومه ورځ ده؟ ايا زما د بند يو کال تېر شوی؟ زه و نه توانېدم چي خپله خندا پټه کړم، يو کال؟ تر اوسه خو پنځه اونۍ نه دي تېري شوي "

د دويمي مياشتي وروستيو شپو ته د هغه حال خراب شو، له هغه سره د يوې جملې خبري کولو په بدل کي هغه هر څه راکولو ته چمتو و، خو زه يو ساده ريس وم، نه مي حرس درلود او نه يې لرم"

د هغه حال نور پسې خراب شو، هغه به پر ځنگنو ولوېد او په ژړغوني ږغ به يې وويل: پر ما رحم وکړه، له ما سره وږغېږه، ما به سر ورته وښوراوه او ورڅخه تېر به شوم، سړی بايد خپله دنده په امانداري تر سره کړي، ما به ډېر کله اورېدل چي هغه به په لوړ ږغ خندل او يا به يې په ږزېدلي ږغ چيغي وهلې، تاسو ته به زه ډېر ظالم ښکارم، ښايي همداسي وي خو زه د خپل امر پابنده وم، ماته امر شوی و چي زه له هغه سره هيڅ خبره و نه کړم ځکه نو ما له هغه سره خبري نه وکړې "

"درې مياشتي ورسته هغه ماته لوی، لوی وړانديزونه راکړل، هغه ويل انسان خو به يې؟ پر ما رحم وکړه، پښو ته دي درلوېږم، له ما سره خبري وکړه، زه به تاته هر څه درکړم، ما هيڅ جرم نه دی کړی، زه لوړه کوم چي ما هيڅ گنا نه ده کړې، زه تاته په زرگونو پيسې درکولای شم، د يوه توري په بدل کي به زر، زر پونډه درکړم، د هغه ځکېروی خوت خو زه رشوت خور نه يم او بل زما په زهن کي دا خبره هم وه چي بندي به دومره پيسې له کومه کړي ؟ ما هغه ته د "نه " په دود سر وښوراوه، هغه ډېري بغاري ووهلې اخير چي ښه ستړی هلاك شو نو چوپ شو"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ماته ویل شوي و چي که چیري هغه د ځان وژني هڅه کول نو مخه یې مه نیسئ، یو چاقو، پنجه، قاچوغه، غاب او یو ګلاس د هغه په اختیار کي وو"

"یوه ورځ هغه له ما څخه یو نوی چاقو وغوښت، ما د هغه زوړ چاقو وکوت، د چاقو لاستی مات شوی و، زما په فکر کي را وګرځېدل چي کیدای شي هغه ځان ته د تېښتي لار جوړوي ځکه نو د چاقو لاستی مات شوی دی، ماته خندا راغله ځکه د تل خوني دېوالونه د فولادو غوندي کلك دي، پنځه میتره پنډ دي او په پوښښ کي یې اوسپنه کار شوې ده "

"ما له مرکز څخه امر وغوښت، ځکه ما دا اختیار نه درلود چي هغه ته نوی چاقو ورکړم، کله چي اجازه راکړل شوه نو بیا ما هغه ته نوی چاقو ورکړ "

ډیري ورځي تېري شوې یوه ورځ ما د ډېوې په رڼا کي دننه وروکتل، هغه هڅه کول چي پر دېوال باندي یوه څېره انځګور کړي، په څېره کي د ژوند اثار ښکارېدل، هغه د ځان د بوختیا یوه ښه لار پیدا کړې وه"

هره اونۍ به هغه له ما څخه دا پوښتل چي ایا زما د راتلو لس کاله شوي دي ؟ ایا زما د راتلو شل کاله شوي دي؟ ایا زما وېښتان سپین شوي دي ؟ خو د وخت په تېرېدو سره د هغه دا عادت هم پای ته ورسېد، هغه پر انځورونو انځورونه جوړول، تاسو یې وینئ هغه پر یوه څېره باندي بله څېره توږل، تر ټولو د حیرانۍ خبره دا ده چي هغه دغه ټول انځورونه په تیاره کي جوړول، ځکه هغه ته د رڼا ورکولو اجازه هم نه وه .

"بندي به هر وخت په نقاشیو اخته و، خورا ډېر چاقوګان یې خرابول، ځکه نو موږ هم د لرګي چاقوګان ور شروع کړل، د هغه د کار لپاره مو زاړه مېخونه او پیچونه هم ورکول، په ډېرشو کلونو کي هغه د تل خوني ټول دېوالونه ډك کړل" د محبس مشر چوپ شو.

موږ خپل چار چاپېره توږلي ډېري لیدلې، موږ داسي محسوسوله لکه د وخت رفتار چي تم شوی و، موږ یوې عجیبي وېري اخیستي و، تل خونه د قبر غوندي تیاره وه او موږ ته خپل ځانونه داسي ښکارېده لکه مړي چي وو، ډېر بد یخ و، موږ بالاپوښونه اغوستي وو بیا هم رېږدېدلو، ما ویل " اف، دېرش کلونه"!

"درو دېرش کلونه" د محبس ریس وویل: "اوس را یاد شول، هغه درودېرش کلونه بندي وو، هغه چي څه وخت دلته راغلی نو زما د لور لمړی کلیزه وه، په درودېرش کلونو کي هغه څلور سره دېوالونه له انځورونو څخه ډك کړل او یو هېږئ چي بیا څه وشول؟ دولت د هغه سزا ور کمه کړه او د هغه د ایله کېدو امر یې وکړ، تاسو ته به پر دې خامخا خندا درشي ځکه زه چي هغه ته ورغلم او پر هغه مي د خوشي کېدو زېری وکړ نو هغه زه پر ځنګون په یو شي ووهلم او ویې ویل: څه ورك شه، پنځه دقیقې مي پر ارامه نه پرېږدې؟ موږ هغه په زور له تل خوني څخه راوویست او له محبس څخه دباندي مو ایله کړ، خو ښاغلي! چي څنګه موږ هغه دباندي ایله کړ نو هغه ساه ورکړه، زه پوره باور لرم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي پر هغه باندي دغه خلاصه او تازه هوا سمه ونه لګېده، ازادي هوا له هغه څخه ژوند واخیست ځکه هغه د بندي هوا عادي شوی و "

"نو زما درنو مېلمنو! اوس تاسو د شکنجه خانې لیدلو ته چمتو یاست، که نه؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې ټاټوبي

ناډين ګورډيمر/جنوبي افريقا

په هغه شپه چي زموږ مور بازار ته لاړه، نو بيا رانه غله، نه پوهيږم چي په هغې څه وشو، يوه ورځ زموږ پلار هم همداسي تللی و، بيا هيڅکله رانه غلی، لاکن هغه جګړې ته تللي و، که څه هم موږ هم د جګړې په سيمه کي وو، خو خير موږ کوچنيان وو، موږ دخپل نيکه او انا غونډي وو، چي لاسونه يې له وسلې خالي وو، زما پلار له هغه چاسره جنګېدی چي حکومت داړه ماران بلل، هغوی هر ځګای لوټ او تالان ګډ کړی وو، موږ ټولو له هغوئ څخه د ځان ژغورلو لپاره له ويري دا رنګه منډې وهلې، لکه چرګان چي د سپيو له ويري منډې وهي، موږ نه پوهيدلو چي چيري لاړشو، زموږ مور بازار ته ددې لپاره تللې وه، چي غوړي راوړي ، ځکه کوم چا ورته ويلي و، چي په بازارکي غوړي ورکوي، موږ لدې خبري ډير خوښ وو، ځکه موږ له ډيري مودې راهسي د غوړو څکه نه وه کړې، ښايي هغې ته به يې غوړي ورکړي و، ددې لپاره به کوم چا په تياره کي وژلې وه، او غوړي به يې ترې اخيستي و، او يا ښايي له داړه مارانو سره مخ شوې وي، که کله تاسو له داړه مارانو سره مخ شئ ، نو هغوئ به تاسو هم ووژني، هغوئ دوه ځله زموږکلي ته راغلل، موږ منډه کړه په لوخو کي پټ شوو، بيا چي کله هغوئ لاړل نو موږ له لوخو نه را ووتو او خپلو کورونو ته راغلو، چي وموکتل نو د کور هرڅه يې وړي وو.

خو په دريم ځل هغوئ ته هيڅ په لاس نه ورغله ، نه غوړي او نه هم د خوړك کوم بل شی، هغوئ زموږ دکور تيرانو او لرګو ته اور اچولی و، چي له امله يې زموږ د کور چت پر مځکه رالوېدلی و، زموږ مور د اورسپني ټوټې راوړي وې، چي په هغه موږ د خپل کورڅه برخه پوښلې وه، په هغه شپه موږ تر هغه چت لاندې د خپلي مور د بيرته راتلو په تمه ناست وو.

موږ د کار لپاره لا هم له وېري دباندي نشواى وتلاى، ځکه داړه ماران په رښتيا بيا راغلي وو، زموږ کور ته خو لا خير نه وو راغلي، پدې چي بې چته کور هغوئ ته له انسانانو او شيا نو تش ښکاره شوی و، که نه نو نور يې ټول کلي ته بې پتي او سپکاوی اړولی و،سره لدې چي موږ د خلکو چيغي، شور او ږوږ اوريدی،خو بيا هم د مور له ويلو پرته له تښتي وېرېدولو، زه په خپلو خويندو او ورونوکي ميا نځوی وم، زما کوچنی ورور زماله سينې سره داسي نښتی و، لکه د بيزو بچی چي د خپلي مورله نس سره نښتی وي هغه خپل داړه لاسونه زماله غاړي څخه تاوکړي وو، او پښې يې زما تر ملا راګرځولي وې، زما مشر وروړچي دکور له سوځيدلو لرګيو څخه يې يو لوی ډانګ په لاس کي و، د دې لپاره ټوله شپه ولاړ و، چي که داړه ماران راشي، نو دی به خپل ځان ورڅخه وژغورلای شي.

موږ ټوله ورځ مور ته په تمه تېرکړه، زه نه پوهيږم چي نن کومه ورځ ده داچي په کلي کي نه کوم ښوونځی پاته و، اونه هم کومه کليسا ځکه نو نه ځرګنديده چي کله جمعه او کله شنبه ده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لمرلویدو مهال و، چي زموږ انا اونیکه راغلل، کوم چا خبرکړي وو، چي موږ کوچنیان په کورکي یوازي یو، مور مو بیرته نه راغله، زه هرکله تر نیکه مخکي د انا یادونه کوم، دا ترتیب همداسي دی، انا مو چاغه شلنډه او دنگه ونه لري، هغه تراوسه ډېره زړه شوې نه ده خو نیکه مو بې اندازې کوچنی دی،ځوك نه پو هیږي چي هغه د خپل لوی او ارت پتلون په کوم کونج کي دی، بې له دې چي وپو هیږي چي ته څه وایې، بې ځایه مسکی شي، ویښتان یې داسي ښکاري لکه د صابن له ځګه چي ډك وي، انا موږ ټول یاني زه، زما کوچني ورور، مشر ورور او نیکه خپل کور ته بوتلو موږ زما د کوچني ورورپرته چي زما د انا پرشا ویده و، بیا هم وېرېدلو له ټولوسره دا وېره وه، چي هسي نه په لارکي له داړه مارانو سره مخ شو .

ډیري شپې مو د انا په کورکي د مور په تمه تېري کړې، تقریبا یوه میاشت موږ وږي پاته وو، خو زموږ مور بیا هم رانه غله، موږ په تمه و، چي هغه راشي او موږ له دې ځایه بوزي،له اناسره مو نور نه زموږ او نه هم دځان او نیکه د خورك لپاره څه پاته وو، یوې ښځي چي په تیوکي یې شیدې لرلې، خپلي لږي شیدې زما کوچني ورورته ورکړې،ځکه هغې هم په کورکي زموږ رنګه اوربشنه خوړل، انا موږځو ځله له ځان سره د ځنګلي سبو په موندلو پسې بوتلو، خو داچي د کلي هر کس د همدې په لټه کي و ځکه نو د سبو یوه پاڼه هم هیڅ ځای پاته نه وه.

نیکه مو له نورو ځواناتوسره د موږپه لټه پسې ووت،خو پیدایې نه کړه، انا مو د نورو ښځګو په ګډون له نهیلۍ څخه ساندي پیل کړې، زه هم په ساندو کي ورګډه شوم، یوځلي ځینوخلګو لږي پلۍ او نورشان د خورك لپاره راوړي و، خو دوې ورځي وروسته بیرته هغه لوږه وه، نیکه مو پخوا درې پسونه، یوه غوا او د ترکاریو پټی درلود، د پسونو او غوا خو ډیري ورځي کیدې چي داړه مارانو ورڅخه وړي وو، ځکه هغه خو هسي هم د هغوی وو، او څنګه چي د کر وخت راغلی نو له نیکه سره مو تخم نه و.

وروسته دوی دواړو وپتیېله بلکي انا مو وپتیېله چي نور باید له دې ځایه لاړشو، نیکه چي مو هرڅومره چیغي سوري ووهلي، او دلته هلته کښته پورته شو، خو انا موهیڅ پروا ونه کړه، موږکوچنیان ډېر خوښ وو ځکه موږ له داسي ځایه تللو چي هلته مو نه مور وه اونه هم ډوډۍ ، زموږ زړه وو چي داسي ځای ته لاړشو، چي ډوډۍ وي او داړه ماران نه وي، موږ له دې تصوره لا من، من غوښه اخیسته چي چیري لیري داسي ځای هم شته.

انا مو د خپلو ځانګړو جامو چي کلیسا ته به یي اغوندلي، په بدل کي وچ جوار واخستل، هغه یې و ایشول او په یو زوړ ټوکر کي یې وتړل، کله چي موږ له هغه ځایه روانېدو نو هغه جوار له موږ سره وو، انا مو فکرکاوه چي په لارکي به د رود اوبه پیداشي، خو رود په مخه نه راغلی، او موږ دومره ټینګ تږي شوو، چي بېرته را ګرځېدو ته اړ شوو، کله چي بیرته را وګرځیدو، نو بیرته د خپلي انا کورته نه لاړو، بلکي په یو بل کلي کي تم شوو، ځکه په هغه کلي کي د اوبو برمه وه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

انا مو هغه کځوړه پرانیسته چي ټوکران او جوار یې پکي اچولي وو، بیا هغې خپل بوټونه خرڅ کړل، اوپه پیسو یې د اوبولپاره یوه لویه ډبه واخیسته، ما پوښتنه ورځخه وکړه: "ګوګو! ته به په لوڅو پښوکلیسا ته ځنګه ځې؟

هغې په ځواب کي یواځي دومره وویل: "سفرلوی دی، موږ ډېر شیان له ځان سره نشو وړلای"

په هغه کلي کي موږ له نورو خلکو سره هم ولیدل چي د بارېدو په حال کي وو، موږ هم له هغوئ سره ملګري شوو، ځکه هغویئ زموږ په پرتله له لاري سره ډېر بلد ښکاریدل، منزل ته د رسېدو لپاره موږ اړ وو چي له "ګروګرپارك" ځخه تېرشو، د ګروګرپارك په اړه موږ له اوله خبر وو چي په هغه کي په بشپړ ډول دځناورو واکمني ده، هاتیان، زمریان، ګیدړي، سمسارې، لنډه داچي هر رنګه ځناور پکې وو، په ځانګړي ډول بیا له جګړې وراندي، د نکه مو یاد دي ځکه موږ هغه مهال پیدا شوي نه وو، اوس خو داړه مارانو ټول هاتیان وژلي وو، او غاښونه یې پلورلي وو، زموږ جنګیا لیو او داړه مارانو هوسۍ هم ټولي خوړلي وې، زموږ په کلي کي یو سړی په دواړو پښو شل و، د هغه پښې د رود یوې سمسارې ورځخه خوړلي وې، خو پردې ټولو خبرو سربېره زموږ ټاټوبی د انسانانو ټاټوبی و، نه ده ځناورو، موږ د کروګرپارك په اړه په ډېرڅه خبروو، ولي چي زموږ د کلي ځیني خلك به د خوارۍ لپاره دا رنګه ځایونوته دکا رونو لپاره راتلل چیري چي به سپین پوستو د ځناور د سیل لپاره پړاو اچولی و.

موږبیا تګ پیل کړ، زموږ په کاروان کي ځنیې ښځې وې، او ځینې زما رنګه نجوني، کله چي به ښځې د دمي لپاره کښېنا ستې، نو کوچنیان به د هغوی ور په شا کېدل، یوه سړي موږ ټول د کروګرپارك په لور ور سم کړو "ایا پارك راورسېد؟ ایا پارك راورسید؟" ما په وار، وار له انا ځخه پوښتنه کول، انامي ځواب نه راکاوه،بیا هغه سړي راته وویل ،چي نه تر اوسه نه دی رارسېدلی، هغه دا هم وویل چي د دې لپاره چي موږ د پارك د اغزن سیم په څنګ کي تېرشوو، موږ اړ یو چي ډېره اوږده لار پرې کړو، هغه د اغزن سیم په اړه داهم وویل چي هغه ته مازي څوك لاس وروړي، نو وژني یې، بلکل همداسي کبابیږي لکه په ښارونوکي چي د برېښنا غځیدلو مزو ته څوك لاس ور وړي، ما په عامه روغتون کي د اوسپني پر ډبه جوړشوی د ککرۍ هغه انځور لیدلی و، چي نه یې سترګي لرلې، نه ځرمن او نه هم وېښتان، وروسته بیا هغه روغتون هم په ماین والوزول شو.

له ښه مزل وروسته، نه پوهېږم چي څومره وخت به تېرشوی و، چي ما بیا وپوښتل ایا پارك را ورسېد؟ یوه شوم چي هو پارك را رسېدلی دی ، او موږ له یوه سا عته په کروګر پارك کي تګ کوو، لاکن دا خو هم په لیدو هغه رنګه لوخي ښکارېدې، لکه موږچي ټوله ورځ تګ پکي کړی و، دلته زموږ هیڅ ځناور نه ترسترګو کېدی، بس یوازي هغه رنګه بیزوګاني او مرغۍ وې لکه زموږ دکور شاوخوا چي وې، موږ یو کشف ولید، چي ویې نه نشو کولای په منډه له موږ ځخه ځان وباسي زما مشر ورور او نورو هلکانو کشف هغه سړي ته د دې لپاره ور وړ چي د وژلو وروسته یې پو خ کړي او ویې خوري خو هغه سړي کشف بیرته ایله کړ ځګکه هغه ویل موږ دلته اور نشو بلولای، تر څو چي موږ په کروګر پارك کي دننه یو، موږ نشوکولای چي اور بل کړو، هغه ځکه چي د لوګي ځخه زموږ درك لګیده ،پولیس او

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېره داران راتلل ، او موږ يې بېرته خپلو سيمو ته لېږلو، هغه سړي وويل موږ بايد د ځناور په سيمه کې د ځناورو رنګه لاړ شو، ياني له سړك او د سپين پوستو خلکو له کېږديو څخه ليري، ليري.

ما يو ږغ واورېد، زه باور لرم،چې تر ټولو لومړی ما هغه ږغ واورېد، داسي ښکارېدل لکه ځانګي چې ما تيږي او يا لکه کوم څوك چې را روان وي او په پښو باندي وچ واښه کوټي، زما له خولې يوه چيغه ووته، ځکه ما فکر کا وه چې پوليس او پېره داران دي، موږ يې ليدلي يو، د دوی په اړه موږ ته هغه سړي ويلي و، چې بايد بيدار ورڅخه واوسو خو هغه يو هاتي و، د هغه پسې بل هاتي او د هغه پسې بيا نور ډېر هاتيان... لکه د شنه کورم په منځ کې چې لوې، لوې توري ټېلې يوې خوا بلې خوا ته ګرځي هغوئ په خپلو شونډکونو کې د "موپين" وني سري، سرې پاڼې ننويستلې، د هاتيو بچې له خپلو ميندو سره نښتي روان و،لږ لويو د هاتي بچيو په خپلو کې دا رنګه حملې وهلې، لکه زما مشر ورور چې له خپلو ملګرو سره وهلې توپير يوازي دومره چې دوئ د لاسونو پر ځای په شونډکونو زور واهه، ماته يې دومره خوند راکاوه، چې وېره مې بيخي له ياده ووته، هغه سړي ويل تر څو چې هاتيان تېر شوي نه وي، موږبايد چوپ پاته شوو، او سپې هم ونه وهو، هاتيان ورو، او په خوند، خوندتېرېدل، هغوئ دومره چاغ شلنډ وو،چې د چا له وېري د منډې اړتيا ورته نه وه.

هوسيو زموږ له وېري دلته هلته منډې وهلې، هغو په هوا کې دومره لوړ، لوړ ټوپونه وهل، چا چې ويل الوزي، ځنګلي سرکوزي زموږ د ښکالو په اورېدو پر ځای نېغ ودرېدل، او بيا داسي ځپه، ځپه په ځغاسته شوه، لکه زموږ په کلي کې چې يوه هلك هغه بايسکل چلاوه،چې پلار يې ورته اخيستو، موږ د ځناورو پسي د هغوئ د اوبو ځښلو تر ځايه ورتلو، او د هغوئ له تلو وروسته به مو اوبه ځښلې، موږ هيڅکله د اوبو له کمي سره مخ نشوو، خو ځناورو به هر مهال څه نا څه خوړل، چې ليدل به مو نو کله به يې واښه، کله به يې د ونو ريښې يا خورونه خوړل ،خو له موږ سره د خورك لپاره هيڅ نه و، جوار هم تمام شوي وو، که مو د خورك لپاره څه لرل، نو هغه يوازي همدا کوچني، کوچني او له مګېړيو ډك انځر وو، چې د هغو ونو پر ځانګو راځوړند وو، چې د رود پر غاړه ولاړي وې،لنډه داچې موږ له ځناورو سره سيالي نشوای کولای.

د ورځي چې به ګرمي ډېره وه، نو زمريان ليدل کېدل چې ويده به وو، د هغوئ رنګ وښو ته ډېر ورته و، لمړی موږ ونه ليدل خو هغه سړي وليدل، او موږ يې له هغه ځايه ډېرليري چپ خوا ته بيرته بوتلو، چيري چې زمريان ويده وو، زما هم ډېر زړه کېدی چې د زمريانو غوندي ويده شم، زما مشر له يوې نه بلې ورځي ته ډنګرېدی، خو "بهاری" لا هغه رنګه و، کله چې به زما انا د هغه د را په شا کولو لپاره ماته وکتل، نو ما به هڅه کول چې د هغې خوا ته ونه ګورم، زما مشر ورور له خبرو هم لوېدلی و، کله چې به موږ د دمې لپاره پړاو اچاوه او غځېدلو به نو دبه موبېرته په ډېر زور را ويښاوه، لکه هغه چې هم زموږ دنيکه غوندي هيڅ نه اورېدل، يوځل ما وليدل چې د اناپر مخ مچان بوڼېږي، او هغه يې نه الوزوي زه ډېره ووېرېدم، او د خورما د وني په يوې ځانګي مې هغه والوزول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د شپې او ورځې تګ کا وه، اوس نو موږ د سپین پو ستو تر کیږدیو رسېدلي وو، هلته اور بل و، او ډوډۍ پخېده، موږ ته د لوګي او غوښې بوی راتلی، موږ لیدل چې "کاږه" د غوښې د بوی پسې منډې وهي، د هغوملاوي دا رنګه رابوکي وې، لکه هغوی چې په کومه خبره شرمېنده وي، کله چې به کوم کوږ شاته راکتل،نو د هغه سترګې به داسې ښکارېدې، لکه زموږ سترګې چې له شپې یو بل ته د کتو پر مهال ښکاري، باد له ځان سره د هغو خلکو ږغ راوړه چې زموږ په ژبه ږغېدل، او اغزن سیم ته څېرمه یې پړاو اچولی و، هلته د کیمپونو کارکونکي اوسېدل، د شپې یوې ښځې غوښتل چې د مرستې لپاره هغوئ ته ورشي، هغې ویل دوئ موږ ته له "چټل دان" څخه هم د خوړك لپاره څه راکولی شي، کله چې هغې ساندې پیل کړې، نو انا مې اړه شوه، چې هغه راوګرځوي او خوله یې وربنده کړي، ولې چې هغه سړې مخکې لا راته ویلي و،چې په کروګرپارك کې موږ باید له خپلو کارکونکو څخه لیرې واوسو، ځکه که هغوئ زموږ مرسته کړې وای، نو خامخا به له خپلې دندې ګوښه شوي وای، که چیرې هغوئ موږ لیدلي وای، نو د هغوئ لپاره همدا ډېره وه،چې هغوئ داسې ښوولې وای چې موږ هلته نه یو او هغوی یوازې ځناور لیدلي .

کله نا کله چې به موږ په شپه کې د ویدېدو لپاره څه تم کېدو، نو له یو بل سره به جوخت څملاستو، نه پوهېږم چې هغه کومه شپه وه، موږ ټوله شپه مزل ګ وکړ، په هغه شپه موږ د زمریانو ږغ بیخي له نژدې واورېد، دا رنګه ږغ نه لکه زمریان چې له لیرې غوړمبیږي، بلکې داسې لکه یو شی چې ساه باسې، بلکل همدا رنګه لکه موږ چې له منډې وروسته له خولې ساه باسو، خو دا د سا ایستلو ږغ بېل غوندې و، ولې چې هغوئ په منډه نه وو بلکې همدلته نژدې د کوم چاپه تمه وو، موږ وخوځېدو، او یو بل ته لا پسې جوخت شو، څوك چې په څنډه کې وو، هغوئ به هڅه کول، چې منځ ته ځان ننباسي، زه له یوې ښځې سره نښتې ولاړه وم، د هغې له بدن څخه بدبوی پورته کېدی، هغه وېرېدله خو زه له خوښۍ نه له هغې سګره جوخته شوم، ما له خدایه(ج) غوښتل چې زمری له هغو خلکو څخه چې په څنډه کې ولاړ وو، یو پورته کړي او لاړشي ماسترګې پټې کړې، د دې لپاره چې هغه "ونه" ونه وینم له کومې څخه چې زمري زموږ منځ ته راټوپ کولای شوای، بلکل منځ ته چې زه ولاړه وم.

هغه سړی جګ پورته شو، او یوه وچه څانګه یې په زور، زور له ونې سره ووهله، موږ ته یې وویل چې "سپڼ" و نه باسو، خو خپله یې چیغې پیل کړې هغه پر زمریانو دا رنګه چیغې وهلې، لکه زموږ په کلي کې چې کوم چغال خوله په هوا نیولې وي، او چغې وهي، زمریان لاړل او موږ یې له لیرې غوړمبی واورېد.

***

موږ سترې شوي وو، ډېر زیات سترې شوي وو،کله چې به په لارکې له کوم رود څخه پورې وتلو، نو زما مشر ورور او یو بل کس به زما نیکه پورته کاوه، او له یوې نه به یې بلې ډبرې ته لیږداوه، زما انا ډېره ځواکمنه وه، خو له پښو یې بیا هم وینې تلې، موږ دومره سترې شوي وو، چې نور د کوم پېټګې د وړلو توان را پکې نه و، د کوچنې وروو پرته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور د هرڅه وړل راته ګران و، ځکه مو نو ټول شیان تر یوې " ترخې" لاندې پرېښودل، انا مو ویل "چې مورې خپله تر هغه ځایه ورسېږو، همدا ډېره ده."

مورې له ډېرې لوړې ځینې داسې ځنګلې بوټې وخوړل چې زمورې د کلې په شاوخوا کې نه و، په نتیجه کې یې زمورې ټولو خېټې خرابې شوې دستونه راولوېدل، پدې مهال مورله هغو وښو څخه تېرېدلوچې د "هاتې" وښو په نامه یادېدل او د هاتې غوندې لوړ وو، زمورې خېټو درد پیل کړ، داچې نیکه مو د کوچنې ورور غوندې د ټولو په مخکې حاجت نشوای پوره کولی نو د حاجت پوره کولو لپاره په وښو ننوت" روان اوسئ،روان اوسئ" هغه سرې پرلپسې همدا ویل، خو مورې هغه ته وویل چې نیکه ته مو تم شې، ټول خلك هغه ته په تمه شول، خو هغه نه راتلی او نه راغلی،غرمه مهال و، زمورې غوږونه د "مچیوو" بزهار نیولې وو، ځکه مو د وښو سرکی نشو اورېدګلی، چې له هغه څخه مو درك لګولی وای چې نیکه مو بېرته را روان دی، د وښو د جګوالې له امله مورې هغه لیدلی هم نشوای، ځکه واښه ډېرجګ وو، او هغه ډېرټیټ، خوبیا هم مورې باور درلود،چې هغه به په خپل ارت پتلون او څیرې کمیس کې همدلته چیرې وې، انا د تار د نشتوالې له امله د هغه کمیس ګنډلی نشو، مورې پوهېدلو چې هغه به ډېرلیرې نه وې تللی، ځکه هغه کاواکه و، او ورو تلی.

مورې د ورو، ورو ټولیو په بڼه د هغه په لټه ووتو، ځکه مورې ویل، هسې نه چې مورې هم د یو بل له سترګو پنا شو، واښه زمورې سترګو او پزو ته راباداېد، مورې هغه ته ورو، ورو چغې ور وهلې خو داسې ښکارېدل چې د هغه په غوږنو کې د اورېدولپاره کوم ځای پاته و، هغه هم د مچیو بزهار ورډك کړی و، مورې د هغه په موندلو پسې سترې ستومانه شوو، خو پیدا مو نه کړ، مورې ټوله شپه په همدې لویو وښوکې پاتې شوو، ما خوب لیدی چې نیکه مو یوځای د یو کیندلې ډېب ځنګ ته پروت دی، ډېب هم ده پخپله کیندلی وې، لکه هوسۍ چې یې د خپلو بچیانو د پټولو لپاره کیندې، خو ما چې سترګې پرانیستې بیا هم د هغه هیڅ درك نه و، مورې بیا د هغه لټون پیل کړ، مورې په وښو کې په وار، وار تېر راتېګر شوو او لارې مو جوړې کړې، سرېره که یې مورې پیدا نه کړو نو هغه خو به مورې په اسانۍ سره پیدا کړې، مورې ټوله ورځ هغه ته وکتل، چې لمر به سر ته راغلی نو هر لور ته به چوپتیا خورېده، که څه هم څوك به د ځناورو غوندې سیورې ته پراته وو، خوبیا هم د لمر وړانګې په سر ننوتلې، زه ستونې ستخ پرته وم او هغو کرمښکو لغړغاړو بدرنګو مرغیو ته مې کتل،چې زمورېشاوخوا الوتې، مورې مخکې هم هغه مهال دوئ لیدلې وې، چې دمردارو شوو ځناورو هډونه یې چیچل، په هغه هډونوکې زمورې دخورك لپاره هیڅ نه و پاتې، هغوئ لوړ په هوا کې ګردې، ګردې راګرځېدلې، خو کله به بیا لاندې او بېرته پورته لاړلې، ما هغوی لیدلې چې غاړه به یې کله یوه او کله بل لور ته اړولې، را اړولې او پرلپسې یې په هوا کې چکرونه وهل، ما خپلې انا ته وکتل، د هغې زما کوچنی ورور په غېږ کې و او د مرغیو سیل یې کاوه.

ماښګام مهال و، چې هغه سړی زما انا ته راغلی او ورته ویې ویل چې پاته خلګ نور باید لاړ شې، ځکه هغه ویل که د دوئ کوچنیانو ته د خورك لپاره څه ور ونه رسېږې، نو هغوئ به ډېر ژر ومرې، انا هیڅ ونه ویل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل" زه به تر تلو وړاندي تاسو ته لږ اوبه راوړم"

انا زما خوا ته زما د مشر ورور او په غېږ کي ورسره کوچني خوا ته وکتل، موږ هغه نور خلك ليدل چي د تلولپاره پورته کېدل، زما هيڅ باور نه راتلی چي دا له خلکو ډك د وښو ميدان به تش پاته کيږي، او موږ به پدې ځای ياني کروګرپارك کي يوازي پا تيږو او وروسته به څناورو يا پوليسو ته زموږ پته لګيږي، زماله سترګو اوښکي بهېدې او پرلپسې مي پر لاسونو څڅېدې، خو انا مي هيڅ پروا نه راکوله، بيا هغه ناڅاپه پورته شوه او خپلي پښې يې دا رنګه وغوړولې لکه څوك چي يې د لرګيو د پورته کولو په مهال غوړوي، هغې په يوه جټکه سره زما ورور په شا کړ او په يو ټوکر يې پر ځان وتاړه، د هغې جامې خيري شوي وې، او هغه لوی،لوی تيونه يې ترې راوتلي ووچي زما د کوچني ورور لپاره هيڅ پکي نه و، انا ويل" درځئ" موږ له لوړو، وښو څخه وړاندي تېر شوو، هغه ځای مو شاته پرېښود، او بيرته له هغه سړي او نورو خلکو سره يوځای روان شوو.

***

يوه لويه کيږدۍ پر مځکه ولاړه وه، تر يوې ښوونځۍ او کليسا هم لويه، موږ چي تر اوږده مزل وروسته دلته را ورسېدو، نو ما فکر نه کاوه چي دا دي هغه ځای وي، دا رنګه ځايونه ما هغه مهال هم ليدلي وو، چي کله موږخپلي مور بازار ته بېولي وو، هغې اورېدلي وو، چي زموږ جنګيالي هلته راغلي دي، هغې غوښتل چي له جنګياليو څخه زما د پلار درك څرګندکړي، په هغه کيږدۍ کي خلکو دعاوي غوښتې او سندري يې ويلې، دا کيږدۍ هم هغه رنګه شنه او سپينه ده، خو په دې کي داسي څوك نشته چي دوعا وي وغواړي او سندري ووايي، موږ دلته له هغو کډوالو سره اوسو، چي زموږ له ټاټوبي راغلي دي، د ډاکټر نرسه وايي موږ له کوچنيانو پرته ټول ټال دوه سوه کسان يو، ځيني نوي کوچنيان هم شته چي له کروګرپارك څخه د راتېرېدو په مهال زيږېدلي وو، د ورځي سره له دې چي لمر ځليږي بيا هم په کيږدۍ کي تياره وي، او داسي ښکاري لکه ټول کلي چي همدلته مېشت شوی وي، دننه د کورونو پر ځای هري کورنۍ له خپل استوګنځي څخه بورۍ او بکسونه بلکي څه چي په لاس ورغلي، ترې راچاپېر کړي دي د دې لپاره چي وښيي، دا د هغوئ کور دی، او نور بايد ور نشي، حال داچي دلته نه ورونه شته، نه کړکۍ او پوښښونه، او هر دنګ سړی کولی شي، چي تم شي، او د کور دننه سر ورښکاره کړي، ځينو خلکو ډېري کوټلي دي رنګ يې ترې جوړکړې دی او پر ګونيو يې انځورونه کښلي.

په اصل کي پوښښت شته خو لوړ، ډېر لوړ دکيږدۍ "سايه وان" يادوم چي بيخي د اسمان غوندي ښکاري، لکه موږ چي په يو لوی غره کي اوسو، د کيږدۍ له سوړو څخه چي کوم ګرد دننه راځي، هغه بيخي د لارو غوندي ښکاري، دغه لاري دومره پلني دي چي سړی فکرکوي چي هغه به پرې ختلی شي، که څه هم د کېږدۍ چت دباران اوبه ګرځولي خو اوبه له کښته څخه په بهېدو سره دننه راځي، او د کېږدۍ په کوڅو کي ډم دربېږي، دا کوڅې دومره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنګي دي چي په يو وخت يوازي يو سړی پکي تېرېداشي، کله چي زما د کوچني ورور غوندي کوچنيان په ختو کي لوبي کوي، نو سړی اړ وي چي د هغوئ له سر څخه ټوپ کړي او تېرشي.

زما کوچنی ورور لوبي نه کوي، انا هغه هره دوشنبه چي ډاکټر راشي، ډاکټر ته ورښکاره کوي، هغه وای، د ده په سر کي څه ستونزه شته، او لامل يي هم ښايي همدا وي چي له کوم ځايه چي موږ راغلي وو، هلته پوره خواړه نه ترلاسه کېدل،او يا ښايي لدې امله و چي هلته جګړه وه او زموږ پلار نه و او يا هم کېدای شي له دې وجي و چي له کروګرپارك څخه د راتېريدو په مهال هغه وړی پاته شوی و، هغه ته يوازي همدا خوند ورکاوه چي تولو ورځ يا د اناپه غېږکي ناست وای، اويا يې هغې ته څنګ وهلی وای، هغه موږ ته وچ، وچ ګوري، څه ويل غواړي خو ږغېدلی نشی، کله چي يې زه تخنوم، نو هغه يوازی راته مسکی شي، ډاکټر هغه ته يو ډول پوړۍ ورکړي چي په اوبو کي له خشتولو وروسته د هغه لپاره خواړه ترې جوړيږي، ښايي يوه ورځ هغه جوړشي،

په لمړي سر کي چي موږ دلته راغلو نو زه او زما مشر ورور هم همدارنګه وو، زما سم ياد نه دي خوکيږدی ته څېرمه اوسېدونکو کليوالو موږ ډاکټر ته بېولي وو، په کېږدۍ کي له اوسېدو مخکي په کار ده چي څوك هلته ورشي، او خپل نومونه وليکي چي د کروګرپارك له لاري له هغه ځايه راکډوال شوي دي، موږ پر وښوکښېناستو ټول شيان سګرچپه ښکارېدل، يوه نرسه د خپلو لنډو پرېکړو وېښتانو او جګو بوټونو له امله ډېره ښه ښکارېده، هغې موږ ته يو ډول ځانګړي پوړۍ راوړې او راته وېې ويل چي په اوبو کي يې واچوئ او ورو يې وڅښئ، ما کڅوړه په غاښونو پرې کړه او پوړۍ مي په خوله کړه، هغه مي پر خوله پوري ونښته، بيا مي پر شونډانو او ګوتو نښتي پوډر وڅټل، ځينو نورو کوچنيانو چي له موږ سره راغلي وو، خواګرځی وکړ، ما هم په خپله خېټه کي حرکت حس کړ، او داسي راته ښکاره شول، چي پوډر دکوم مار غوندي بدن ته راننوځي، لږ وروسته مي سلګی پيل شوې او بدحال مي شو، يوې بلي نرسي موږ ته وويل چي د ډاکټر په دالېزکي په قطار ودرېږو خو په موږ کي د درېدو توان نه و، او دلته هلته پر يو بل لوېدلي ناست وو، نرسانو يو، يو پورته کاوه او په لاسونو کي يې پېچکاری کاوه، په نورو پېچکاريو کي يې زموږ وينه واخسته او په کوچنيو، کوچنو ښيښوکي يې واچول، دا هر څه د ناروغيو د مخنيوي لپاره کېدل خو زه په هيڅ نه پوهېدم، هر وار چي به مي سترګي سره ورتلې نو داسي به راته ښکارېده چي اوس هم په لوړو وښو کي روانه يم ، هاتيان به مي هم تر سترګو کېدل، زه به نه پوهېدم چي موږخپل منزل ته رارسېدلي يو.

انا اوس هم غښتلې وه، ولاړېدلې شوه، هغې ليك لوست کولای شو، ځکه يې نو زموږ پر ځای هم لاسليکونه وکړل، انا دکېږۍ دېوال ته څېرمه ځای ونيو، همدا د کېږدۍ تر ټولوغوره ځای هم و، هسي خو د باران اوبه دلته هم راځي، خو کله چي هوا ښه وي، نو موږ د کيږدۍ پرده پورته کولی شو، لمر راته مخامخ وي، د "لنده بل" بوی ژر ورکيږي، انا له يوې ښځي سره پېژندل، هغې وروښوول چي د ويدېدو لپاره د پوزيو جوړولو ښه واښه له کومه تر لاسه کيږي، بيا انا موږ ته پوزي راجوړ کړل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مياشت كي يو وار د خوراكي شيانو ډكي لارۍ كيمپ ته راځي، اناله خپل لاسليك كړي كارټ سره ورځي او د كارټ د ټاپه كولو وروسته د جوارو يوه بورۍ راوړي، بورۍ تركيږدۍ پوري د راوړلو لپاره يوه اربيزي لاسي ګاډۍ شته، زما مشر ورور د جوارو بورۍ په همدې ګاډۍ كي راوړي اوكله چي تشي ګاډۍ بېرته بيايي نو هغه او نور هلكان له يو بل سره د ځغاستي سيالۍ پرې كوي، كله، كله به له ښه مرغه هغه ته داسي څوك وړپيدا كيدی، چي له كلي څخه به يې د "بير" بوتلونه راوړل، هغه چي به بوتلونه راورسول نوڅه پيسې به لاس ته ورتلې، كنه هسې خو د دې اجازه نه وه،ګاډۍ بايدسيده نرسانو ته رسول شوې وای، زما وروربه په دې پيسو شربت اخيستل او كله چي به ما ورته وويل نو لږ به يې ماته هم راكول.

په مياشت كي يوه بله ورځ و كيمپ ته له كليسا څخه جامې هم راځي له انا سره يو بل كارټ هم شته، چي د هغه له ټاپه كولو وروسته موږ له هغه ځايه د خپلي خوښي جامې اخستلاشو، له ماسره دوې جوړې جامې، دوه پتلونه او يوجاكټ شته، ځكه نو اوس ښوونځي ته هم تللې شم.

كليوالو موږ ته په ښوونځي كي د درس ويلو اجازه راكړې ده، زه په دې ډېره هېښه شوم چي هغوئ هم همدا زموږ ژبه وايي، انا وايي چي ښايي همدا وجه ده،چي هغوئ موږ پخپله سيمه كي اوسېدو ته پرېښودو، پخوا ياني زموږ د پلرونو او نيكونو په زمانه كي داسي اغزن سيمونه، نه وو چي د لاس له وروړلو څخه دي يې څوك مړ شوی وای او نه هم زموږ او د دوئ ترمنځ كوم كروګرپارك و، موږ ټول يو وو، له دې ځايه زموږ تر كلي پوري يوازي يو باچا و.

***

اوس نو زموږ په كيږدۍ كي د اوسېدو ډيري ورځي شوي دي، زه يوولس كلنه شوې يم، او كوچنی وروړمي د دريو كالو په شاوخوا كي دی، خوبيا هم هغه ډېركوچنی دی او يوازي سر يې ډېر غټ دی، هغه تر اوسه سم نه دی جوړشوی،ځينو خلكو دكيږدۍ شاوخوا شاړه مځكه اړولې ده، جوار او ګوبی يې پكي كرلی دی زړو خلكو لښتي يو ځای كړي دي او تر خپلو ګلانو يې راتاو كړي دي،هيڅوك اجازه نه لري، چي ښار ته لاړشي او خواري وكاږي خو ځينو ښځو په همدې كلي كي كار پيدا كړی دی او څه سودا كولاشي، انا مو اوس هم ځواكمنه ده، هغې هم داسي ځای كار پيدا كړی دی چيري چي خلك كورونه جوړوي، دلته په كلي كي خلك له خښتو او سمېټو څخه ډېر ښكلي كورونه جوړوي، زموږ رنګه له خټو او ډبرو يې نه جوړوي، انا خلكو ته له خښتو او ډبرو ډكي ټوكرۍ پر سر باندي وروړي، اوس له هغې سره دومره پيسي وي چي چای، بوره شيدې اوصابن پرې واخلي، په مغازه كي يې هغې ته يوه كليزه هم وركړې ده، انا هغه زموږ سر ته د كيږدۍ پر ديوال ټكوهلې ده.

زه په درسونوكي ډېره ښه يم، انا د غورځول شوو علانو پاڼي راټولي كړې دي او زموږكتابونه يې پرې را پوښلي دي، هغه هره غرمه تر دې وړاندي چي تياره شي، ما او زما مشر ورور كښېنوي او د ښوونځي كورنۍ كار راباندي كوي،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه په کیږدۍ کي یوازي دومره ځای شته چي په متي زموږ د ځنګ پر ځنګ ویدېدو بس شي، لکه له کروګرپارك څخه د تېرېدو په مهال چي ویدېدلو،شمعي هم ډېري ګراني دي.

انا مو تر اوسه پدې نه ده توانېدلي چي بوټونه رانیسي په پښو یې کړي او کلیسا ته لاړه شي خو هغې ما او زما مشر ورورته د ښوونځي لپاره تور بوټونه او رنګ را رانیولدی، هر سهار د را ویښېدو په مهال د کوچنیانو چیغي او بغاري وي او پرهغه نلکه چي له کیږدۍ څخه دباندي ده، د خلکو ټګېلي ټمبې وي، ځینو کوچنیانو بیا د ماښام پاته شوی سوړسك په خوند، خوند خوري، زه او زما مشر ورورچي بوټونه رنګ کړو،نو انا مو پر کټ کښېنوي، پښې مو راسمي کړي او زموږ بوټونو ته په غور وګوري چي سم مو رنګ کړي دي که خراب، په کېږدۍ کي بل هیڅ کوچنی د ښوونځي کریمیچ بوټونه نه لري، موږچي خپلو بوټونو ته ګورو نو داسي راته ښکاري لکه موږچي پخپل کورکي یو چي نه جګړه شته او نه هم کوم بل چیري تللي یو.

ځنيي سپین پوستي خلك راغلي وو چګي په کیږدۍ کي د اوسېدونکو کډوالو عکسونه واخلي، هغوی ویل موږ فلم جوړوو، که څه هم ما هیڅکله فلم نه دی لیدلی، خو بیا هم په دې اړه معلومات لرم، یوه سپین پو ستې ښځه زموږځای ته را ننوته او له انا څخه مو یې پوښتني وکړې، یوسړېچی په هغه ژبه پوهیدی د هغې پوښتني زموږ په ژبه تکرارولې.

"تاسو له کله دلته دا رنګه اوسئ؟"

"څه شي؟ "دلته" انا وويل: "په دې کیږدۍ کي؟ له دوو کلونو او یوې میاشتي راهیسي"

"د راتلونکي په اړه څه نظرلرئ؟"

"هیڅ نه، بس موږ همدلته یو"

"خو ستا اولادونه؟"

"زه غواړم چي دوئ زده کړه وکړي او ښه دنده او پیسې پیدا کړي"

"ایا امېد واره یې چي بېرته به خپل ټاټوبي ته لاړ شئ؟"

"نه زه بېرته نه ځم"

"لاکن چي جګړه ختمه شي نو تاسو به د دې اجازه ونه لرئ چي دلته پاته شئ نو ایا ته به بیا هم ونه غواړې چي بېرته خپل کور ته لاړه شې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي راته څرګنده شوه، چي انامي نور نه غواړي چي څه ووايي، ان تر دې چي د سپين پوستي ښځي پوښتني يې لابې ځوابه پرېښودې، سپين پوستې ښځه مسکۍ شوه او زموږ لور ته يي مخ راواړوه، انا چي له هغې مخ وګرځاوه نو يې وويل" نور مو هيڅ کور، مور نشته هورې"

انا دا ولي وويل؟ آخير ولي؟ زه خو بيرته ځم، زه به له همدې کروګر پارك څخه تېره شم او بيرته به لاړه شم، د جګړې وروسته چي داړه ماران ورك شي نو ښايي مور مو هلته زموږ په تمه وي،کيداى شي نيکه مو هم بېرته لار پيداکړې وي، هغه چي موږ شاته پرېښوولی و، ښايي هغه له کروګرپارك څخه ورو، ورو تېرشوی وي او بېرته خپل کور ته رسېدلی وي، هغوئ ټول به په کور کي وي او زه به يې په ياد لرم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېوه

هربجن سنگ ساگر/پاکستان

خدایزده هغه دکومي زمانې بوډۍ وه، داسي ښکارېده چي دايې لمرۍ ځل و چي ښار ته راغلې وه ښار ته د راتلو په وخت هغې له ځان سره د ورځني اړتیا پر شیانو سربېره څیني نور شیان هم راوړي وو

لکه دځان د تکیه کولو لپاره لکړه، د لمر او باران لپاره سایه وان، د خیرو اوزړو جامو دگنډولو لپاره ستن اوتار، او په تیاره کي د رڼا لپاره یوه ډېوه او څراغ، دسایه وان، ستن او تار په اړتیا هر څوك پوهیږي خو په ښارکي ډېوې یا څراغ ته څه اړتیا شته؟ هره شپه چارچاپېره د برېښنا سېلاب غوړېدلی وي.

بوډۍ چي د ښارسترگي برېښونکې رڼا ولیده نوخپله ډېوه او څراغ یې ښخي هېر کړل او هغه د کوټې په یو کونج کي یادگار پاته شول، څراغ خو گردسره د غنې په ځاله کي پټ شو.

خو یوه ورځ چي ناڅاپه د ټول ښار برېښنا لاړه او داسي محسوسه شوه لکه ټول ښار چي د یوه تور څادر په منځ کي لوېدلی وي نو بوډۍ وارخطا نشوه ځکه هغه له تیارو سره بلده وه، د هغې ټول عمر په تیاره کي تېر شوی و، دا چي برېښنا لاړه او تیاره شوه نو څه پروا؟ هغې خپله د تیارې چاره لرله، هغه ژر پورته شوه خاورینه ډېوه یې بله کړه او کوټه یې په رڼاکړه.

د ډېوې رڼا د غنې پر ځاله ولوېده، په ځاله کي د پټ څراغ ښیښه داسي ښکاره شوه لکه پر هغه گروپ چي یې خندل چي پر چت راځوړند و، بوډۍ ولاړه شوه څراغ یې راواخیست د هغه ښیښه یې پاکه کړه، بل یې کړ او په کوڅه کي یې کښېښود چي لارویان له ستونزي سره مخ نشي او هغوئ په دې توره تیاره کوڅه کي دړندو غوندي لار ورکه نه کړي، بوډۍ چي څراغ دباندي په کوڅه کي کښېښود نو لکه یو لوی فرض چي یې پوره کړ، په بې غمه زړه کوټې ته لاړه.

له کوڅې څخه د تیارې وېره ورکه شوه، لږ ورسته یو لاروی په کوڅه کي تېرېدی هغه چي په کوڅه کي بل څراغ ولید نو هېښ پاته شو.

اهو... دا څراغ ! لکه چي له کوم چا څخه هېر شوی دی لاکن په دې تیاره کي څراغ څنگه د چا هېرېدای شي؟ د هر چا ډېوې ته اړتیا ده .

څه هر څه چي دي، دغه ډېوه باید زه اوس له ځان سره درښا لپاره یوسم...

لاروي ببخاره څراغ پورته کړ او هغه په رڼا کي د یوه وېره ونکي تور سوري غوندي ورك شو او لار یو ځل بیا په توره تیاره کي ډوبه شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورګل

ډيمن رنيان

يوازي د نوم يووالی د نفرت کوم معقول دليل نه دی ځکه نو دا خيال يوه احمقانه انګېرنه وه چي زما ياني "جمي کولنز" له خپل حميده جمي کولنز څخه يوازي پدې کرکه وه، چي هغه زما حميده و.

پخوا په خپل کنډک کي ماته يوازي کولنز ويل کېده، خو کله چي يو بل کولنز هم له کومه راپيدا شو نو لکه ټولو ته چي ناڅاپه ورياد شول چي زه تور پوستی يم او زما رنګ تور دی، هغه بل کولنز سپين پوستی و، د هغه له راتلو سره سم زه ټولو د يوازي کولنز پر ځای "تور کولنز" ونومولم، زما پوست به تور و، خو زړه ته مي چا نه کتل.

بيا ورو، ورو هغه جمي کولنز ته "اتل کولنز" وويل شول، ځکه يو خو هغه سپين پوستی و او بل هغه د فلمي ستوري غوندي شاړپاړ هم و، د هغه سترګي رڼې او خماري وې او پوست يې صاف و، هغه يو نازك اندامه سړی و او عسکري ژوند ډېر سخت وي، د عسکرو لهجې اوڅېرې تُوندي وي، زما په خيال په دې سخت او تند چاپېريال کي نازك اندامه او ښکلی څوك نه شي اوسېدلای، خو اتل کولنز اوسېدی، هغه له موږ ټولو څخه بېل و، د کومي شتمني کورنۍ سر او سترګي به و، د هغه د له تلو راتلو او ناستي پاستي څخه د خانۍ څرك لګېدی، نابلده عسکر چي به هغه وليد، نو ناحقه به ورته تيارسی شو.

د هغه په اړه بېلا بېلي کيسې هم کېدې، چا ويل هغه يوازي د ضد له امله په فوځ کي تشکيل شوی دی، که نه هغه د يوه شتمن سوداګر زوی دی، د هغه مور غوښتل چي دی د مليااردونو ډالرو کاروبار ته راجلب کړي، خو د اتل کولنز له تجارت مجارت سره مينه نه درلوده، هغه غوښتل چي د ژوند تجربه تر لاسه کړي، ځکه خو يې هغه لوی پورته کښته کاروبار پرېښود او د فوځ د تشکيل فورمه يې لاسليك کړه .

زموږ لوی آمر صاحب به اتل کولنز ته دومره په مينه او زړه سوي کتل، لکه کوم شفيق پلار چي خپل شوخ زوی ته ګوري، هغه آمران چي پر کوچنۍ خبره به قهرېدل، هغوی به هم له اتل کولنز سره په نرمي مخامخ کېدل، دا هم ويل کېدل چي ځينو آمرانو د دې لپاره چي هغه د عسکري ژوند له سترياوو څخه وژغوري، هغه ته ويلي و، چي که چيري هغه غواړي چي فوځ پرېږدي نو هغوی يې مرستي ته چمتو دي، خو اتل کولنز دا کله کولای شوای، هغه غوښتل چي د ځانمرګي او نه ستړي کيدونکي زيارپه بټۍ کي پوخ او کنده شي.

د دې خرافاتو په اورېدو، اورېدو زما غوږونه پاخه شول، د هغه پر بدن د غير عادي داږ په ليدو به زما د فشار ستن پورته شوه، اتل کولنز، کولنز، اتل کولنز هر لور ته به د هغه لنډ فکره خو ښکلي او شاړپاړ ځوان يا دونه کېده، حال داچي د هغه لنډ فکره تر اوسه د توپك چلول نه و زده، زما د هغه له رنګ او سپين و سور بدن څخه کرکه کېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتل کولنز هم لړ او ډېر په دې پوهېدی، چې زما له هغه څخه ښه نه راځي... او بیا یوه ورځ داسي هم راغله چې د هغه دا اندازه رښتیا وخته، هغه داسي چې یوه ورځ هغه په خبرو، خبرو کي پر ما وار وکړ، ما د هغه دغه وار ونشو زغملای، پر هغه مي ورټوپ کړ، او په نتیجه کي نژدې پنځلس سانیې پر مځکه پراته وو، رېږدېدلو، زما خطرنا کو تورو ګوتو د هغه مرۍ نیولې وه.

خلکو منځګړیتوب وکړ، او کیسه پا ی ته ورسېده، خو ما هغه ته ډېر بد درب ورکړ، د دې لپاره چې که کوم بل وخت داسي حماقت وکړي، نو پرېږدم یې نه، ترڅو، څو میاشتي ماته زامه ونه ګرځي، په داسي حال کي چې د هغه بنه له ویري سپینه اوښتې وه، د روغي لپاره یې لاس را اوږد کړ، "کولنزه! هغه راته وویل "زه بخښنه غواړم"!

ما هغه ته لاس ور نه کړ، مځکي ته مي وکتل او تو مي کړل،لدې پیښي وروسته بیا هغه له ما سره خبره ونه کړه، خو سره له دې هم زما په کرکه کي هیڅ کمی رانه غلی.

سپین پو ستي صاحب منصبان د رنګ او نسل د بې مانا تعصب له امله له ما څخه خوښ نه وو، سخت کارونه به یې ټول په ما کول، ما تر ټولو ډېره خواري ایسته خو هغه ؟ هغه شهزاده و، په خوند، خوند به یوې او بلې خوا ته ګرځېد، ما به اکثره غاښونه چیچل او له ځان سره به مي ویل، چې یوه ورځ نه یوه ورځ به لدې بدمخي څخه ځان خلاصوم، سملاسي له زغم او چوپتیا پرته بله چاره ګ نه وه.

بیا یوه ورځ داسي هم راغله چې موږ ته د جګړې لمړۍ کرښي ته د تللو امر وشو، جګړه پیل شوې وه، زموږکنډك ته په کار و،چې په لمړۍ کرښه کي خامخا پر مختګ وکړي.

موږچې لمړۍ کرښي ته ورسیدو، نو زموږ نورو ملګرو وار له مخه پر دښمن د ګولیو باران جوړکړی و، په هوا کي د باروتو بوی و، هر لور ته خوړسکي پورته کېدې او چاودني کیدې، ما داسي حس کړه، چې د ویني رفتار مي په تېزېدو شو، دا هغه ځای و، چې د سرتېرو د مېړاني او همت امتحان اخیستل کیږي.

ما چي کله له مورچګې نه ډزي کولې نو ښي لور ته مي وکتل، او سملاسي مي د اتل کولنز څېره تر سترګو شوه، خو نن هغه څېره نه وه، چې هر وخت به ډاډ اتې پرې کاوه، او موسکا به پر خوره وه، نن د اتل کولنز پر څېره د مرګ وېره غوړېدلې وه، د هغه لاسونه ریږدل، زه ناڅاپه پوه شوم چې "اوه! دا خو ډارن دی، پر ما د خوښۍ څپه راغله، دا زما لپاره یوه په زړه پوري تجربه وه چې اتل کولنز مي په وېره او ډارکي لیدی، هغه په سخت عذاب اخته و، او زه پوهېدم چي دا عذاب څومره دردناکه وي، پخواهم ما ځینې ډارن عسکر لیدلي وو، چې د جګړې په لمړۍ کرښه کي به رېږدېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ما پرته نور هیڅا هغه نه دی لیدلی، چي دومره ډاریږي، ملګري په ډزو بوخت وو، خو اتل کولنز ته څرګنده شوه، چي زه د هغه له دې حالت بلکې د هغه له دې ژړغوني حالت څخه پوهیدلی یم، هغه چي یو دوه ځلي زما لور ته مخ راواړوه او راته وبه یې کتل، نو خړ غوندي به یې وموسل او مخ به یې واړاوه.

برید ژر پای ته ورسېد، ځکه له دښمن سره دوسلې او جنګیالیو کمی و، دې کوچني برید اتل کولنز له ژونده ایستلی و، خلکو فکرکاوه، چي هغه د سخت لمر له امله لمبې وهلی دی، خو زه له اصلي کیسې نه خبر وم او اتل کولنز هم په دې پوهېدی، له څو کلونه ورسته ما خپل ځان خوښ او مطمین احساس کړ.

اتل کولنز له ما سره په دې اړه هیڅکله څه ونه ویل، خو د هغه سترګي ماته مرې وې، ما هغه ته ما ته ورکړې وه، او هغه خپله ماته منلې وه.

جګړه روانه وه، جګړې عموماً رواني وي، تر هغه وخته چي د وشتلو لپاره ګولۍ او د مرګ لپاره سرې وي، نو د جګړې د بندولو څه اړتیا وي.

یوه ورځ مورږ بیا اړ و، چي پرمختګ وکړو، زمورږ او دښمن تر منځ یولوی ډاګ پروت و، خو جګړه یوازې د توپونو او ډزو وه، یاني داچي د ګولۍ په چلولوکي د زغم جګړه وه.

ګولۍ زمورږ له سرونو سره تېرېدې، مورږ په مورچو ننوتلي وو، او یوازې مو سرونه راویستلي وو، زمورږ قومندان په چیغه تورن ته وویل: "نیلسنه! خپل یو سرې چپ لورته ولیږه،چي ډګروال "هیري" ته ووایې چي هغه دې خپل جنګیالي سملاسي راوړاندې کړې" دا د مرګ غیږې ته د لوېدو امر و، د دې مانا داوه چي د ګولیو په باران کي دې سرې پورته شي، او په منډه دې دوه سوه ګزه لار پرې کړې، تورن نېلسن په بېړه مخ را واړاوه، پر خپلو سرتېرو یاني مورږ باندې یې نظګر واچاوه، او په چیغه یې وویل "کولنزه! ورشه" دا امر هغه اتل کولنز ته وکړ، د هغه د رنګ بڼه له وړاندې لا الوتې وه، د تورن د دې امر په اورېګګګګدو یې بیخي د مړیني سورې پر څېره وغوړېد، د یوې شیبې لپاره داسي ښکاره شوه، چي هغه به بې هوښه شي، او لاندې به ولوېږي، تورن هغه ته رډ، رډ وکتل، دا درې سانیې نه وې، درې پېړۍ وې ما شا وخوا وکتل، اوبیا خدایزده څه راوشو، زه د ګولیو په باران کي ناڅاپه پورته شوم، او د بربېښنا غوندي مي چپ لور ته منډه کړه، نورو دا فکر وکړ چي تورن نېلسن ماته دا امر راکړی، خو د تورن ښکاري سترګو هرڅه لیدلي و.

د شلو، پنځویشتو سانیو لار وه، ما دچیغو نارو او چاودنو په منځ کي په پټو سترګو منډې وهلې، ښایي په هغه ورځ ژوند وفا راسره کړې وه، ځکه زما یو ویښته هم ما ت نشو، زه د ګولیو په باران کي د "ډګروال هیري" پوستې ته ورسېدم، او په همدې مهال لمړۍ ګولۍ زما له څنګلي سره تېره شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه شپه چي کله زه په استوګنځي کي د ویدېدو په حال کي وم، نو ناڅاپه مي د تورن نېلسن ږغ واورېد، هغه په پس،پسي ډګروال هیري ته ویل " قومندان صاحب پرېکړه کړې ده چي تورکولنز ته مډال ورکړي، نن پر ټیلیفون باندي هغه خپله غوښتنه مرکز ته ولېږله.

"دا ټول د هغه کم عقله له لاسه" ډګروال وویل.

"هو" تورن نیلسن ورو، وویل:" ما اتل کولنز ته د پورته کېدو او منډي امر وکړ، دا د هغه د پرمختګ ښه چانس و، خو زه نن پوه شوم چي هغه د مورټ غوندي بې زړه دي" هغه اتل کولنز ته کښنځل وکړل او ما سترګي پټي کړې، ویده شوم.

نور نو حالاتو تغیر وکړ، خلکو ماته تر پخوا په درنه سترګه کتل، زما دې زړورتیا زه خلکو ته محبوب کړی وم.

څو ورځي وروسته جګړه پای ته ورسېده، او موږ خپلو بارکونو ته بیرته راغلو.

یوه ورځ ماته په یوه رسمي غونډه کي مډال راکړل شو، له مډال سره یو اوږد ستا ینلیك هم ملګری و، په ستا ینلیك کي زما یاني " تورکولنز" زړورتیا او مېړانه بې کچه ستا یل شوې وه، او د هیواد لپاره د نورو غورو خدمتونو تر څنګ په جګړه کي د غیر عادي مېړاني پر ښودولو، د یوبل مډال د راکړي ژمنه هم لیکلې وه، د دې سند مانا د معاش لوړېدل او ترفع وه، په عام ډول خلك داسي سندونه د ویاړ لپاره کورونو ته لیږي، د هغوئ سپین ږیري پلرونه او میندي دا سندونه په طلایي چوکاټونوګ کي نیسي او خلکو ته یې ورښکاره کوي ، خو داچي زما نه کور و، او نه کورنۍ نو مي سند قت کړ په جیب کي مي واچاوه.

یو سهار نا ببره خبر شوم چي اتل کولنز ورك دی، هغه تښېدلی و، د نظامي قانون له مخي لس ورځي هغه ته تمه وشوه، او بیا تښتېدلی اعلان شو، خلك حیران وو، د هغه لټه پیل شوه، څو ورځي د هغه د تېښتي باندار تود و، له څارونکو څخه پټېدل اسانه، نه وي، آخیر یوه ورځ هغه ونیول شو، هغه یې څو میله لیري په یوه شراب خا نه کي په نشه کي ډوب موندلی و.

هغه نظامي محاکمه شو، اتلس میاشتي بند ورته اعلان شو، دا د دې جرم تر ټولو کوچنۍ سزا وه، زه خبرشوم چي ځینو لوړ پوړو فوځي چارواکو غوښتنه کړې وه، چي هغه ته لږ تر لږه سزا ورکړل شي.

دا هم یو تصادف و چي په هغو ورځو کي د بندیانو پیره زما پر غاړه وه، هسي خو ما په خپله دنده کي هیڅکله هم لټي نه کوله، خو پر اتل کولنز باندي د پیرې پر وخت ما ځانګړی نظر درلود، هغه څو کسانو ته زما د دې امتیازي سلوك شکایت هم کړی و، او ویلي یې و چي زه هر وخت هغه ته رډ، رډ ګورم، ښکاره خبره ده، چي د داسي شکایتونو پسي څوك سر نه ګرځوي، ځکه بندیان دا ډول بې مانا شکایتونه هر وخت کوي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ ما پر بنديانو پېره کوله، حالت هم عادی و، خو يو دم خدايزده څه وشو، چي اتل کولنز په داسي ډول د تېښتي هڅه وکړه چي هيڅ تمه يې نه کېده، د يوې شيبې لپاره زه په هيڅ پوه نشوم، تر نن ورځي يو مات عسکر د داسي بې تمي تېګښتي هڅه نه وه کړې، ښايي هغه بيخي يو مخ لېونی شوی و، هغه په پټو سترګو منډه کړه، ما ناره وربانديي وکړه، خلکو يوې بلي خوا ته وکتل، ما بيا وربانديي ناره کړه او بيا مي د دريم ځل لپاره د هغه د درېدو هڅه وکړه، چي هغه ونه درېد نو مي توپك ورته په نښه کړ، هغه په پوره زور سره منډي وهلې او له مرکز څخه وار په وار ليري کېدی، ما د هغه د پښو نښه واخيسته او ډزي مي پرې وکړې، هغه ټوپ کړل پر ځمکه ولوېد او په لغتو شو.

پر ټول مرکز لکه د قيامت ورځ چي شوه، پر ما او هغه د خلکو ګڼه ګوڼه شوه.

نور مي ياد نه دي، چي بيا څه وشول، البته تر ماښامه ماته د تبديلۍ امرونه راغلل، زه يې بل کندك ته لېږلم، د اوسني کندك عسکرو له ما سترګي چپولې، هغوئ له ما سره له خبرو هم ډډه کول، د يو چا له خولې مي واورېدل چي اتل کولنز مړ شوی دی.

هغه شپه ما هلته تېره کړه، خو هيچا هم خبره راسره ونه کړه، د خلکو له کړو څخه داسي راته څرګندېدل چي د هغو ی زړونه راڅخه مات شوي دی، او خواشيني دي، هيچا ماته هيڅ نه ويل، خو ځيني وختونه هيڅ نه ويل د ډېرڅه ويلو مانا ورکوي.

سهار تورن نيلسن د مخه ښه لپاره له ما سره وکتل او راته ويې ويل.:

"کولنزه! تا خپل فرض پوره کړی دی، زه پر تا هيڅ تور نه لګوم، خو دا ښه وي، چي ته نور له دې ځايه کوم بل کندك ته لاړ شې، ته بايد غرمنۍ ګ اورګاډي ته ځان چمتوکړې ځکه له وژل شوي کولنز سره د دې ځای خلك ډېره خواخوږي لري،خو زه پدې حقيقت پو هيږم،چي هغه څه شی و، زه په دې هم پوهيږم چي ته يو زړور عسکر يې، ته به ډېر پرمختګ وکړې، او زما نيکي هيلي له تا سره دي.

د غونډ په سلګونو عسکرو کي يوازي د تورن نيلسن په سترګو کي زما لپاره مينه وه، هغه يو ښه سړی و، رينښتونی سرتېری يې پيژندی، او د هغه درنا وی يې کا وه، که چيري دا پيښه نه وای را منځ ته شوې، نو ښايي هغه هيڅکله زه له خپلي ډلي څخه نه وای ايستلی.

کله چي تورن نيلسن زه دا اورګاډي تم ځای ته رسولم، نو موټر ته د پورته کيدو پر مهال هغه زه پر اوږه وټپولم، او راته ويې ګ ويل " ته به فکر کوې چي زه تا دومره په بېړه او تلوارسره لدې ځايه ولي باسم، کيسه داسي ده، چي نن غرمه په اورګاډي کي د اتل کولنز مور او پلار راځي چي د هغه مړی يوسي، زه نه غواړم چي په دې نازك حالت کي ته دلې وې، ښه ځه، خدای دي بريالی لره" هغه موټروان ته اشاره وکړه، او موټر روان شو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي تم ځای ته ورسېدم، نو خبرشوم چي د غرمې اورګاډی ماښام ته رارسیږي، ځکه چي ځلوېښت پنځوس میله لیري کومه پیښه رامنځ ته شوې وه.

ما په تم ځای کي یوه او بل لور ته قدم وواهه، سګرېټونه مي وڅکول، ما ښام پر پنځه بجې یوه رستورانت ته ورغلم ډوډی مي وخوړه.

شپږ بجې شوې، بیا اوه بجې شوې، نورنو په ګرځېدو راګرځېدو هم ستړی شوی وم، د لرګي پر یوه څوکۍ پرېوتم، نوی سګرېټ مي ولګاوه او په چت کي مي سترګي ښخي کړې، په همدې مهال د جنوب له لوري یو اورګاډی راغی او په تم ځای کي ودرېدی، په مسافرو یو زوږ ګډ شو.

زه را پورته شوم، کښېناستم.

لیري زما د کنډك ملګرو یو تابوت را اخیستی و په یوه ډبه کي یې ایښاوه، له تابوت سره یو زوړسړی او یوه ښځه هم مل و، په پوره باور سره ویلای شم چي هغه به د اتل کولنز مور او پلار وو، د سپین سري ښځي سترګي سرې وې، د اتل کولنز پلار یو ډول قیمتي جامې اغوستي وې، او سګرېټ یې څکاوه، تابوت چي یې دننه کښېښود، نو د اتل کولنز مور او پلار هم ډبې ته ور پورته شول، د هغوئ پسې عسکر هم دننه ورغلل.

زه پورته شوم، او په شوم، او په چم، چم د ډبې خوا ته ورغلم، د مسافرو ګڼه ګوڼه وه، ځکه نو ګرانه، نه وه چي پرته له دې چي څوك مي ووېني هلته نژدې ورشم، زه وړاندي ور روان وم، تر دې چي د هغوئ ږغونه مي واورېدل، د اتل کولنز پلار ویل: " زه به په دې خبره هرکله ویاړم، چي زما زوی د مېړو غوندي مړ شو، زه پخوا هم پوهېدم، چي هغه بې زړه ځوان نه دی، هغه نر و او د نرانو غوندي یې ځان ور کړی دی"

"هو،صاحب!" زما د یو ملګري ږغ راغلی "د هغه مېړانه وګوره، هغه بندي په هیڅ ډول پرېښښود چي وتښتي، او داسي زبردسته مبارزه یې وکړه، چي یوازي یوه ریښتوني عسکر کولای شوه، دا نو بیا زموږ بد مرغي وه، چي له بندي سره توپنچه وه، که نه لږ وروسته کولنز هغه رانیولی و، زما په ټوله لوبه سر خلاص شو، چي د اتل کولنز مور او پلارته دا باور ورکول شو، چي د هغوئ زوی د تېښتي پر مهال نه بلکي د یو بل بندي د راګرځولو پر مهال مړ شوی دی، مانا دا چي د فرض پر ځای کولو پر مهال مړ شوی دی، زما په وینه کي د نفرت اور بل شو، فکر راولوېد چي اخیر دوئ څه اړتیا لري، چي دروغ ووایې؟ له هغه مورك غوندي بې زړه کولنز څخه د اتل جوړولو اړتیا څه ده؟

هغوئ د اتل کولنز پلار ته لاس ورکړ، د خواشینۍ مراسم یې پر ځای کړل او رهي شول.

په همدې مهال له لوډسپیکر څخه اعلان وشو، چي اورګاډی څو دقیقې وروسته روانیږ ي، زه څو شیبې وچ ودرېدم، بیا مي لنډ یوه پرېکړه وکړه او له ځان سره مي وویل "جمي کولنزه ! ته باید دننه ورشې، او د مړي مور او پلار له ریښتوني ګ کیسې څخه خبرکړې او هغوی باید له دې رازه خبرکړې چي د هغوئ زوی ولي مړشو؟ څنګه مړشو؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فکر چي را ولوېد نو سملاسي مي د اورګاډي د ډبې ور پرانيست او دننه ورغلم، د اتل کولنز پلار تابوت کتي او د مور ږغ يې ژړغونی و، د پر هغې ګونځي، ګونځي څېره باندي او ښکي رواني وې، که څه هم پلار يې نه ژړل،خو د هغه پرڅېره هم ژور غم غوړېدلی و، داسي غم چي پر ډېرو لږو څېرو معلومېږي، زما له ښکالو سره هغوئ مخ راواړاوه او را وې کتل، سپين ږيري سګريټ خپلي خولې ته يو وړ، او سپين سري له باړخوګانو اوښکي پا کي کړې، ما تابوت ته اشاره وکړه او ومي ويل"زه له ده سره په کندېك کي ملګری وم" هغوی دواړو ماته داسي وکتل لکه په هغه ورځ چي د ګوليو په باران کي اتل کولنز ما ته کتلي و.

"دی زمونږ هرڅه و، زمونږ يوازينۍ شتمني وه" د هغه مور په ژړغوني ږغ وويل: "دی زما ډېر نازولی زوی و، بېخي نازولی زوی" د هغه پلار هيڅ ونه ويل، چوپ چاپ يې ماته کتل، نه پوهيږم چي په ما څه وشوه، ما غوښتل چي ډېر څه ووايم، غوښتل مي چي هغوی له اصلي کيسې خبر کړم، خو لکه چا چي مي پر خوله مهر را وهلی و، نه پوهيږم چي توري چيري لاړل، او هغه کرکه چي په وينه کي مي ګرځېده خدايزده څنګه سړه شوه .

څو شيبې وروسته سپين سري خوله خلاصه کړه" زما زوی يو ښه سرتېری و، هغه يو زړور ځوان و" د سپين سري ليمه لانده شول.

ما غوښتل چي په چيغه، چيغه ووايم چي نه هغه زړور نه و، هغه بې زړه و، بې زړه، ډارن و، مورك غوندي، هغه خپله دنده نه پېژنده، تيښتندوکی و، او د خپلو کړو سزا يې پرې کړه، څو کاله وروسته به يې هغه په سپکاوي سره ايستلی... خو په ماکي د څه ويلو توان نه و، بس يوازي مي په "هو، هو" سر ورته ښوراوه چي په دې کي له دباندي څخه زنګ انګازه شو.

"ايا ته د ده کوم داسي ملګری پېژني؟" د هغه مور په لړزېدلي ږغ وپوښتل:"چي له هغه سره د ده شيان وي، داسي شيان چي د هغه د ياد په توګه يې مونږ وساتو؟ دغه تابوت خو به په خاورو کي ښخ شي" د هغې پر باړخوګانو يو ځل بيا اوښکي وبهېدې.

"هو موري!" ما لکه په خوب کيچي وويل" زه د همدې لپاره راغلی يم، چي تا سو ته همداسي يو شی در وسپارم، ما په جېب لاس دننه کړ، او خپل د مېړاني او زړورتيا سند مي راوکيښ د کولنز د مور په غيږکي مي کښېښود "ښه، اجازه راکړئ" اوله اورګاډي تا شوم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناوي بنګړي

ګریګوري زینوپولو

دا یو ډول شنه بنګړي وو، بنه یې مار ته ډېره ورته وه خو ډېر بد رنګه او بې مانا ښکارېل .

کله چې ما په لمړي ځل د خپلي کوژدني په لاسونو کي ولیدل نو په زړه کي مي وویل: هغې څومره خراب او بې ارزښته بنګړي اچولي دي، خیر زه به ورته یو ډول ښه نامي بنګړي راوړم .

په شمار څو ورځي وروسته مي هغې ته د سمندري ډبري یو ډول ډېر ښکلي بنګړي راوړل، هغه د دې بنګړیو په لیدو ډېره خوشاله شوه، کله چې هغې د بنګړیو پر قطۍ خپلي سترګي ښخي کړي وې نو د هغې په شنو سترګو کي د خوښۍ ځلا برېښېده او د هغې پر اننګو یوه داسي سرخي را ټوکېدلې وه لکه په هغه بنګړو کي چې ما ورته راوړي وو.

هغې قطۍ زما له لاسه واخیسته، لاسونه یې زما په غاړه کي را واچول او په داسي حال کي چې سترګي یې په سترګو کي را اچولي وې پر مخ یې ښکل کړم، نور نو زما پوره باور و چې سبا به هغه خپل بنګړي باسي او زما دا به په لاسوي.

خو په دویمه ورځ د دې په لیدو حیران شوم چې د هغې بیا هم هغه زاړه د شینبې بنګړي په لاس وو، هغه مهال ما ښه ونه ګڼله چې په دې اړه څه ووایم خو زما په زړه کي په خپل سر د دې بنګړیو په اړه ډول، ډول اندېښني پر راولاړېدو شوې.

ماته فکر را ولوېد چې په دې بنګړیو کي خامخا یو راز پټ دی، دوې ورځي لا ما له زغم څخه کار واخیست خو اخیر د زغم لمن راڅخه ایله شوه او هغې ته مي وویل :

"ما تاته بنګړي راوړي وو، ته هغه ولي نه اچوې؟"

هغې ماته هېښ، هېښ وکتل، لکه زما په خبره چې هیڅ پوه شوې نه وي، بیا ما ورته وویل:

"ته له دې بد رنګو او خرابو بنګړو سره دومره مینه ولي لرې؟"

هغې په ځواب کي پر هغو بنګړو باندي یو ژور نظر واچوه، څو شیبې چوپه وه او بیا یې پر ما یو ډېر جدي قارجن نظر واچوه، په دې وخت کي د هغې د سترګو رنګ زه ولړزولم، زه نه شم ویلای چې هغه کوم رنګ و، خو یوازي دومره ویلای شم چې هغه شین نه و "

ما هغې ته ورو وویل :

"هغه بنګړي چې ما درته راوړي وو، ستا خوښ نه دي؟ ته هغه د دې وړ نه بولې چې په لاس یې کړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وويل:

سبا زه هغه خامخا په لاسوم، زما زړه و چې ټول ژوند همدا خپل بنګړي په لاس کړم، خو داچې ستا خوښ نه دي . . . نوره هغه چوپ شوه .

يو ځل بيا هغې پر خپلو پنګړو يو نه زړه کېدونکی نظر واچوه او ويې ويل:

"ښه سمه ده، له سبا څخه زه هغه بنګړي په لاسوم چې تا راته راوړي دي" ځنډه له هغې وپوښتل:

په دې وخت کې د هغې لهجه ډېره غمجنه وه، هغه يو ډول چورتي ښکارېده، ماته داسې ښکاره شوه چې د هغې دا پرېکړه زما د مينې پر چوکاټ يوه قرباني وه، ځکه نو ما د هغې وېښتان چې پر تنډه پراته وو شکل کړل .

په دريمه ورځ بيا هم هغې هغه بنګړي نه وو په لاس کړي، نن ما بې له

"نن دې بيا زما بنګړي ولې نه دي په لاس کړي؟ "

هغې وويل :

"اوه، رښتيا زما له ياده ووتل... خير، اوس يې په پيدا کولو پسې ډېر وخت تيرېږي، سبا زه هغه خامخا په لاسوم"

ما د هغې خبره ومنله او هيڅ مې ونه ويل، خو په دا سبا بيا هم هغې هغه بنګړي نه وو اچولي، ما چې څومره د هغو بنګړو لور ته کتل هغومره مې قار او غوسه لوړېده، خو دا غوسه د مينې غوسه وه چې پر کوچنۍ،کوچنۍ خبره پورته کېدلای شي، البته د دې لپاره چې ما د خپل زړه بې تابي پټه کړېوای او يا په دې اړه چوپ پاته شوی وای بايد ما له ډېر زغم څخه کار اخيستی وای .

څو ورځې تېرې شوې خو د هغې په خيال کې لا نه و چې زما بنګړي په لاس کړي، ځکه نو ما هم دا پرېکړه وکړه چې نور به د دې بنګړيو په اړه هيڅ نه وايم، له هغې ورځې وروسته زموږ زړونه د څه وخت لپاره پاك شول او د خوابدۍ ټول ګردونه مو ليرې شول .

يوه ورځ ماته يو سفر را پېښ شو ما يوه اونۍ دباندې تېرول، د تلو په مهال چې ما هغه په غېږ کې نيولې وه او مينه مې ورسره کوله نو هغې ته مې وويل:

غواړم چې بيرته راشم نو تا زما بنګړي اچولي وي"!

هغې وويل:

"بېخي سمه ده"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل :

"ژمنه ده؟"

هغې وویل:

"هو"

"ستا یې زما په مینه قسم؟"ما ورته وویل.

"هو زما یې ستا په مینه قسم!" هغې ځواب راکړ.

هغې دا قسم په داسي ډول واخیست چي ما پخپل زړه کي دا پرېکړه وکړه چي که چیري هغې زما بنګړي نه و په لاس کړي نو زه به له هغې سره اړیکي شلوم.

په هغه ورځ چي زه بیرته راستنېدم نو ما لاسي هغې ته د پوست له لاري خبر ورکړ چي زه درځم او په دویمه ورځ خپله را ورسېدم، هغې خپل مرمرین لاسونه ماته د غېږي لپاره پرانستل، اه! په هغه ورځ هغې زما بنګړي اچولي وو خو پخواني یې هم په هغه بل لاس وو.

ما هغې ته نور څه ونه ویلای شو، هغې ماته دا رنګه کتل لکه راته ویل چي یې" دادی ما خپله ژمنه پوره کړه، نور نو راشه ښکل مي کړه، نا شکري مه کوه."

ما هغه په غېږ کي ونیوه او څو ځله مي ښکل کړه.

"هو رښتیا! لاکن دا پرېکړه خو نه وه شوي..."ما هغه دوه ځلي ژر، ژر ښکل کړه، هغې وویل:

"څنګه؟"

ما ځواب ور کړ:

"ما تاته د دې بنګړیو د اچولو او د هغه نورو د ایستلو ویلي و، دا مي نه و ویلي چي دواړه په لاس کړه"

هغې وویل:

"نه، نه په خدای چي تا ماته یوازي د خپلو بنګړو د اچولو ویلي وو، دا دي نه و راته ویلي چي هغه نور نه اچوم"

ما ځواب ور کړ:

هو، هو دا به سمه وي، خو که زه اوس درته ووایم نو؟ګ"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"که اوس... که اوس راته ووایې..." د هغې ږغ ټیټ شو .

"ایا ته غواړې چې له ټولي کیسې څخه دي خبر کړم؟" هغې چې دا وویل نو ماته نژدې راغله او په غوږ کي یې ورو راته وویل:

"زه به هیڅکله ونه غواړم چې ستا دا غوښتنه دي پوره شي"

زه ووېرېدم او یو دم بغل ته شوم... لکه د ښیښې هغه مار چې چیچلی وم چې د هغې په لاسونو کي و، ما ورته وویل:

"که زه غواړم چې تا له یو دا رنګه بنګړو اچولو څخه منع کړم چې زما نه دي خوښ نو دا بده خبره ده؟"

هغې وویل:

"ته راشه، پرېږده دا خبري، دا چې ستا دا دومره بد ایسي نو نور به زه دا نه اچوم او سر له سبا څخه به یوازي ستا بنګړي اچوم"

په دې وخت کي له ما څخه یوه لویه تېروتنه دا وشوه چې کله ما هغه د هغې د قربانۍ په بدل کي د مننې په احساساتو لمانځله نو ما له هغې څخه وپوښتل:

"دا بنګړي تاته چا درکړي دي؟ګګ"

زما له دې پوښتني څخه د هغې اننګي نه سره شول او نه ژړ، البته د هغې ژبه بنده، بنده شوه او ویې ویل:

"نه پوهېږم... پوره مي یاد نه دي... هو رښتیا ډېر مخکي مي پلار د سوغات په دود راکړي وو"

په دې کي له ما څخه بله تېروتنه هم وشوه، دا تېروتنه تر لمړۍ هغې ډېره خطرناکه وه، هغه دا چې یوه ورځ زه د هغې د پلار لیدو ته ورغلم او هغه ته مي وویل چې" د میري (زما د ښځي نوم دی) هغه شنه بنګړي ډېر ښکلي دي هغه تا چي ورکړي وو"

د هغې پلار خپلي عینکي سترګو ته سمي کړې او ما ته یې په داسي انداز وکتل لکه هغه چې د دې بنګړیو یادونه له دې مخکي هیڅ اورېدلې نه وه، بیا یې ماته وویل:

"نه ما خو هغې ته کوم بنګړي نه دي ورکړي "

د هغې د پلار دې خبري پر اور د تیلو کار وکړ، زما په زړه کي د کرکي او حسد لمبې پورته شوې، ماته داسي ښکاره شوه لکه په هر رګ کي چې مي د بنګړیو د مار زهر ننوتل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو ما پرېکړه وکړه چي هغو لارو چارو ته به د عمل جامه وراغوندم چي ما سوچ پرې کړی و، ما ویل یا به میري د دې بنګړیو اچول پرېږدي او یا به زه خپلې اړیکې ورسره شلوم، زه مرګ منم، ځانوژنه منم خو دا نه شم منلای چي میري دا بنګړي واچوي، زه د قار او غوسې تر یوې داسي جذبې لاندې راغلی وم چي له زغم څخه وتلې وه.

له دې ځلې ما د دریمې خطرناکې غلطۍ جرم وکړ، هغه دا چي ما میري ته وویل:

"ته به نور له دې بنګړو سره مخه ښه کوې، زه په دې اړه له ټولو خبرو څخه خبر شوی یم نور زه باید ستا په لاسونو کي هیڅکله دا بنګړي ونه وینم، نن ما تاته خبرداری درکړ نور نو که ستا دغه ضد کومه بده پایله ولرله زه یې ذمه وار نه یم "

زه په تمه وم چي هغه به له ما وپوښتي چي ته د دې بنګړیو په اړه له کومو خبرو خبر شوی یې خو هغه بلکل غلې وه، یوازي یې په حیرانۍ زما لور ته کتل او په خوله یې هیڅ نه ویل، په دې وخت کي چي د هغې سترګو کوم پسرلنی اسماني شینوالی را نغښتی و، هغه زما غوسه را سړه کړه .

په دې ډول یوولس ورځې تیري شوې، زما لپاره د هري ورځي تېرول یو ګران کار و، د هري ورځي هره شیبه زما لپاره تر یو لوی عذاب په کمه نه وه.

یوولس ورځې خو هغې زه په دې ژمنو تېر ایستلم چي نن دا بنګړي باسم سبا یې باسم، هغې به یوه ورځ یو څه ویل سبا بل څه، ډول، ډول پلمې او بانې به یې کولې، کله به خوابدې کېده، کله به غلې پاته کېده او کله به یې بیا زما غوښتني په خندا او ټوکو ردولې خو هغه بدبخته بنګړي د هغې له مرمرینو لیچو څخه جلا نه شول، کله، کله چي به هغې خپلې سپیني لیچي سره یو ځای کولې او دواړه مارونه به سره یو ځای کېدل نو ماته به دا سي ښکارېدل لکه په هغو کي چي ساه راغلې وي او په خپل منځي رقابت کي به په یو ګړي کي سره توري ایرې کړي، ما به په زړه کي ویل چي له دوئ څخه به یو خامخا له منځه ځي.

یوه ورځ چي زه ډېر نفس تنګی شوم نو هغې ته مي وویل:

"ګوره! سبا به ته یوازي یو ډول بنګړي په لاسوې، که دي سبا هم دا بنګړي نه و ایستلي نو زه به تا له خپلې ورستۍ پرېکړي څخه خبره کړم"

له دې ځلي هغې زما خبري ډېري جدي واورېدې او دننه لاړه، چي بیرته راووته نو یوازي یو ډول بنګړي یې په لاس وو او هغه زما هغې نه وو، ماته درد راغی او له غوسې څخه مي خوله له ځګه ډکه شوه، نور مي یاد نه دي چي ما هغې ته څه وویل.

هغې زما له غوسې ډکي خبري په پټه خوله واورېدې خو چي زه چوپ شوم نو هغه مجبوره شوه په خورا ډاډ او سړه سینه لکه کوم نارینه چي خبري کوي وویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ګوره، ته له ما څخه داسي غوښتنه کوي چي زه هغه هیڅکله پوره کولای نه شم، زه به دا بنګړي هیڅکله له ځانه جلا نه کړم، زه به تر مرګه دا اچوم، د دې په اړه ډېري پوښتني مه کوه ځکه زه په دې اړه یوې وړې خبري کولو ته لا هم چمتو نه یم، تاته باید دومره ووایم چي که چیري ته نور هم خپلي سر ټمپګۍ ته ادامه ورکړې نو زه به تاته ستا دکوژدني ګوتمۍ بیرته در وسپارم او دا به یو لوی زیان وي ځکه زما له تا سره عشق دی، نه مینه، زه غواړم ستا د ژوند ملګرې واوسم، یوازي ژوند به هم غوره وبولم خو دا بنګړي به ونه باسم، ما د دې بنګړیو په اړه له خپلي ورستۍ پرېکړي څخه خبر کړې نور چي دي څه زړه غواړي هغه وکړه"

زه دا اړتیا نه وینم چي ووایم چي ما له هغې سره بې کچه مینه لرله، که نه نو ما به دومره خبري هیڅ کله نه وای زغملي او دې ته به مي هیڅ کله دومره لېوالتیا نه وای لرلې چي زه دغه راز معلوم کړم، اخیر ما قسم واخیست چي نور به د دې راز د معلوملو هڅه نه کوم خو په کوم دلیل زه پر خپل قسم پاته کېدای شوای ځکه زما له هغې سره مینه وه.

د واده په ورځ او له هغه ورسته ډېره موده زموږ په دې اړه هیڅ خبره ونه شوه، ما پرېکړه کړې وه چي نور به په دې باره کي چوپ پاته کېږم او له دې پرته هم زه نور د دې بد مرغو بنګړیو له لیدو سره تر ډېره بربېده عادي شوی وم خو حقیقت دا و چي زما مینه زما د رقابت د جذبې د سیالۍ وړ نه وه، زما په زړه کي اوس هم یوه هیله پاته وه، هغه هیله چي د یو رښتیني مین په زړه کي همېشه ژوندۍ وي .

زما یقین و چي یوه ورځ نه یوه ورځ به لا د خپلي میني په زور د میري له لاسونو څخه دغه بنګړي باسم او هغه به د دې بنګړیو له رازونو ډکه کیسه راته کوي، بیا به هغه خپل بنګړي باسي او زما بنګړي به په لاسوي.

په دې کي شك نشته چي د میري ځینو خبرو پر ما ډېر اثر کاوه، هغه چي به کله وبرېدله او د بنګړیو ډك لاس به یې پورته کاوه نو داسي به ښکارېده لکه هغه چي په دې ډول له کوم خطره ځان ژغوري، په داسي وخت کي به ما هغه په بېلا بېلو حرکتونو ځوروله او هغې به په مترحم نظر ماته داسي کتل لکه راته ویل چي یې: ایا خپلي ژمني دي هیري کړې ؟ خپل قسم دي یاد نه دی؟

موږ چي څنګه خپل له خوښیو ډك ژوند پیل کړ نو د هغه به لا یو کال نه و تېر شوی چي ما داسي محسوسه کړه لکه ما چي خپل زغم او مینه د مرګ کندي ته ور تېل وهي، زما هیلي بدلي شوې او د میري تر مرموز زړه پوري زما زړه او دماغ و نه رسېدلای شو، کله نا کله چي به ما د هغه بنګرو په اړه په اشارو باندي څه ویل نو هغې به داسي ښکاره کول لکه په هیڅ چي خبره نه وي او کله چي به ما کومه خبره بیخي سپینه ورته کوله نو هم به هغې کوم ډاډمن ځواب نه راکاوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثره وخت چي به هغې زما خبره واورېده نو په لوړ اواز به یې وخندل او زما خبره به یې په ټوکو او خندا کي پټه کړه، زه به له غوسې څخه سره لمبه شوم، همدا رنګه ورو، ورو زه بیرته خپل پخواني حالت ته وروګرځېدم لکه له واده څخه چي مخکي وم.

کله چي میري زما له دې حالت څخه پوه شوه نو هغې د زارۍ په ډول ماته وویل:

ما یوازي پرېږده، زه به ستا ډېره ممنونه یم، ما نوره مه کړوه، تا یو ځل بیا هغه خبري پیل دي چي ما ته ور څخه منع کړی وې، حال داچي تا له ما سره ژمنه کړې وه چي زه به تا نه ځوروم، زه غواړم چي تا پوه کړم چي ستا د دې حرکتونو نتیجه به څه وي، زما له زړه څخه به ستا د میني انځور پاك شي، زما به له تا څخه کرکه وشي او بیا به نو دا پوښتنه هیڅ مطرح نه وي چي زه کوم بنګړي واچوم او کوم نه .

زه د هغې له دې خبرو څخه ووېرېدم او هغې ته مي وویل:

"والله چي! زما مطلب یوازي دادی چي ته ماته ددې بنګړیو له رازونو ډکه کیسه وکړې، ما هم په دې راز کي در شریك کړې او ما پوه کړې چي دا بنګړي تاته چا در کړي دي؟ ایا ستا همصنفۍ چي په دې اړه څه ویل هغه رښتیا دي؟

هغې په لوړ ږغ وویل:

"چوپ شه! د خدای لپاره چوپ شه، ته غواړې چي زما مینه راووژنې، که دي نور یو توری هم له خولې را وایست نو زما به له تا څخه بې کچه کرکه وشي او زه به د تل ژوند لپاره له تا څخه اړیکي پرې کړم"

د هغې د خبرو له اورېدو څخه سر راباندي وګرځېد، داسي مي محسوسه کړه لکه یو چا چي یو زورور ډانګ پر سر وهلی وم، هغې زه پرېښودم، کوټې ته ولاړه او د کوټې ټول ورونه یې وتړل .

دریمه تېروتنه مي دا وکړه چي له بده مرغه زه لاړم له خپل یو نژدې ملګري سره مي ولیدل، هغه ویل: ولې څه خبره ده، نن ډېر پرېشانه ښکارې؟" زما لویه بد بختي بیا دا وه چي ما هغه ته له سره تر پایه ټوله کیسه وکړه، په دې وخت کي زما ملګري هغه څه راته وویل چي په عام ډول ویل کیږي، هغه راته وویل :

"ته ډېر بې زړه سړی یې ته باید نر واوسې او دا هځي مځي باید پرېږدې چي ته یې د خپلي ښځي د تابع کولو لپاره کوې، لاړ شه! او په پوره زور سره هغه دې ته مجبوره کړه چي ستا خبره ومني، په څو ورځو کي به هر څه سم شي"

ما چي دا نصیحت واورېد او کور ته راغلم نو هغه پر کټ ویده وه، د ډېوې رڼا سترګکونه وهل او دلته هلته خورېده، د رڼا سور انځور د ویني د تېپلي غوندي ښکارېدی او همداسي یوه تېپله د میري پر څېره هم لوېدله، د هغې سپین لاسونه چي له بړستني را وتلي وو، داسي ښکارېدل لکه د ژوند نښي چي تري کوچېدلي وي، زما سترګي پر هغو بد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګو بنګړو ونښتي چي د ډېوې په رڼا کي ځلېدل، ميري په درانه خوب ويده وه، د هغې څېره له غم او پرېشانۍ څخه يو مخ تشه ښکارېده، هغه بد مرغه بنګړي هم د هغې د دې درانه خوب خنډ نه جوړېدل، زما په زړه کي راتېر شول چي کشکي زه وپوهېږم چي اوس هغه څه خوب ويني ؟ دې صحنې زه له حاله وايستم، ماته يې سخت زور راکړ د غوسې ستن مي لوړه شوه، پر سترګو مي توره شپه شوه او زړه مي په دربي شو .

ناڅاپه مي په زړه کي د يو ناوړه جرم د کولو خيال را پيدا شو، دا خيال مي د برېښنا په سرعت سره ترتيب کړ او بيا مي په هيڅ دول ونه کولای شوای چي له پامه يې وغوځوم.

ما فکر کاوه چي يوازي يو ځلي دا عمل تر سره کړم نو د ټول ژوند د پرېشانيو د پای ټکی به مي شي .

زه ورو د ميري کټ ته نژدې ورغلم او پر هغې ور ټيټ شوم، بيا په داسي حال کي چي زما په يوه لاس کي د مار لکۍ او په بل لاس کي د مار سر و خپلو لاسونو ته يو کوچنی حرکت ورکړ... اه! جرم څومره لنډ وخت غواړي.

بنګړي مات شول.

د کوکيو وړې، وړې ټوټې پر کټ پاشلي وې... ميري خپلي شناوۍ سترګي روڼي کړي... او بيا يو دم راپورته شوه، دا هر څه په يوه شيبه کي تر سره شول، هغه په داسي حال کي چي د بنګړيو ټوټې يې په لاس کي وې لوڅې پښې زما مخ ته ولاړه وه، د هغې وېښتان پر اوږو پراته وو خو د هغې سترګي... ايا هغه به زه کله هېره کړای شم؟... هغه تر اوسه هر مهال هغه رنګه زما سترګو، سترګو ته کيږي... د هغې د سترګو له کسو څخه داسي ښکارېدل چي په ډېر وېرونکي ډول يې ماته کتل، د هغې د سترګو شينوالی په تور اوښتی و او داسي ښکارېدل لکه له سترګو څخه چي يې بڅرکي بادېدل، د سترګو سپين يې د يوې وحشتناکي لمبې غوندي خوټېدل .

په کوم ږغ چي هغې زه مخاطب کړم، د هغه بيانول زما لپاره ناشونی دی. هغې په چيغه وويل:

"تا دا مات کړل؟!... تا دا مات کړل؟!... سمه ده! زموږ مينه نوره ختمه شوه تا د ميني پر غاړه چاړه تېره کړه... تا د ميني لړی کړی، کړی کړه ... ته نفسپاله، لنډ فکره، جاسوس او چلبازه يې... اوس به ته په هر څه پوه شې چي دا بنګړي ماته چا راکړي وو؟... دا نه يو روماني داستان لري نه کوم راز دی بلکي يوازي يو شګون و چي ما په لاسول، تا شر او شور جوړ کړ او بې ځايه دې څو کلونه په غم اخته کړې وم... اه! زما له تا څخه کرکه کيږي ستا د دې کار له امله زما له تا څخه بد راغلل، ورك شه او له سترګو مي پناه شه... خدای دې نور هيڅ کله شکل مه راباندي وينه"!

له هغې شپې ورسته زه له خپلي ښځي څخه بېل شوم ځکه د ژوندانه داسي کلونه مو تر شا پرېښي وو چي له زغمه وتلي وو .

هغه قسطنطنيې ته لاړه، هلته يې دويم واده وکړ، زما يو ملګری څو ورځي وړاندي له هغه ځايه راغلی و، هغه راته وويل چي هغه يو ډول بنګړي په لاسوي چي له سمندري ډبري څخه جوړ دي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند کور

نجمان یاسین/عراق

لاندي وه، ا د کور دروازه ډېره و پر هغې لوړ يو دالان و، چي دوه نا ست زمري پرې جوړ شوي وو، له دالان څخه رالويدونکو اوبو د هغوئ پر مخونو ژور ټپونه جوړ کړي وو، او له هغوئ نه ديوه پربدن او څېره د وخت ستم بې شمېره نښي پرېښي وې، خو هغه بل لا تراوسه د وخت له پرېشانۍ څخه بچ پا ته شوی و.

د وره ښکلی قلفك داسي غلی و، لکه له کلونو راهيسي چي د انسان لاس نه و ور وړل شوی، د کور ويرانۍ د هغه د اوسېدونکو د بېلتون کيسه کوله، پر ديوالونو د پاکېدو په تمه گردنو يو پنډ خور نيولی و، او د هغوئ اصلي بڼه يې پټه کړې وه، د خښتو ښکلی فرش چي له ډېري زماني څخه د قدمونو له لمس نه محرومه پاته شوی و، اوس د بهېدو په حال کي و، تر لوی وره تللی دالېز دومره تنگ و چي يو کس په گرانه ترې تېريدای شوای.

پورته کړکۍ له عمرونو راهيسي بندي وې، او د لارويانو سترگو د هغوئ له رنگينو هينډارو څخه هيڅکله د رڼا وړانگه نه وه ليدلې، کله نا کله داسي ښکارېده لکه دا کړکۍ چي د کليسا په مينار کي لگيدلي هغه کړکۍ وي، چي د خلاصېدو لپاره نه وي جوړي شوي.

هيڅوك نه پوهېدل، چي دا کور د چا دی،پدې کي څوك او کله اوسېدل بس ډول، ډول گنگوسو داکور پخپل حصار کي اخيستی و، هيڅکله کوم چا دې کور ته د ننوتو هڅه ونه کړه، او نه هم کوم څوك وليدل شو، چي دې کور ته دي ننوتلی وي، لنډه دا چي د دې کور تاريخ په شك او شبهاتو کي ډوب و.

کله چي به دسيمي خلك دخپلو کورونو پر بامونو يا برنډوکي درېدل او دې کور ته به يې کتل نو د هغوئ نظر به د بام پر هغه لوی دودکش خامخا لوېدی چي سمندري هيليو ځالي په کي جوړي کړي وې، هغوئ به ټوله ورځ خپل ځواکمن پرونه ترپول او د سمندر لور ته به تللې، د هغوئ ږغ به تر ډېره په کورنو کي اورېدل کېدی خو کله چي به ماښام شو او درنې چوپتيا به دغه کور په غېږ کي واخيست نو د هغو لارويانو قدمونو به بې واکه تېزېدل چي دې کور ته نژدې تېرېدل، هغوئ به د خپلو زړونو دربی اورېد او چي کله به يې ستر کي نا څا په د دې تياره کور خواته واوښتې نو د وېري يوه سړه څپه به يې محسوسه کړه چي د ملا تير ته به يې ورننوتله او بې اختياره به خدايج ورياد شو.

خلکو ډول، ډول خبري کولې، چابه ويل، د دې رنگينو کړکيو شاته يو څوك گرځي، د هغه د سلگيو او اهونو ږغ اکثر اورېدل کيږي، چا به ويل، دا کور پېريانو لاندي کړی دی، د ځينو بيا دا نظر و، چي پدې کور کي پخوا يو سړی اوسېدی، هغه يې وژلی و او هغه تر اوسه پوري پرې شوې غاړه خلك مرستي ته وربولي خو هيچا هيڅ نه و ثابت کړي، د پېريانو، مادرزمانو او ښاپېريانو کيسو دا کور دومره وېره ونکی کړی و چي هيڅکله کوم چا د ورننوتو هڅه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه کړې، زړو خلکو پر دې ویره ونکو کیسو ډېر باور درلود او چې کله به هغوئ د پېریانو او مادرزمانو کیسې اورېدې نو د هغوئ عقیده به نور هم ټینګېده، لنډه داچې له دې کیسو څخه دا باور پیدا شو چې که هرڅوك دې کور ته د ننوتو هڅه وکړي نو هغه وژل کیږي، له ارواه نه یې پېرى جوړیږي او بیا به نو هرمهال په دې کورکې په چیغو وي، لنډه دا چې هیچا دغه کور ته د ننوتلو یا په دې اړه د سوچ کولو هڅه نه کوله.

یوه ورځ چې لمر ښه پوره ځلېدی او هیلۍ د خپلو ښکارونو پسې د سمندر لور ته تللي وې نو اته یا لس کلن هلك وسمان د خپل کور د بام له دېوال سره د لرګي پر صندوق ولاړ و او د هغه ځالۍ لور ته یې کتل چې د پېریانو د کور پر دودکش جوړه شوې وه، هغه له څو ورځو څخه دې ځالۍ او له هغې نه راوتلو، تارونو او د خاشو جال ته کتل، په ځالۍ کې پرتې هګۍ یا د هیلیو بچې د هغه د ارمانونوو اصلي ټکی و، هغه به سوچ کاوه چې هیلیو به په هغه کې خامخاکوچني، کوچني بچې یا هګۍ پرېښې وي، کومې چې ده را ایستلای شوې او کورته یې راوړلای شوې خو کله چې به ده وه هغه لورته دټوپ کولو په اړه سوچ کاوه نو د دغو دوو کورونو ترمنځ کوڅه د ده د لارې خنډ جوړېده ځکه له ده سره به دا وېره وه چې هسې نه څوك یې وو یني، د پلار د دې وېرې له امله هغه نشوای کولای چې دا کار وکړي.

هغه څو شیبې همداسې چورتي ودرېد او بیا یې پر بام پرته د لرګي تخته راپورته کړه، پر خپل دېوال یې کښېښوده، ورو، ورو یې پورې وهله او د هغه کور تر چت پورې یې ورسوله، اوس نو د هغه په وړاندې یو پُل جوړ شوی و، داسې پُل چې هغه پر هغه له تېرېدو سره خپل منزل ته لنډېدای شوای.

هغه پورته اسمان ته وکتل، په اسمان کې کوترې، مرغۍ او کارغان الوتې وو، هغه خپلې ګوتې تر ژبې لاندې کښېښودې، مرغیو ته یې وکتل او شپېلك یې وواهه، د هغه په زړه کې د جوش او ډاډ یوه جذبه را ویښه شوه، هغه تخته وښوروله او ویې کتل، دا یوه خطرناکه لوبه ورته ښکاره شوه خو هغه لور ته د ټوپ وهلو او له ځالۍ نه د هیلۍ د هګیو او بچیو د را ایستلو تلوسې یو ځل بیا هغه دې ته چمتو کړ.

هغه ورو پورته شو، خپل قدم یې د تختې پر پله کښېښود او بیا په یوه ټوپ تر کوڅې واوښت کله چې هغه بل لور ته واوښت نو تخته یې بیرته کش کړه، د دې لپاره چې د لارویانو سترګې پرې ونه لګي.

اوس نو هغه په یوه نوې نړۍ کې و، په داسې حال کې چې له هغه سره له یوه لوري له پلار نه د اورېدلو کیسو وېره او له بل لوري په زړه کې ور پیدا شوي تلوسې ګډ احساسات مل وو، د کور له کتارې نه یې د کور غولې ته وکتل، هغه د لمر له تېزو وړانګو پرته نور هیڅ ونه لیدل، د هغه حوصله لوړه شوه او پرېکړه یې وکړه چې د کور د ننه به ورځي .

هغه د زینو د وره لور ته ورغی، ور بند و، هغه په زوره پورې واهه او ور له یوه وېرووونکي ږغ سره خلاص شو، وسمان ټکان وخوړ او یوه شېبه وچ ودرېد خو ژر یې ځان بیرته قابو کړ، پر زینو بې اندازې ګرد لوېدلی و او هر ځای غنو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځالي جوړي کړي وي، د وره د لوړ ږغ او وسمان په ليدو، خسمانان دومره تېز خپلو غارو ته په منډه شول چي د څو شيبو ګ لپاره يې وسمان لا ووېراوه.

بيا ناڅاپه د هغه په زړه کي ورتېر شول چي هغه دا رنګه چيغي کړي لکه يو څوك چي يې وهي او بيا يې همداسي وکړل، د هغه ږغ د کور په تشو کوټو کي انګازه شو او بېرته د هغه لور ته راغبرګ شو،

بيا هغه په زوره چيغه کړه:

"پېريه...!

په خوب کي هم تر ډېره د پېري د " ی " ږغ انګازه شو.

"پېريه... يه"...

او په ټول کور کي د پېريه ... يه ... يه.. ږغ له دېوالونو سره وجنګېدی، د هغه په زړه کي د خوښۍ يو نابلد احساس راڅرګند شو:

"پېريه ... يه ... يه"

او په ځواب کي د " يه، يه " ږغونه په نڅا له انګړ څخه پورته شول، هغه څو شېبې هلته ګ ودرېد او بيرته بام ته راغی، پر دودکښ يې سترګي ښخي کړې او چورت يووړ چي ځالي ته به څنګه ورپورته شي؟ دودکښ ډېر لوړ و او په ښکاره د هغه تر ورپورته کېدو هيڅ لار نه وه، هغه دودکښ ته همداسي کتل او بيا يې پرېکړه وکړه چي د دودکښ په سوريو کي به پښې ږدي او هلته به ورپورته کيږي. خو له دودکښ نه ځالې ته د پورته کېدلو لار هم ډېره ستونزمنه وه، اخير هغه يوه لکړه راپورته کړه، چي همدلته نژدې ورته پرته وه، هغه لکړي ته ښه په غور وکتل چي آيا د ده زور راوړلای شي که نه؟ بيا يې هغه په چپ لاس کي ونيوه، زينو ته يې وکتل او په زوره يې چيغه کړه " پېريه " " پېريه ! "

او تر ډېره د هغه ږغ په ټول کور له دېوالونو سره وجنګېدی، هغه د ږغ له دې موسيقۍ نه خوند واخيست او د زينو لور ته رهي شو، هغه د دېوال کټاره ونيوه او په داسي حال کي چي د دودکښ په سوريو کي يې پښې ايښودلې، لوړ پورته شو چي لږ پورته شو نو نوره لار پرې بنده شوه، هغه په لاس کي ورسره لکړه د دودکښ په يوه سوري دننه کړه او ښه يې ورپوري وهله، بيا يې ورته وکتل چي آيا زور به يې راوړي؟

هغه پر هغه لکړه ودرېد، اوس نو د هغه دواړه لاسونه د دودکښ په پورتنۍ برخه کي وو او د هيلۍ ځاله د هغه پر وړاندې پرته وه خو د خاشو، تارونو او وړو ــ وړو لرګيو پرته نور هيڅ په کي نه وو، هغه د يوې شېبې لپاره نهيلی شو خو ځالي ته د رسېدو تلاښ د هغه په زړه کي ټوپونه ووهل، هغه د دودکښ څنډې ونيولې او ځالي ته يې ورټوپ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل، اوس نو د هغه تر پښو لاندي د هغه پر اسراره دودکښ خښتي وې چي خداى (ج) خبر له کومه راهيسي هغه د دې سيمي خلك په وېره کي اچولي وو.

وسمان په دې ډېر خوښ و چي لوړ دودکښ ته ورپورته شوى و، د هغه د سترګو په وړاندي تر ليري د کورنو بامونه، برنډې، لاري او کوڅې د لمر په وړانګو کي لمبېدلي پرتې وې، هغه د يوه عجيبه ډاډ او سرکښۍ په نشه مست په ځالۍ کي تاو راتاو شو، هغه ته فکر ورولوېد، چي دى بايد له دې کلي ليري لاړ شي، له هغه کلي چي د ده تر قدمونو لاندي پروت ډېر کوچنى معلومېدى، له هغه کلي چي د کوڅو او بامونو خلك يې د مېړيانو رنګه ښکارېدل، هغه د خپل کور بام ته وکتل، چي لمر ته پراته زاړه شيان يې ځلېدل، د هغه په زړه کي دا خواهش راپورته شو، چي کشکي هيلۍ راشي او دى له ځان سره ليري فضا ته والوزوي.

هغه خپل دواړه لاسونه په هوا کي وغوړول او دارنګه يې ووهل لکه هغه چي الوزي، بيا يې له يوې مستي جذبې سره وموسل.

هغه ته داسي محسوسه شوه لکه ارواه چي يې د الوتو په حال کي وي او د کوم وجد غوندي يې لاسونو او ګوتو حرکت وکړ.

"پېريه ... پېريه"

هغه چيغه کړه، په کټ ،کټ په خندا شو او خپل لاسونه يې په هوا کي دا رنګه وترپول لکه هغه چي د هيليو غوندي د کورونو پر سر لوړ په فضا کي الوزي او بې شمېره ښکليو مرغيو تر هغه يوه ښکلې دايره راګرځولې وي.

او بيا ناڅاپه... وسمان ته په دې دروند کور کي پر خپل دې لوړوالي او اهميت باندي تعجب وشو او د عمرونو وېره يې په خوښي بدله شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره

گلزار/هندوستان

له وېري څخه د هغه د بدن وېنه په وچېدو وه، په ناسته به يې زنګنونه داسي ورېږدېدل لکه د مېرګي حمله چي پر راروانه وه.

په ښار کي د شر او پسات د شروع کېدو څلورمه ورځ وه، ټول بنديز به د لږ وخت لپاره سهار ليري کېدی او د لږ وخت لپاره ماښام، چي ټول بنديز به ليري شو نو ځينو خلکو به ژر، ژر د ورځنيو اړتياوو شيان اخيستل او ځينو به ژر، ژر اړ دوړ کاوه، اور به يې لګاوه، خلك به يې په چاقوګانو وهل، څو کسان چي به يې ووژل نو تر دې وړاندي چي ټول بنديز ولګېږي په خپلو کورونو به ننوتل، په "بمبی" کي تاوده، تاوده خبرونه او تودې، تودې وينې پرلپسې بهېدې، خو راډيو او تلوېزون بيا هم پرلپسې همدا اعلانونه کول چي حالت په کنټرول کي دی او مخ په سمېدو دی،

د دې لپاره چي حالت نورمال وښيي له پرون راهيسي سيميزي اورګاډي هم تر ډېره چلېدلې، که څه هم اکثره ډبې به يې تشي وې خو دا چي پر پټلۍ باندي لوېدلې رڼا را ښکاره شوه نو په څلور ورځنۍ يکنواخته چوپتيا کي يو څه حرکت را پيدا شو، د اور ګاډي پټلۍ ته نژدې کليو کي چي کومي چوپتيا پښې ټينګې کړې وې هغه چي د اورګاډي د تېرېدو له دربې څخه د څه مهال لپاره ولړزېدې نو هغه ته يو ځل بيا د ژوند هيله ورپيدا شوه، ياسين په داسي حال کي چي هغه ږغ ته يې غوږ نيولی و، پورته شو او ويې کتل چي ښايي اورګاډی را رسېدلی وي، نن يې پوره پنځمه ورځ وه چي هغه له خپله کوره ورك و، هغه له ځان سره فکر وکړ چي نور خو به يې نو زغم او تمه هم پای ته رسېدلې وي او د هغه لټون به يې پيل کړې وي، ورځ په تمامېدو چي د ياسين زغم پای ته ورسېد، د ماښام ټول بنديز چي څنګه ليري شو نو هغه سملاسي په تياره کي ځان د اور ګاډي تمځای ته ورساوه، په تم ځای کي چوپه چوپتيا وه خو اشارو د اورګاډي د راتلو خبر ورکاوه.

اورګاډی ډېر ورو تم ځای ته را ننوت، په پخواني انداز باندي نه و، بلکي داسي و لکه محتاته چي و او لکه وېرېدلی چي و، دا چي په اورګاډي کي نور خلك هم وو نو هغه پرېکړه نه شوای کولای چي کومي ډبې ته ور پورته شي، ځکه اکثريت د هندوانو وو، دوه، دوه ، څلور ، څلور هر ځای ډله ، ډله ولاړ وو، هغه لاندي ولاړ و خو چي اورګاډی روان شو نو يو دم په منډه ورپورته شو، هغه يوې داسي ډبې ته ور پورته شو چي نور څوك په کي نه وو، هغه په ځير شاوخوا وکتل هيڅوك نه وو، بيا د ډبې په پای کي پر يوه څوکۍ باندي کېناست، دلته يې نو درسته ډبه تر سترګو لاندي وه، کله چي اور ګاډی روان شو نو ايله هغه د ارامي ساه واخيسته.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا نابېره د ډبې له هغه بل کونج څخه یو منډېو را څرګند شو، د یاسین حواس والوتل، پر زنګنو یې یو ځل بیا مېرګی وځغلېد، هغه ټيټ شو او تر ځوکۍ دومره لاندې شو چې که هغه نفر راغلی هم وای نو د کولای شوای چې سملاسي تر هغه ځوکۍ لاندې پټ شي او یا ورسره سینه په سینه شي، د ډبې ور لیري نه و خو دا چې اورګاډی ورو شو او بیا هم هغه سړی ... ناڅاپه هغه سړی پر خپل ځای باندې جګ ودرېد او شاوخوا یې وکتل، دا چې پر څېره باندې یې د ویرې نښې نه شته نو هغه خامخا هندو دی، د یاسین لمړی غبرګون همدا و، هغه د پای وره ته ورغلی او هلته ودرېد ، باد د هغه څادر د پرې شوې بیرغ غوندې رپاوه، هغه یو ګړی د بهر ننداره کوله خو بیا داسې ښکارېدی لکه له یو شي سره چې زور ازمویي د یاسین له ځایه سم نه ښکارېدی چې هغه څه شی را جلا کوي، هغه یو شی ور پورې واهه او را کشاوه، نا څاپه له یو زنګزده ور څخه ګغ پورته شو او له یو زورور ګړبې سره بند شو، ښه و د یاسین له خولې څخه چیغه ونه وته، که نه له دې ږغ څخه هغه نفر خپله هم ټکان وخوړ، هغه شاوخوا وکتل او دې لور ته یې تر ډېره کتل چې یاسین پټ و، یاسین ته شك ورولوېد چې هغه خو به لیدلی نه وي؟ او یا ستمی خو به یې نه وي اورېدلی؟ د هغه سړي زور ازمویلو هغه ته بل وحشت په زړه کې ورواچوه، هغه دا چې که چیرې سره لاس او ګرېوان شي نو دی به د هغه مقابله وکړای شي؟

هغه سړی تېر شو د هغه بل لور په وره کې ودرېد، اورګاډی د "ګیشوري" یو وېران تمځای ته ورننوت، چې اورګاډی تم شوی وای نو ښایي هغه تا شوی وای خو دا چې دا د ټول بندیز سیمه نو اورګاډی ونه درېد، همدا د ټول بندیز سیمه تر ټولو محفوظه وه ځکه که نور هیڅ نه و نو پولیس خو یې درلودل، او اوس خو یې پوځیان هم ورته راغوښتي وو، د ښار په پسات ځېلو سیمو کې د برګ درشیو پوځیانو چې د توپکونو خولې یې د بازار لور ته نیولي وې، ډکې لارۍ هر لور ته تر سترګو کېدلې، د پولیسو خوند تللی و، نور له هغوئ څخه ځوك نه وېرېګدل، خلکو په لوی زړه پر پولیسو د سوډا د اوبو بوتلونه، د تېزابو بوتلونه او ډبرې اورولې، پولیسو که به اوښکې بهیونکی ګاز هم پر پاشه نو هغوئ به په لانده دسمال را پورته کاوه او هغه به یې بیرته پر پولسو ورغورځاوه، په " ناکا ساکي" کې چې کله هغې بېکرۍ ته اور ورولوېد چې ده کار په کې کاوه نو پولیسو څه وکړل؟ بس لیري ولاړ وو ننداره یې کول او هغوئ له تنګو کوڅو څخه په منډه د هغو ګېرجونو لور ته وتښتېدل چې د یو او نیم سوځېدلو موټرونو اسکلېټونه په کې پراته وو، په هغه ورځ دوي اته، نهه کسان وو چې د پټېدلو لپاره یې منډې وهلې، د "بهاو" یې کور ودان، هغه یې تر بغل ونیو او د چایو په پیټۍ کې یې پټ کړ، بهاو پوهېدی چې زه مسلمان یم، هغه خو هندو و، هغه ولې ځغستل؟ هغه ویل: "چې کله د خلکو سرته دو ینو تویولو جنون راشي نو بیا هغوئ دومره وخت نه لري چې له چا څخه وپوښتي چې نوم دي څه دی؟ د هغوئ تنده یوازې په وینه او اور باندې ماتیږي، اور واچوه، وې واهه، لوټ تالان ګډ کړه، د هغوئ اور هغه وخت سړیږي چې په مخکې یې هیڅ نه شي پاته.

د دویم وره دربې هغه ته ټکان ور کړ، د ډبې دواړه شاتني ورونه هغه سړي تړلي وو، هغه سړي تر ډېره هغه لور ته کتل چیرې چې یاسین پټ و، وېرې یو ځل بیا هغه پخپل واك کې واخیست چې دا سړی ورونه ولې تړي؟ ایا دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژني، په وينو لژند مړی يې په همدې ډبه کي پرېږدي او خپله پر هغه بل تمځای تا کيږي؟ اورګاډی ورو، ورو په درېدو و، هغه سړی تر اول ډېر ډاډمن ښکارېدی، هغه ورو، ورو د ده لور ته راروان وو د ياسين ساه بنده، بنده شوه، پر تندي يې سړه خوله را ماته شوه او ناړه يې په ستوني کي وچه شوه، هغه وېرېګدی چي هسي نه ټوخی يا ترچي ورشي کنه نو تر همدې ځوکی لاندي به يې...

د يو تمځای په رارسېدو اورګاډی تم شو، هغه سړی بې غمه راغی په هغه وره کي ودرېد چي د فلېټ فارم لور ته و، د هغه يو لاس په جېب کي و، په جېب کي به يې کوم چاقو ماقو وي، ياسين فکر وکړ چي منډه کړي او د هغه بل لوري له وره ځخه ټوپ کړي خو هسي نه چي له هغه ځايه تر راوتو وړاندي يې هغه سړی خبته ورخيري کړي، بلکي خبته ولي؟ مرئ به يې ور پرې کړي چي ناره يې هم و نوځي، ياسين غلی هغه ته وکتل، هغه سړي د دباندي ننداره کوله، په تمځای کي چوپه چوپايي وه، ان د چا د قدمونو ږغ لا هم نه و، د ياسين زړه و چي يو ځوك راشي، خو ځه معلومه وه چي ځوك راشي؟ هندو که مسلمان؟ يو بل هندو هم سم دی، کېدای شي هغه هم د "بهاو" غوندي زړه سواند وي، هغه ځنګه خپله د سپېڅيو مذهبي غاړګۍ را په غاړه کړه او د چايو له پېټۍ ځخه يې خپل کور ته بوتلم او ځلور ورځي يې پخپل کور کي وساتلم، هغه به ويل:" ياسينه زه مرهټه يم خو هره ورځ غوښه نه خورم، که ته غواړې نو درته راوړم يې، نه پوهېږم چي ځنګه به وي په حلال او مردار يې زما سر نه خلاصيږي، دباندي د ترکاريو داسي حال دی چي ټولو له يوه سره بوی کړی دی خو د خرڅولو ځوك يې نشته، چي ور ووزې ځومره چي دي زړه وي هغومره ورلای شې...

او راډيو پرلپسې همدا ويل چي اوضاع ورو، ورو مخ په ښه کېدو ده، په ځينو سيمو کي يې د ملي بسونو تګ راتګ هم پيل کړی و، دا ځلور ورځي د هغه په کور ډېر چورت خراب و، کور به هم ټول د ده پسې اندېښمن وي، له هغه سره وېره وه چي هسي نه فاطمه د ده په لټه بېکری ته پسې ورغلې وي، په کوم کور کي چي هغه پټ و له هغه ځخه د اورګاډي پټلۍ معلومېده، موټرونه هم معلومېګدل، خو بهاو هغه نه پرېښود.

اورګاډی يو دم روان شو او ياسين له هغه ځايه د ډبې په منځ کي ولوېد، هغه بل کس چي لويه اوسپنه يې په لاس کي وه ډېر ډاډمن ولاړ و، د هغه راسته لاس تر اوسه لا په جېب کي و، اور ګاډی تر يو ځايه ورو، ورو روان و، اورګاډي ولي نه چټکيږي؟ اشاره هم نشي کېدای ځکه ترافك کله و؟ تر اوسه يو اورګاډی هم له بل لوري نه راغی، اورګاډی لا تر ډېره ورو، ورو روان و، درېدو ته چي کوم ځای ته راورسېد هغه د "بهسندر" پل و، لاندي د سمندر هغه خليج و چي اکثره به يې د مړو د رااېستلو خبر په ورځپاڼو کي چاپېدی.

د ياسين ساه بنده، بنده کېده، له دې ويري ساه اخيستل ورته ګران چي هغه سړی له جېبه لاس ولي نه را باسي؟ له سترګو يې معلوميږي چي د حملې کولو په حال کي دی، که حمله را باندي وکړي ځه به کوم؟ راته وبه وايي چي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دباندي راووزه؟ که به مي د سر له وېښتانو ونيسي را کش به مي کړي او له جېبه به چاقو را باندي را وکاږي او پر مرۍ به يې را کيږدي؟ څه به کوم؟ دا داسي وچ ولي ولاړ دی؟

په همدې کي هغه سړي له جېبه لاس راوکيښ او بيا د وره په ترږلو بوخت شو، هغه دريم ور هم بنداوه، لاندي سمندر و که ور غورځي نو له شکه وتلی مرگ و، د ياسين وېره وروستي بريد په رسېدو وه.

يو دم ياسين را ټوپ کړل، هغه بل کس ټکان وخوړ، ده ته يې وکتل او په جېب يې لاس دننه کړ، په ياسين کي خدای(ج) له کومه دومره توان پيدا شو چي د "ياعلي " له نارې سره يې هغه کس له پښو ونيو، پورته يې کړ او دباندي يې وغورځاوه، سمندر ته د لوېدو پر وخت د هغه له خولې څخه چيغه پورته شوه "الله" ياسين وچ پاته شو، اورگاډی روان شو، هغه حيران شو چي ايا هغه هم مسلمان و؟ خو هغه د وېرې له شکنجې څخه خلاص شوی و لکه د مرگ له خولې څخه چي پاته شوی و.

ماښام هغه فاطمې ته ويل:..."که داسي نه وای شوي نو مابه هم هغه ته سملاسي د مسلمانۍ ثبوت څنگه ورکولای؟.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه دباندي

ټالاخوامورتي موٖلل/تانزانیا

میکا تر ډېره پوري همداسي وچ او چوپ ناست و، چي کله وشورېد نو په رګونو کي یې د شرابو مستي په پوره سر و تال سره د شهوت سندره پورته کړه، هغه ځان ناارامه محسوسوه، تر څو چي غاړه یې تازه کړه او په مشکل سره یې وویل:

"ستا نوم څه دی؟"

"ماما تومیني..." (د تومیني مور)

هغې بې له دې چي میکا ته وګوري پر مځکه ټغر هوار کړ او خپل زوی یې پر پرېیستی،کوچنی بې ارادې په ټوخي شو، ټوخی پسې زورور شو، او کوچنی یې مرګي حاله کړ.

میکا ورغی کوچنی یې وکوت، د هغه سترګي تکي سپیني راختلي وې او تندی یې له تبې سره سکروټه و.

"ایا ته دی نه تداوي کوې؟"

میکا د دې لپاره چي ځان یې د وجدان له ملامتیې څخه خلاص کړی وي له هغې څخه وپوښتل.

"زموږ په کلینك کي هیڅ نشته، د ډسپرین یوه ګولۍ لا نشته"

هغې ځواب ورکړ.

د مور د غېږي د ګر مۍ له امله کوچنی سیده وغځېد، د هغه له سینې څخه د سا ایستلو د تېزوالي شدد خرګندېدی، ماما تومیني کوچنی په بړستنه کي پټ کړ او بیا یې د میاشو د وژلو پلیته بله کړه د هغه سرته یې کښېښودہ، له پلیتې څخه ورو، ورو لوګی پورته کېدی او پر کوچني را تاوېدی کوچنی وشورېد ناارامه غوندي شو، مور یې په مینه وتپاوه.

"خدای دي را جوړ کړه " ماما تومیني ساده غوندي وویل "زما تنکی سپاهي خدای دي هیڅکله څه نه درباندي کوي"

سپاهي ولي؟... "میکا وپوښتل

"هو سپاهي... سپاهي هیڅکله وړی نه پاتیږي او نه هم ناروغه کیږي" ماما تومیني داسي ګڼه وه لکه یو کوچنی چي له مشرانو اورېدلي خبري تکراروي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه له لوږي نه مري، وژل کیږي"

میکا ښایي طنزا وویل:

"هو تر دې خو مرگ ښه دی چې زموږ غوندي په مشکلاتو اخته وي" ماما تومیني وویل: "تر دا زموږ رنگه په وار، وار ورو، ورو مرگ خو هغه د یوې گولۍ مرگ ښه دی"

میکا پسپایي محسوسه کړه، لږ وروسته یې بیا وویل:

سپاهي هم کیدای شي له لوږي مړ شي، کله چې د خورك لپاره څه نه وي نو بې له دې چې په څو، څو واره ورو، ورو مړ شي بله لار نه وي، هم ستاسو لپاره هم د سپاهي لپاره"

ماما تومیني ښایي د میکا هیڅ خبره نه وي اورېدلې او یا یې هم ښایي سر نه وي په گرڅولی، هغه همداسي په خبرو سر وه لکه په کوټه کې چې یوازې وي، هغه خپلو چورتونو دومره په مخه کړېوه چې د میکا یوه خبره یې هم نه اورېده، بس گڼه وه لکه خپل ځان ته چې څه وایي.

"د تومیني پلار هم یو سپاهي و"...

"و... څه مانا؟... اوس نشته؟" میکا وپوښتل.

"هغه د زمري غوندي زړور و، په دې سیمه کې د هغه بل سیال نه و، په هغه شپو کې زموږ ژوند ډېر اسوده و" هغه نه یوازې زما سرې و بلکې د یو پلار غوندي مهربانه هم و... پر ما باندي... زما پر مور باندي... او موږ ټولو باندي... اوس مو ژوند ټول یوه پوښتنه گرځېدلی دی، د هر کوچني شي د تر لاسه کولو لپاره اړ یو چې پوره منډې ترړې ووهو، د هر شي لپاره اړ چې خپله وینه خرڅه کړو... بدن خرڅ کړو... ارمان چې د تومیني پلار ژوندی وای.

د ماما تومیني له سترگو څخه اوښکې را توی شوې خو بیرته یې ژر ځان په واك کې کړ.

"ولې... هغه مړ شوی دی؟"... د میکا پوښتنه له تلوسې څخه ډکه وه، په لهجه کې یې خواخوږي وه، خو هغه د یوې غملړلي غم نشوای جبرانولای.

"زه نور نه غواړم د هغه په ا ړه خبري وکړم... د خدای لپاره ره نور د هغه په اړه کومه پوښتنه مه کوه "د هغې له سترگو څخه اوښکې پرلپسې رواني وې " هغه (یوگانډا) ته تللی و، خدایزده په کورنۍ جگړه کې ووژل شو؟... که، تراوسه ژوندی دی؟... درك یې نشته... هیڅ درك یې نشته"

میکا هیڅ ونه ویل، کوچنۍ هغه رنگه پروت و، مور یې خپل لاس باندي تپاوه... هغه ډوبه وه... چورتونو په مخه کړې وه... تر څو شیبو همداسي بې حسي ناستي وروسته هغه پورته شوه، د اوسپني کوچنۍ ډېوه یې مره کړه او کوټه یوې ژوري تیارې او چوپتیا په غېږ کې واخیسته، ماما تومیني خپل په تیاره کې نغښتی بدن په چوپه، ذمه واري

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کاروباري ديانت سره ميکا ته وراندي کړ، ميکا د بري په احساساتو کي نغښتی هغې ته نژدې ورغی، خو په زړه کي هغه هم د ماما تومیني غوندي ناارامه او ناکراره و، کله چي هغه د خپلو جذباتو په گرداب کي ډوب و، نو هغه وخت هم ده ته د هغه کوچني د ساه ایستلو ږغ راتلی چي د ده خوا ته پر ټغر پروت و.

هغه ته معلومه نه وه چي کله د هغه سیلاب تم شو او کله ویده شو، خو چي کله راویښ شو نو هغه ډېر گنس و، لکه هغه چي په دې هم نه پوهېدی چي هغه چیري دی او په څه حال کي دی، تر څو چي پې د ماما تومیني له لوڅ بدن سره لاس نه و لگېدلی هغه په همدې تذبذب کي و.

هغه له خپله ځایه پورته شو،کالي يې واغوستل، سگرېټ يې ولگاوه او د میاشو ږغ ته غوږ شو چي د پلیټې له سوځېدو ورسته په کوټه کي آزادې گرځېدې ، هغه په دې توره تیاره کي یوه عجیبه ناکراري محسوسوله، یوه خبره په دې کوټه کي خامخا وه چي د هغه په زړه کي يې اضطراب پیداکړی و خو ناڅاپه هغه په دې رمز باندي پوه شو چي د هغه په زړه کي پیدا شوې ناکراري اصلا په کوټه له دې خورې چوپتیا نه سر چینه اخلي چي بر ایې ماښام هغه وخت نه وه کله چي هغه کوټې ته راننوتلی و.

د هغه ستونی وچ و او سر يې درد کاوه، هغه خپل سگرېټ مرکړ او چوپ د کوچني د بېرستني خوا ته ورغی او په داسي حال کي چي یوه نابلده وېره يې احساسوله خپل تود لاس د کوچني پر تندي کښېښود، هغه ته داسي څرگنده شوه چي کوچنی مړ پړ پروت دی او د ساه ایستلو موسیقي يې له وخته خاموشه شوې ده، د هغه زړه و چي کوچنی وگوري خو هغه د لیټر د لگولو ننگه ونکړه، ښایي هغه نه غوښتل چي له هغه څه سره مخامخ شي چي د حقیقت څېره يې خپله کړې وه، هغه خپل لړزېدلي لاسونه د کوچني بدن ته ورنژدې کړل، د هغه څېره، بدن اوسترگي ټول ساړه پاړه وو.

ماما توميني پر بل لټ واوښته، له ځان سره وبونېده او بیرته په خوب کي ډوبه شوه، میکا څو شیبې وچ ناست و خو کله چي ماماتوميني په خواړه خوب ویده شوه نو هغه بیرته پر خپل ځای کښېناست، له جېب څخه يې سگرېټ را وایست هغه يې ولگاوه او په ژورو چورتونو کي ډوب شو، څو شیبې هغه همداسي بې حسه ناست و، سگرېټ يې څکاوه، بیا يې خپلې پاته جامې راپورته کړې او چي چمتو شو نو د کوچني د بستر خوا ته يې وکتل چي د هغه د سگرېټ په رڼا کي ډېر تت ښکارېدی.

بیا هغه نا څاپه پرېکړه وکړه چي هغه باید ژر تر ژره له دې کور څخه ووځي او هغه باید د کوچني په تدفین کي شریك نه شي، د هغه شته والی ښایي د دې کور په گټه نه وي، نور د هغه په وړاندي کوم داسي ذهني خنډ نه و چي هغه نور ځنډ وکړي او دلته پاته شي، د هغه په ذهن کي پوښتنه پیدا شوه چي د هغه دغه پرېشاني له څه شي څخه ده؟ په کوچني يې د هغه څه؟ یا د هغه له مور سره د ده څه رشته شته، هغه دا ډول پوښتني له ذهن څخه وشنډلې او په اتو مات ډول يې لاس جېب ته لاړ، له شمېرولو پرته يې څو نوټونه پر مېز کښېښول او پر هغه يې ډېوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېښول، د هغه غوږونه پرلپسې د ماما تومیني خوا ته متوجه وو، په همدې شیبه کې د ماما تو میني ږغ را پورته شو.

"ته خو تلو ته تیار شوی یې"...

"هو"...

"دومره وختي ؟...

"هو، ته خو پوهېږي چي په دې شپو کې د ټرانسپورټ لوی مشکل شته او زه باید خامخا ځان ورسوم"

هر څه چي وو، هغه نن خامخا روانیدی او په هر ډول باید تر ماښام وړاندې "دارالسلام" ته رسېدلی وای، له تېرو دوو، ورځو څخه هغه په دې کلي کې بند پاته و، د پټرولو د نشتوالي له امله د ټرانسپورټ ستونزه پیدا شوې وه، او ډېر سېلانیان او نور خلګ مجبوره شوي وو چي په دې کلي کې

پناه واخلي، تېره ورځ هغه د کوم موټر په لټه پسې په ټول کلي وګرځېد خو چي څه نشول ور پیدا نو هغه په همدې کلي کې د شپې د تېرولو پرېکړه وکړه او دا پرېکړه یې هم ورسره وکړه چي دا شپه په یوه رنګینه شپه بدله کړي، هغه په یو هوټل کې کوټه ونیول،سامان یې هلته کښېښود او د "وسکي" په لټه شو، همدا یو شی و چي د هغه شپې ته یې رنګ او خوند ورکولای شو، "بیر" د هغه د زړه شی و، هغه ټول کلی پسې چاڼ کړ خو پیدا یې نه کړ، که څه هم دوکاندار هغه ته ویلي وو چي "بیر" په یوه لارۍ موټر کي راروان دي، هغه پر یو پله ولاړه ده او ماښام ته رارسیږي خو میکا پوهېدی چي هغه درواغ وایي.

دا کلی له دوړو، بادونو، تنګو کوڅو او چټلیو پرته نور څه نه وو، هغه په دې ټولو کوڅو وګرځېد خو بخت یاري ورسره ونه کړه ځکه نو اړ شو چي په همدې کلیوالو شرابو خپل نس ډك کړي چي ورسته یې د هغه په رګونو کي روانه وینه ور ګرمه کړه، د دې شپې د لا رنګینولو لپاره هغه د شرابخانې یو داسي مېز د ناستي لپاره غوره کړ چي د هغه ډېر کسان سیمیز خلك وو، هغوئ د شپې له پخېدو سره ورو، ورو خپلو کورونو ته مخه کړه او هغه هم د یوه سیمیز کس په مرسته د ماما تومیني تر کور پوري ورسېد.

هغه د ماما تومیني کور ته کله ورسېد؟ او بیا سره له دې چي هغه په هوټل کي کوټه نیولې وه، د ماما

تومیني په کور کي ولي پاته شو؟ ایا هغه نه غوښتل چي یوازي شپه تېره کړي؟ او یا داچي ایا هغه یوازي د پیسو تاوان کړی و؟ کله چي هغه په دروازه کي ولاړ و نو دا رنګه ډېري پوښتني د هغه په ذهن کي ګرځېدې.

ماما تومیني هغه ته ویل:

"سمه ده، ته باید ژر ولاړ شې، خو ایا دومره هم نه شې کتلای چي زه یوه پیاله چای درته دم کړم ؟"...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې مهال يوه پياله چاى د هغه تر ټولو لويه غوښتنه وه، هغه چوپ و، ماما تومیني پورته شوه او چې کله تر ټولو مخکې خپل زوی ته ورورږاندې شوه نو ميکا يو دم وويل:

نه... نه... ماما تومیني په هوټل کې هرڅه شته، زه هورې چاى څښم، ته فکر مه کوه، زه باید ولاړ شم"

"چې څنګه ستا خوښه وي "

ماما تومیني وويل او مخ يې راواړوه هغه ته نژدې راغله او هغه ته يې مخه ښه وويل.

هغه له ماماتومیني څخه مننه وکړه او د يو نابلده جرم له احساس سره مل يې هغې ته وويل چې پيسې يې پر مېز پرتې دي، ماما تومیني هغه ته هيڅ ونه ويل، پيسې يې هم ونه شمېرلې چې پوره دي که نه، ميکا دروازه خلاصه کړه او ژر دباندې ووت، د هغه قدمونه کمزوري او بې واکه وو، پر اسمان رڼا خوره شوې وه، او د ځینو کورنو له دودکشونو څخه لوګي هم پورته کېدل، چې د دې خبرې دلالت يې کاوه چې د دې کورنو خلك وختي پورته کيږي او له کورنو څخه د ډوډۍ د پخولو بوی د دې خبرې اعلان کاوه چې نوې ورځ پيل شوې، يوه داسې ورځ چې چې د ماما تومیني پر کور او د ميکا پر زړه يې يو رنګه غم خپور کړی و.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص کړه!

سعادت حسن منټو/پاکستان

(سپېشل) اورګاډی له امرتسر څخه د ماپښین پر دوو بجو روان شو او اته ساعته وروسته مغل پورې ته ورسېد، په لار کې څو کسه ووژل شول، یو شمېر ټپیان شول او نور دلته هلته تیت وپرك شول.

د سهار پر لسو بجو چې کله سراج الدین د کمپ پرسړه ځمکه سترګې رونې کړې او چارچاپېره یې د سړیو، ښځو او کوچنیانو یو ځپاند سمندر ولید، نو د هغه د فکر او پوهې ځواك لا پسې کمزوری شو، هغه تر ډېره په خوب اسمان کې سترګې ښخې کړې وې، سره له دې چې په کمپ کې هر لور ته زوږ جوږ و، خو سراج الدین بیا هم هیڅ نه اورېدل .

د هغه غوږونه لکه کاڼه چې وو، کوم چا چې به هغه ته کتل نو داسې فکر به یې کاوه، چې هغه په ژور فکر کې ډوب دی، لاکن داسې نه وه، په اصل کې د هغه هوښ او حواس شل شوي وو، هغه بېخې لکه په خلا کې چې ځګوږند و، له دې امله چې سراج الدین په وار_وار خوب اسمان ته کتل، د هغه سترګې له لمر سره ونښتې، د لمر تېزې وړانګې د هغه د بدن په رګ_رګ ننوتې.

هغه را ویښ شو او پرله پسې څو تصویرونه یې پر دماغ را ښکاره شول، اور، لوټ، تالان . . .، منډې، ترږې . . . د اورګاډې تمځای . . . مرمۍ . . . شپه او سکینه . . . . سراج الدین یو دم پورته شو او د لېونیانو غوندې یې د چارچاپېرو انسانانو چاڼ پیل کړ.

پوره درې ساعته هغه د "سکینې_سکینې" نارې ووهلې او د پنډغالې"کمپ" ګوټ_ګوټ یې ولټاوه. خو هغه ته د خپلې یوازنۍ ځوانې لور هیڅ درك ونه لګېد، چارچاپېره یو ګډوډی جوړ و، چا خپل زوی لټاوه، چا مور، چا ښځه او چا لور، سراج الدین چې کله ستړی ستومانه شو، نو یو څنګ ته کښېناست او پر خپلې حافظې یې زور واچاوه، فکر یې شروع کړ، چې سکینه له ده څخه کله او چیرې جلا شوه، خو چې هر څومره سوچ به یې وکړ، دماغ به یې بېرته د سکینې د مور پر مړي تم شو.

هغه چې کولمې یې ټولې د باندې راوتلې وې، تر دې آخوا هغه نور هیڅ سوچ نشوای کولای.

د سکینې مور مړه شوې وه، هغې د سراج الدین د سترګو پر وړاندې سا ورکړې وه، خو سکینه چیرې وه، هغه چې په اړه یې مور د زکندن په وخت کې ویلي و:

"ما پرېږده، خو سکینه له دې ځایه بوزه او ژر له دې ځایه وتښتئ"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکینه له ده سره وه، دواړو لوڅي پښې منډې وهلې، د سکینې پوړنی ولوېد، ده غوښتل چې هغه راپورته کړي، خو سکینې چیغه ورباندې کړې وه:

"پلار جانه!. . . پرېږده یې "

هغه بیا هم پوړنی راپورته کړی و . . . له دې فکر سره د هغه خپل پړسېدلي جېب ته پام شو او په هغه یې لاس ننه ایست، یو ټوکر یې راو ایست . . . دا هغه د سکینې پوړنی و . . . لاکن سکینه چیري وه؟ سراج الدین پر خپل ستومانه دماغ زور راوړ، خو کومې نتیجې ته ونه رسېد، آیا سکینه له هغه سره تر تمځای پوري ورسره وه؟ . . . آیا هغه له ده سره په اورګاډي کې سپره شوې وه؟ . . . کله چې په لار کې اورګاډی ودرول شو او بلوایان راننوتل، نو آیا هغه بې سده شوې وه، چې هغوی دې سکینه تښتولې وي؟

د سراج الدین په دماغ کې بې شمېره پوښتنې وې، خو ځواب یې هیڅ نه و، هغه خواخوږۍ ته اړتیا لرله، خو له بده مرغه چې چارچاپېره چې څومره انسانان وو، هغوی ټولو خواخوږۍ ته اړتیا لرله.

د سراج الدین زړه و چې وژاړي، خو سترګو یې ملګري نه ورسره کوله. خدای خبر اوښکې چیري غیبي شوې وې.

شپږ ورځې وروسته چې د سراج الدین هوښ او حواس څه پر ځای شول، نو هغه له هغو خلګو سره ولیدل، چې د هغه مرستې ته تیار وو، هغوی اته کسه ځوانان وو، لارۍ یې لرله او ټوپکونه ورسره وو، سراج الدین هغوی ته په لکونو دعاوې وکړې او د سکینې بڼه یې ور وښوده چې:

"په رنګ سپینه ده او ډېره ښکلې ده . . . تور ویښتان او پر ښۍ باړخو یو خال لري . . . زما یوازنۍ لور ده، را پیدا یې کړئ، خدای به خیر درکړي"

دا وطلبو ځوانانو په خورا خواخوږۍ سره سپین ږیري سراج الدین ته باور ورکړ، چې که چیري د هغه لور ژوندۍ وه، نو یوازې څو ورځې وروسته به له هغه سره وي.

اتو سرو ځوانانو هڅه وکړه، د سرونو په لوبه یې ځانونه "امرتسر" ته ورسول، څو ښځې، څو سړي او څو کوچنیان یې را وایستل او خوندي ځایونو ته یې ورسول، لس ورځې تېرې شوې، خو هغوی سکینه پیدا نه کړه.

یوه ورځ هغوی د همدې خدمت لپاره په لارۍ کې امرتسر ته روان وو، چې پر سړك باندې هغوی یوه نجلۍ ولیده، د لارۍ د ږغ په اورېدو هغې ټکان وخوړ او منډې یې کړې، داوطلبانو موټر ودراوه او ټولو په هغې پسې منډې کړې، په یوه کرونده کې هغوی هغه ونیوه، چې ویې لیده، نو ډېره ښکلې وه، پر ښۍ باړخو یې یو خال هم و، یوه هلك هغې ته وویل:

"وېرېږه مه . . . آیا ستا نوم سکینه دی؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ رنګ نور هم ژړ شو، هغې هيڅ ونه ويل، خو چي کله ډېرو هلکانو هغې ته ډاډګېرنه ورکړه، نو د هغې وېره هم ليري شوه او دا يې ومنله چي هغه د سراج الدين لور سکينه ده .

اتو داوطلبو ځوانانو له هر لوري سکينه خوښه وساتله، هغې ته يې ډوډۍ ورکړه، شيدې يې ورباندي وڅښلې او په لارۍ کي يې سپره کړه، يوه خپل کوټ وکيښ هغې ته يې ورکړ، ځکه چي د پوړني د نشتوالي له امله هغې ډېره بې کراري محسوسوله او په وار_وار يې په لاسونو د خپلي سينې د پټولو ناکامه هڅه کوله.

څو ورځي تېري شوې . . . خو سراج الدين د سکينې له هيڅ حاله خبر نه شو، هغه کرۍ ورځ په بېلابېلو کمپونو او دفترونو وتی ننوتی. خو له هيڅ ځايه يې هم د خپلي لور درك معلوم نه کړ، د شپې هغه تر ډېره د هغو داوطلبو ځوانانو د برياليتوب لپاره دعاوي کولې، چا چي هغه ته دا باور ورکړی و چي که سکينه ژوندۍ وه، نو يوازي د څو ورځو په دننه کي به هغوی هغه مخامخا پيدا کوي.

يوه ورځ سراج الدين په کمپ کي هغه داوطلبه ځوانان وليدل، هغوی په لارۍ کي ناست وو، سراج الدين په تراټ هغوی ته ځان ور ورساوه، لارۍ د روانېدو په حال کي وه، چي هغه ورڅخه وپوښتل:

"زويه! زما د سکينې درك ونه لګېد؟"

ټولو په يوه خوله ورته وويل:

"وبه لګيږي_وبه لګيږي" او لارۍ يې روانه کړه.

سراج الدين يو ځل بيا د هغو ځوانانو د برياليتوب لپاره دعا وکړه او زړه يې يو څه سپك شو، ماښام مهال سراج الدين په کمپ کي ناست و، چي يو پس پسی يې تر غوږ شو. څلورو خلګو يو شی را اخيستی و او د ده لور ته را روان وو؛ ده چي پوښتنه وکړه، نو ور معلومه شوه چي د اورګاډي له پټلۍ سره يوه نجلۍ بې سده پرته وه، خلګو هغه را پورته کړې ده، سراج الدين د هغوی له شا پسې ورغلی، خلګو نجلۍ د روغتون مسوولينو ته وسپارله او لاړل.

څو شېبې هغه همداسي له روغتون څخه د باندي له يوې خادي سره ولاړ و، بيا ورو_ورو د ننه ورغی، په کوټه کي هيڅوك نه و، يوازي يوه دستګيره پرته او پر هغې يو مړی .

سراج الدين ورو_ورو ګامونه پورته کړل او هغې خواته ورغی، په کوټه کي ناڅاپه رڼا شوه، سراج الدين د مړي پر ژړ مخ ځلېدونکی خال وليد او چيغه يې کړه:

"سکينه"!

هغه ډاکټر چي کوټه يې رڼا کړې وه، له سراج الدين څخه وپوښتل:

"څه کيسه ده؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سراج الدين له ستوني يوازي همدومره راووتل:

"صاحب زه . . . صاحب زه . . . د دې پلار يم"!

ډاکټر پر دستګيرې پراته کس ته وکتل، د هغه نبض يې وکوت او سراج الدين ته يې وويل:

"کلکين خلاص کړه"!

د سکينې په مړ بدن کې حرکت پيدا شو، په ناتوانو لاسو يې پرتوګاښ خلاص کړ او پرتوګ يې وښويوه، سپين ږيري سراج الدين له خوښۍ ځخه چيغې کړې، ژوندۍ ده . . . زما لور ژوندۍ ده . . . ډاکټر سر تر نوکه په خولو کې ډوب شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هيلو ونه

رچرډ پنډېل

هغه د جامو بسته يوې خوا ته کېښېښوه او پر خپله کتابچه يې ليك ليکل پيل کړل.

ګراني مور !

کله چي دا ليك ستا لاس ته درشي، نو ښايي ته ډېګره پرېشانه شې، پلار جان به په کور کي لالهانده ګرځي، تاسو به په دې بدګمانه شوي ياست، چي ما درسته شپه له خپلو ملګرو سره په ايله دنګۍ تېره کړې ده او پلار جان به فکرکوي، چي زه د کومي نجلۍ ملۍ په چکر کي يم، ځکه نو درسته شپه کور ته نه درغلم، خو خبره بېخي ساده او سپينه ده، ګراني مور !

زه له کوره روان يم، نن سبا زمارنګه اتلس کلن هلکان اکثر له کوره تښتي، لاکن په ما او هغوکي يو توپير شته، هغه دا چي زه نه له کومي وېري تښتم او نه هم د کوم شي د پور ته کولو لپاره تښتم، بلکي په خپله خوښه کور پرېږدم.

هسي هم زه يوه ورځ خامخا له کوره تلم، کله ناکله خو دا ماته د يو فرض غوندي ښکارېدل، چي سترګي پري پټول او له لاپامه اچول يې زما لپاره نا شونی و، کله ناکله دا يوه اړتيا وي چي سړی بايد له کوره لاړ شي، د دې لپاره چي څوك وپوهيږي چي د باندي نړۍ څرنګه ده؟ او له کوره بهر ژوند تېرول څنګه خوندکوي؟ بل دا چي په د باندي ژوند تېرولوکي څومره خوند او څومره غم دی.

تا او پلار جان غوښتل چي دا هر څه ماته د زدکړي له لاري راوښووئ او غوښتل مو چي دغه ټولي تجربې د اسنادو او ازموينو له لاري راباندي وکړئ، خو ګراني مور !

زما په فکر سړی ژوند داسي نشي زده کولای.

زه په دې پوهېږم چي زه دا ګام په تياره کي پورته کوم، نه پوهېږم چي دا ګام يا له دې وروسته ګام به ما کوم لور ته بوځي؟ خو يو وخت نه يو وخت به زه خامخا وغواړم، چي کور ته درشم، خو په دې شرط چي پلار جان اجازه راکړي (او زه پوهېږم چي پلار جان به هيڅکله اجازه رانه کړي). د پلار جان په خوی زه ښه پوهېږم، ځکه نو هر ډول خوشبينۍ ته زړه ښه کول بې مانا دي، زما ياد دي، چي يو ځلي هغه راته ويلي و:

"که کوم وخت دي له کوره د تښتېدلو هڅه وکړه، نو د بېرته راتلو خيال له زړه څخه وباسه"!

زه افسوس کوم، چي ته به ونه کولای شې، چي له ما سره د ليك له لاري تماس ټينګ کړې، ولي چي زه خپله نه پوهېږم، چي زه به چيرته يم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

البته شپږ میاشتي وروسته زه د خپل کور له مخي تېرېږم، که چیري پلار جان په یو ډول زما بېرته منلو او دوباره ښه راغلاست ویلو ته چمتو شو، نو ورته ووایه چي د منې پر هغه ونه یو سپین ټوکر وتړي، پر هغه ونه چي د انګړ په وروستۍ برخه کي د اورګاډي له پټلۍ سره نژدې ولاړه ده، زه په اورګاډي کي راځم، که چیري ما د منې پر ونه کوم سپین ټوکر ونه لیدی، نو زه به چوپ د کومي خواشینۍ پرته وړاندي تېرشم، د هغه ځای او هغه لور په خوا چي بخت مي بیايي.

د خپلي ګراني مور جاني زوی!

"ډېویډ"

هغه چي پاکټ بند کړ، نو تر سړك واوښت او لیك یې په پوستي صندوق کي واچاوه، دا هغه سړك و، چي له ښاره د باندي وتلی و، موټرونه پرله پسې تېرېدل، هغه هڅه کوله چي کوم موټر تم کړي، خو شپږو موټرونو د هغه اشاره له پامه وغورځوله اووم چي یو کارموټر یو څو ګامه وړاندي ودرېد، ډیویډ د موټر خوا ته ورغی:

"په کومه روان یې؟"

موټرچلونکي چي یو زوړ سړی و، په موسکا ورځخه وپوښتل:

"ته. . . ته کوم لورته روان یې؟"

ډیویډ خپله بسته راپورته کړه:

"بالټي مور"!

ډیویډ په ډاډ ور پرانیست او په موټر کي کښېناست.

"زه هم بالټي مورته روان یم"!

موټر رهي شو، ډیویډ ورتاو شو، خپله بسته یې د شا په څوکۍ کي کښېښوه.

او بیا مخامخ د سړك په ننداره شو، سړك تر لیري د کوم لړزېدلي مار غوندي ښکارېدی.

"زمانوم جېم دی"!

موټرچلونکي د انډیوالۍ په دود ورته وویل:

"په میري لیند کي مي د وارداتو او صادراتو کاروبار دی"!

زمانوم ډیوډ"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځوانۍ کي چي به کله زه له يوه ښاره بل ښار ته تلم، نو ما به هم همداسي موټرونه درول، جېم په داسي حال کي چي په سړك کي يې سترګي ښخي کړي وې، په موسکا وويل:

"زه پوهېږم چي ځواني څه واي؟"

د يوې شېبې لپاره ډېوېډ داسي وانګېرله چي دا نابلده سړی د هغه له رازه خبر دی او په دې پوهېږي چي هغه له کوره تېښتي، خو جېم له هغه څخه وپوښتل :

وکور ته روان يې؟

"هو "!

ډېوېډ موسکی شو.

"کور ته د تللو خيال هم څومره خوندور وي"!

جېم خپه غوندي وويل:

"شل دېرش کاله مخکي زه هم له کوره وتلی وم او داسي وتلی وم، لکه بې پروا او لېوني هلکان چي وځي، يوازي د دې لپاره چي نوي تجربې ترلاسه کړي، د دې لپاره چي په نړۍ اونړيوالو وپوهېږي".

هغه ږغېدی، ږغېدی، بيا يو دم چوپ شو.

"نوبيا؟" يوه شېبه وروسته ډېوېډ وپوښتل.

"بيا زه هيڅکله ونه توانېدم چي بېرته خپل کور ته لاړشم."جېم وويل "زما هيڅ کور پاته نشو، ځکه زما مور او پلار په يوه پېښه کي مړه شول، نور نو زه اړ وم، چي د دې پر ځای چي کور ته بېرته لاړشم، خپل سفر ته دوام ورکړم.

"وړاندي نور وړاندي، نور وړاندي . . . ." دواړه چوپ شول.

"ته بېغمه ويده شه" ښه وروسته جېم په مينه هغه ته وويل:

"سفراوږد دی". ډېوېډ د لمر سترګي ته وکتل چي ليري د لوېدو په حال کي وه، بيا يې سر له څوکۍ سره ولګاوه او سترګي يې پټي کړې.

* * * *

څېرې، په سلګونو او په زرګونو څېرې، ډېوېډ په يوازي څو مياشتوکي ډول، ډول څېري وليدې، له رنګ_رنګ پېښو سګره مخ شو، پېښې يو په بل پسې څرګندېدې او ورکېدې، له چا سګره چي به لږ و ډېر بلدېدی، هغوی به هم د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت له تېرېدو سره ورکېدل، بدخویه موټرچلوونکي، غوړماله او چالاکه پلورونکي، خواخوږي پولیس، د بدمستو شرابي ښځو ټولۍ، کوچنیان او سپین ږیري د ځېرو یو هجوم و، چي ډیویډ په ټېلو ټمبو وهلوسره لار پکي موندله او وړاندي تلی، نړۍ د یوه غوړېدلي ټغر غوندي د هغه په وړاندي وه، نور نو هغه د نړۍ له چلبازیو سره تر ډېره پوهېدلی و، هغه د هر خوی خلك يي لیدلي وو او ډول ـ ډول خوارۍ يې کښلي وې، شپې او ورځي پرله پسي تېرېدلې.

یوه شپه چي هغه د لرګي پر "پوزي" پروت و، نو په خیال کي يې د جېم خبري په عوږونو کي انګازه شوې، د شپې په ژوره چوپتیا کي هغه دا خبري خپل زړه ته له نژدې حس کړې:

"یوه شوي ډیویډه "!

جېم له پیکه موسکا سره وویل:

"بیا زه هیڅکله ونه توانېدم، چي بېرته خپل کور ته لاړشم، زما

هیڅ کور پاته نشو، نور نو زه اړ وم، چي د دې پر ځای چي کور ته بېرته بېرته لاړ شم، خپل سفر ته دوام ورکړ م، وړاندي، نور وړاندي". . . .

* * * *

د اورګاډي له ښیښو څخه مالومېدونکي منظري یو په بل پسې شاته په منډه وې.

پنځه میاشتي! ډیویډ په داسي حال کي چي د باندي يې کتل، له ځان سره سوچ وکړ، بلکي پنځه نیمي میاشتي! نه پوهېږم چي مور جانه به څنګه وي؟ او پلار جان به څومره بوخت وي؟ لږ وروسته هغه له همدې کړکۍ څخه د خپل کور د لیدلو په حال کي و، دوه انځورونه په وار ـ وار د هغه په خیال کي ورتلل، لومړی انځور د منې د هغي وني و، چي سپین ټوکر پرې تړلو او په دویم انځورکي هغه ونه وه، چي هیڅ پرې نه و، نه سپین ټوکر نه کوم بل رنګ، هغه په وار ـ وار دا هڅه وکړه چي دا خیال له زړه څخه وباسي، خو بریالی نشو.

هغه ته داسي څرګنده شوه، چي څنګه يې کور رانژدې کیږي، ستونی يې هم سم ورسره وچیږي، که پر ونه هیڅ نه و، نو بیا؟ اوکه ښه راغلی ورته ونه وايي، نو دی به له خپل هوډ او ژمني سره سم چوپ وړاندي تېریږي او اړ دی چي بېرته د زرګونو او لکونو انسانانو په نړۍ کي ورك شي.

اورګاډی همداسي په سګرعت روان و، د ډیویډ دوبکور وار په وار، را نژدې کیدی، د اوسپنې پر پټلۍ څرخېدونکو آرابو د برېښنا په سرعت سره مزی پرې کاوه او د پرېکړي ګړی په رارسېدو و.

له کور څخه د نژدې نیم میل په واټن کي ډېوېډ پوه شو، چي نور په هغه کي د دې توان پاته نه دی، چي بهر وګوري، یوه وېره دکوم سیوري غوندي هر لور ته وغوړېده، ډول ـ ډول اندېښنو پر هغه خپل حصار راتنګاوه، څه به کیږي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د باندي هيڅ نه وي، نو څه به کيږي؟ د هغه همت پای ته رسېدلی و او په دې باوري شوی و، چي هغه په خپلو سترګو د دې منظرې د ليدلو زغم نه لري، هغه وېره لرله، چي د منې پر هغه بلده ونه به سپين ټوکر نه وي، بلکي د هغې وني پرځای به کومه نابلده او بې خونده ونه ولاړه وي، لکه د ښارونو د سړکو نو پر غاړو چي ولاړې وي، په هغوی کي د منې بوی نه وي، د هغوی په سيوري کي بلنه نه وي، "نه" د هغه زړه و، چي په چيغه وواييي :

"زه بهر نشم کتلای"!

هغه په نهيلۍ ايخوا دېخوا وکتل او بيا يې مخ ته ناست يوه مسافر ته وويل:

"آيا زما يو کوچنی کار به را ونه کړې؟ لږ وروسته د اورګاډي پټلۍ ته څېرمه د منې يوه ونه راښکاريږي، هغې ته به په غور وګورې او راته وبه وايې چي پر هغې کوم سپين ټوکر تړلی دی، که نه؟"

ډيوېډ چوپ ناست و او وړاندي يې کتل، د هغه زړه په کوم وېرووونکي ټال سره درزېدی او خوله يې له ټول بدن څخه د اوبو غوندي روانه وه، چي په دې کي اورګاډی له وني څخه تېرشو. "څنګه . . . څه و؟" ډيوېډ په لړزېدلي ږغ له مسافر څخه وپوښتل "اوه، زما خدايه! " مسافر په داسي حال کي چي بهر يې کتل، په حيرانتيا وويل:

"د هغې وني خو پر هر ښاخ يو_يو ټوکر تړلی و، درسته ونه په ټوکرانو سپينه_سپينه وه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دام

ازابیل ّاینديٍ/چیلي

(ازابیل ّاینديٍ)

هغه یو شاړ پاړ او ښکلی ځوان و، د هغه هم په څېره کي دوې سترګي او په سینه کي یو زړه خو له بده مرغه هغه اړ و چي له ښځمنو څخه لیري واوسي، د نړۍ تر ټولو لوی او خوږ نعمت پر هغه حرام و، لکه د پتنګ لپاره چي شمع او د بورا لپاره چي ګل منع وي، ښایي دا د هغه ازلي محرومي وه ځکه په کومه ورځ چي هغه زېږېدلی و نو د کلي یوې فالبیني دا وړاندوینه کړې وه چي د دې کوچني مرګ به د یوې ښځې له لاسه واقع کیږي.

د هغه نوم "نکولس ودال" و.

ودال چي څنګه په ښه او بد پوه شو نو دا وړاندوینه یې واورېده، هغه ډېر ووېرید او په سختو ناروغیو اخته شو.

له کلي څخه لیري په یوه بانډه کي د هیواد تر ټولو نامتو فالبینه اوسېده، ودال د خپل برخلیك معلوملو لپاره دا اوږد سفر پرې کړ او ځان یې تر هغې پوري ور ورساوه، فالبیني د ودال لاس په ډېر غور وکوت او په ځرګند ډول یې د دې خبري تاید وکړ چي ستا مرګ به د یوې ښځې له لاسه واقع کیږي.

له دې ورسته ودال خپل ځان د تقدیر په وړاندي بې وسه وښود، هغه تر خپلو ټولو هیلو او ارمانونو تېر شو او د ښځې له ذات څخه یې د ابد لپاره ځان ګوښه کړ، هغه په دې اړه خورا ډېر محتاط پاته شو، په پیل کي د هغه لپاره دا کار خامخا ستونزمن و خو ورسته ورو، ورو د هغه زړه د کاڼي غوندي کلك شو، هغه ته د مینې او قربت اړتیا پاته نشوه.

دې خبري هغه د عادي ژوند تېرولو له وړتیا څخه وایست، هغه بل مخ خپل کړ، ډاکو جوړ شو او غلاوې یې پیل کړې.

په هغه بانډه کي "هډانګو" نومی یو قاضي هم اوسېدی، هغه ته یې پر قضایي واك سربېره د بانډې امنیتي مسولیت هم ور سپارلی و.

که څه هم هډانګو واده د ځوانۍ تر پسرلي ورسته کړی و خو مېرمن هغه ته ښه ور په برخه شوه، د هغې نوم "کاسلا" و، هغه یوه ښکلې، مینه ناکه او ځیرکه ښځه وه.

د قاضي هډانګو د انصاف او سخت دریځۍ هیبت یوازي پر بانډه نه بلکي پر ټوله سیمه پروت و، هغه د چرګي غوندي کوچنۍ غلا هم د قتل غوندي لوی جرم باله، هغه د خپلو تورو جامو له امله خلکو ته د مرګ پرښته ښکارېده، ټولو له هغه څخه وېره لرله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قاضي د ګډ ژوند په دريو کلونو کي د هغه ښځه کاسلا درې ځله اميدواره شوې وه، سره له دې چي هغه يوه نرمه او نازکه ښځه وه خو د زېږدون له مرګوني ګذار څخه بچ پاته شوې وه.

د قاضي او کاسلا تر مينځ يوه حيرانونکې هماهنګي موجوده وه، دې خبري د قاضي هډانګو پر خوی ډېر مثبت اغېز کړی و، د هغه غوسه په خندا اوښتې وه او په خلکو کي دا خبره مشهوره شوې وه چي هډانګو پخوا پولاد و خو اوس موم شوی دی، او د هغه دا اوښتون د هغه د ښځي کاسلا له امله شوی دی، خلکو د هغه په اړه دا هم ويل چي قاضي هډانګو د ځينو قضيو د پرېکړو په اړه لا هم له خپلي ښځي څخه مشورې اخلي.

خو د قاضي هډانګو دا ښکاره نرمښت په هيڅ ډول د ودال لپاره د خوښۍ لامل کېدای نشوای ځکه قاضي هډانګو اوس هم د هغه په اړه د پخوا غوندي کلك دريځ لاره، د دې غله لپاره د هغه په زړه کي د نرمۍ هيڅ ځای نه و ځکه د قاضي لپاره دا د ډېر شرم ځای و چي د هغه د کلي سړی دې په سيمه کي غلاوې کوي خو د قانون منګولو ته دې نه ورځي، ودال د قاضي د بدنامۍ سوب ګرځېدلی و.

ودال دربش کاله وړاندې د "جواناترستي" نومې ښځي په کور کي زېږېدلی و، د هغه پلار نا معلومه و، مور هم هغه ته هيڅکله ويلي نه و چي هغه د چا زوی دی خو يو وار په نا پامي کي هغې لږ تر لږه دومره ورته ويلي و چي د هغه په زېږېدو کي د هغې هيڅ خوښه او دلچسپي نه وه بلکي د حمل په وخت کي لا هغې وغوښتل چي اولاد يې ونشي، هغې د اسقاط لپاره ډېرې دواوې وخوړلې، ډېرې لارې يې عملي کړې خو د ودال د راتلو مخه يې ډب نه کړه، له زېږېدو ورسته هم هغه ډېر سخت زړی ختلی و، هر ډول کړاونه يې په بې پروايۍ زغملي وو، د يو داسي هلك بې لارې کېدل خو د حيرانۍ خبره نه ده چي د مينې له سورې څخه بې برخې وي.

هغه کور نه درلود او پر دې سربېره هغه بدمرغه د ښځې له مينې څخه هم بې برخې و او د دې محرومۍ پړه هم پخپله د هغه په غاړه و ځکه هغه په خپل ذهن کي د فالبيني منحوسي وړاندوينې ته ځای ورکړی و، پر دې سربېره هغه ښنګه کولای شو چي ښځې ياني خپل مرګ ته نژدې شوی وای، په لس کلنۍ کي ودال تر ځان لوی، لوی هلکان وهلي وو، د هر روزه شخړو او جګړو له امله د هغه پر څېره د چاقوګانو نښې جوړې شوي وې، په شل کلنۍ کي هغه پټ او فراري ژوند پيل کړ او د هغه رنګه نهيلو ځوانانو يوه منظمه ډله يې جوړه کړه، بس بيا نو څه و؟ هر ځای بيلابيلي غلاوې پيل شوې .

چي د هغه بدنامي بيخي ډېره شوه نو د بانډې د هر جرم پړه پر هغه اچول کېده، پر هغه، هغه پيښې هم وتړل شوې چي هغه نه وې کړې، هر لور ته د هغه د نامه هيبت خپور شو، د سيمې شتمنو خلکو د دې لپاره چي هغه له خپلو کورنو څخه ليرې لرې هغه ته باجونه ور شروع کړل .

قاضي هډانګو هم سم په هغه پسې سترګه وړه، د هغه د نيولو هره لار يې په کار واچول، د بانډې ټول مامورين يې په دې کار پسې وګومارل خو ودال هم دومره ساده نه و، قاضي ته له نهيلۍ او قهر پرته هيڅ په لاس ورنه غله، قاضي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ستومانه کېدو ورسته له مرکزي حکومت څخه د ودال او د هغه د ملګرو د نیولو لپاره د فوځ د رالېږلو غوښتنه وکړه، فوځیان راغلل، ډېر ځایونه یې حملې وکړې، دوامداره کلابندۍ یې وکړې خو ناکامه شول .

کله چې قاضي ډېر په عذاب شو نو د ودال د نیولو لپاره یې یو بل دام کښېښود، هغه د ودال سپین سرې مور "جوانا" ونیوه او په یو لوی قفس کې یې بندي کړه، قفس یې د خپل دفتر مخ ته پر لویه لار کښېښود، هغه فکر کاوه چې ودال به د خپلې مور پر تکلیف او بې عزتۍ باندې بې تابه خپله په اومړي تار بند راشي، د قاضي په امر په قفس کې بندي سپین سرې وږې تږې وساتل شوه، هغې ته یې د خوړلو او څښلو لپاره هیڅ ور نه کړل، قاضي پوهېدی چې په دې کار سره هغه د انصاف په نامه خپله یو ډېر لوی جرم کوي خو د هغه په پوهه د ودال د نیولو بله لار هم نه وه پاته.

که څه هم د ودال له خپلې مور څخه د جلا کېدو ډېر وخت شوی و او هغه له خپلې مور سره داسې خاصه مینه هم نه درلوده خو اوس تر میني ډېر د ناموس خبره وه، د هغه ملګرو فکر کاوه چې د هغوئ مشر به د قاضي د دې بد چلند زغم ونه لري، هغوئ د احتمالي چګړې لپاره د وسلو په چمتو کولو پیل وکړ خو ودال د قهر پر ځای له زغم څخه کار واخیست او د دې اعلان په کولو سره یې هغوئ ټول حیران کړل چې مورِ به هیڅ ځوابي حمله نه کوو.

د وخت په تېرېدو سره د ودال په ډله کې بې تابي ډېرېدله خو ودال هره شپه په بې غمه زړه خپل خوب کاوه، د هغه ملګرو فکر کاوه چې هغه د یوې شپې لار په لټه کې دی، د هغوئ ذهن ته دا هم ورتلل چې امکان لري ودال وېرېدلی وي خو دا امکان هغوئ پخپله بېرته رداوه ځکه ودال په وار، وار حیرانونکې زړورتیا ښودلې وه.

په یوه مناسب وخت کې د هغه ملګرو په وېره له هغه څخه وپوښتل:

"سالاره! څه امر دې دی؟"

ودال په ډېر ډاډ ځواب ورکړ:

"هیڅ نه"

"هغوئ ستا مور بندي کړې ده "!

"بندي کړې دې دې ګورو به چې څوک ډېر زغم لري، زه که قاضي؟"

له درو ورځو بند ورسته په جوانا کې دومره سېك پاته نشو چې په ژړا، ژړا ډوډۍ او اوبه وغواړي، د هغې ستونی وچ شوی و، شونډانو یې پتري نیولي وو او ژبه یې د څرمن غوندې کلکه شوې وه، پر قفس باندې څلور کسه وسله وال د دې لپاره ګومارل شوي وو چې د باندې له خلکو څخه څوك جوانا ته اوبه یا ډوډۍ ور نه کړي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بانډه کي بې کراري ډېره شوه او د قاضي پر خلاف مظاهري پيل شوي، حکومتي مامورينو هم د دې ظلم پر خلاف اعتصاب وکړ خو قاضي بيا هم سر نه ګرځاوه، د بانډې تر ټولو لوی پادري هغه ته د حضرت عيسی(ع) واسطه ور کړه خو پر قاضي يې بيا هم هيڅ اثر ونه کړ، هغه باور درلود چي د ودال زغم به اخير پای ته ورسيږي او ژر به د خپلي مور ژغورولو ته راشي او و به نيول شي .

د بانډې خلك چي له قاضي څخه نااميده شول نو د هغه ښځي کاسلا ته ور غلل، قاضي له درو شپو څخه کور ته نه و راغلی ځکه هغه په دفتر کي خپله دنده سرته رسوله او د ودال په تمه و، که څه هم کاسلا له دې دريو ورځو څخه له کوره نه وه وتلې خو بيا هم هغه له هر څه څخه خبره وه .

کاسلا چي د مظاهرينو غوښتني واورېدې نو خپل کوچنيان يې پاك کړل او له هغوئ سره يو ځای د بندي پر خوا ور رهي شول، د هغې په يوه لاس کي د ګلانو ټوکری او په بل لاس کي د اوبو جيك و، پيره دارانو چي هغه وليده نو پوه شوه چي هغه څه غواړي خو قاضي هغوئ ته په کلکه ويلي و چي قفس ته څوك نژدې پرېنږدي، هغوئ چي د کاسلا مخنيوی وکړ نو کاسلا ټينګار وکړ او کوچنيانو يې هم په ژړا د هغې څنګ ونيو.

قاضي د مدام غوندي په دفتر کي ناست و، که له هغه سره د ودال د ّاسونو د ترپې تمه نه وای نو هغه به خپل غوږونه له مومو ډك کړي وای ځکه هغه له دريو ورځو څخه پرلپسې د جوانا ساندي او د مظاهرينو چيغي او ښېراوي اورېدې خو سر يې نه خلاصوه ّاخير هغه و چي د خپلو کوچنيانو ژړاوي يې واورېدې او زغم يې ځواب ور کړ، هغه له دفتر څخه دباندي راووت، ډيره يې لويه شوې وه، هغه د خپلي ښځي سترګو ته ځير شو، د هغې چوپتيا هغه ته ډېر څه ويل، کاسلا هغه ته هيڅ کله دومره په قهر نه و کتلي او بيا د ټولي بانډې په مخ کي! قاضي د مات شوي غوندي له خپلي ښځي څخه د ګلانو ټوکری او د اوبو جيك واخيست، د قفس ور يې پرانيست او هغه ټول شيان يې پخپله جوانا ته وروړل چي پر هغې بند وو او هغه يې خوشي کړل.

ودال ته چي دا خبر ورسېد نو هغه په نڅا شو او خپلو ملګرو ته يې وويل:

"ومولېدل، ما تاسو ته ويلي و چي قاضي به ماته خوري، په هغه کي دومره زغم نشته لکه په ما کي چي شته"

خو په دا دويمه ورځ دستي د هغه خوښي په اوبو لاهو شوه ځکه هغه خبر شو چي د هغه سپين سري مور په خپل کور کي ځان پر بادپکه راځړولی او ځانوژنه يې کړې ده ځکه د هغه مور نو دا بې عزتي او بې پروايي نشوای زغملای چي خپل يوازيني زوی هغه په قفس کي بنده پرېښوده خو د بانډې نورو ټولو خلکو د هغې د خلاصون لپاره چيغي وهلې، ودال د مور د ځانوژني د خبر په اورېدو له قهره تك سور شو او په هيبتناکه لهجه يې وويل: "د قاضي شپې لنډي شوي دي"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له قاضي څخه د بدل اخيستلو لپاره تياری پيل کړ، هغه سوچ وکړ چې قاضي به نيسي او په هغه قفس کې به يې اچوي چې د ده مور يې په کې اچولې وه.

يوه ورځ هغه ته ناڅاپه خبر راغی چې قاضي د سيل لپاره له خپلو کوچنيانو سره د سمندر غاړې ته روان شوی دی.

قاضي هډانگو د سمندر په لور روان و چې په يو ځای کې خپلو مخبرينو خبر ورکړ چې ودال له هغه څخه د بدل اخيستلو لپاره راوتلی دی، په هغه ځای کې له قاضي سره دومره جنگيالي نه وو چې له ودال سره جنگېدلی وای خو د هغه موټر ډېر تېز و، هغه کولای شول چې د ودال له راتلو وړاندې تر هغه بلې بانډې ځان ورسوي او ښايي داسي شوي هم وای خو په خواشينۍ سره چې د قاضي ورځې پوره شوي وې، قاضي د خپلې دندې له امله شپه او ورځ په ويښه تېرولې، د مظاهرينو د چيغو او نارو، د مامورينو اعتصاب او د جوانا د ځان وژنې له امله د هغه اعصابو ځواب ور کړی و، د موټروانۍ په وخت د هغه پر زړه يوه سخته حمله راغله او هغه په هغه لار کې مړ شو.

موټر وړاندې ولاړ له سړك څخه واوښت او په يو ډب کې ولوېد، د قاضي ښځې کاسلا حواس له لاسه ورکړل، اول خو بيخي په هڅ پوه نشوه خو ډېر ژر بيرته حالت ورته څرگند شو، داچې سړی يې له هغې څخه ډېر زړور و نو هغې به هر وخت دا اندېښنه لرله چې هسې نه ډېر ژر کونډه شي خو د هغې دا گومان لا نه و چې دا پېښه به داسي ناڅاپه رامنځ ته شي.

داچې له يوه لوري ودال په پسې و او له بل لوري يې موټر له کاره لوېدلی و نو هغه ډېره په فکر کې وه ، هغې خپل کوچنيان بايد د ودال له قهره او غضب څخه ژغورلي وای، که څه هم قاضي له هغه ځايه له روانېدو مخکې د مرستي لپاره خبر استولی و خو نور مرستي ته د تمې وخت پاته نه و، کاسلا هوډ وکړ چې هر څنگه شوني وي هغه بايد خپل کوچنيان وژغوري.

هغه له موټر څخه را تا شوه او بيا په داسي حال کې چې دوه کوچنيان يې په غېږ کې او يوه منډې پسې وهلې د نژدې غره په لور پورته شوه هغې کوچنيان د غره په يو غار کې پټ کړل او شاوخوا يې وکتل چې نژدې کوم ځناور نه وي ښايي دا د سپو غار و خو اوس هلته سپي نه وو، کاسلا کوچنيان مچ کړل، له هغې سره تر سپيانو ډېره د ودال د راتلو وېره وه، کاسلا کوچنيانو ته وويل: "اوس زموږ عسکر راځي تر هغو چې هرڅه وشي له غاره مه راوځئ، که زما چيغې واورئ لا هم مه راوځئ، پوه شوئ؟"

کاسلا له غره را تا شوه، د موټر د شا په څوکۍ کې کښېناسته او د ودال يا مرستي په تمه شوه.

ډېر وخت نه و تېر شوئ چې ليرې دوړې را ښکاره شوې چې لوړې پورته کېدې او د اسونو د پښو ترپې هم ور سره انگازه کېدی او بيا هغه وشول چې وېره يې وه.

د ودال وسله وال سپاره له موټر څخه راتاو شول، کاسلا د څېرې له ټپونو څخه ودال وپېژاند.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودال چي مګوټر ته رانژدې شو نو خپلو ملګرو ته يې له ځای څخه د تلو وويل، سپاره ولاړل او وداال له کاسلا سره يوازې پاته شو، کاسلا پوهېده چي کېدای شي اوس تر مرګ هم له ډېر تاوان سره مخامخ شي .

وداال چي قاضي هډانګو وليد نو پوه شو چي هغه له بدل اخيستو څخه محرومه شوی دی او يوازې د دښمن ښځه د هغه په مخکي ده، داچي قاضي هډانګو يې ژوندی په لاس ورنه غی نو د هغه قهر يو په دوه شو، هغه د موټر ور پرانست او د کاسلا له کمزورۍ څخه يې و انګېرله چي هغه ته د توفنچې اړتيا نشته، هغه توفنچه د ّاس په توبره کي واچوله او څو شيبې ورسته د کاسلا سندريز ږغ هغه ته ټکان ورکړ: "وداله! ستا دښمن مړ شوی دی او زه د هغه کونډه يم" بيا هغې نسبتا ورو وويل:

"ايا ته پوهېږې چي ما ستا د مور د ژغورلو هڅه ولي وکړه؟"

وداال له هغې څخه وپوښتل:

"نه ولي دي وکړه؟"

"ځکه چي زه له تاسره مينه کوم" کاسلا ډېر عادي د وداال په سترګو کي سترګي ورښخي کړې، وداال چي د خپل دښمن د ښځي له خولې دا توري واورېدل نو د هغه د زړه نرۍ درې ورې شوه، په ژوند کي په لمړي ځل نن يوې ښځي له هغه سره د ميني يادونه کړې وه خو په همدې کي وداال ته د فالبيني وړاندوينه ور ياده شوه، هغه زړه نا زړه شو .

کاسلا چي د وداال په سترګو کي د شك سوری وليد نو هغې پرېکړه وکړه چي د خپلو کوچنيانو د ژغورلو او د وداال د نيولو لپاره به نن هغه تر ټولو بريدونو پوري وځي، بيا يو ګام وړاندې ولاړه او وداال يې تر ګرېوان ونيو: "وداله! زه له تا سره مينه کوم، وګوره هغه دی زما مېړه مړ پرو، زه د هغه په مخکي تاته د ميني اقرار کوم، وداله! پر ما باور وکړه"

هغه د ښاپېرۍ غوندې ښکلې او نازکه ښځه وه.

ّاخير وداال تر احساساتو لاندې راغی، هغه يې له سينې سره جوخته کړه چي په دې کي کاسلا د ّاسونو د پښو ترپی واورېد، مرسته رارسېدلې وه، کاسلا د لنډ وخت لپاره خپل مړ شوی مېړه له وداال سره پرتله کړ، هغې ته داسي محسوسه شوه چي په زړه کي يې د وداال لپاره يوه د رحم څپه راپورته شوه، هغې په بېړه وويل: "وداله! ځه ولاړ شه، هغه خلك راغلل"

خو نور د تلو وخت نه و پاته.

وداال سر راپورته کړ د هغه پر شونډانو مسکا خپره وه او په سترګو کي اوښکي... هغه وويل: "اف کاسلا! هغه ښځه ته يې چي زما د مرګ سوب"...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه دقیقې ورسته پولیسو د ودال مړی پورته کاوه او کاسلا اوس هم لیدل چې د ودال په سترګو کې اوښکې ولاړې دي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موچي لور

احمدنديم قاسمي/پاکستان

دادا لا غرکه شاربله چي هغه بيا په داسي حال کي چي خاورينه پياله يې په لاس کي وه، راغله د دې په ليدو چي تر اوسه يې کوچ نه دي ايستلي نو مستې به له کومه شي، زړه نا زړه چي بيرته لاړه شي که تم شي.

"عالا کښېنه" دادا ورته وويل:

"اوس يې در کوم... څنګه يې؟ګ

"ښه يم"

هغه چي ولاړه وه هملته کښېنسته.

لږ ورسته دادا وويل:

"زه اوس کوچ ځيني را باسم بد يې مه ګڼه، که نيت بد نه وي هم نظر لګيږي، دا څوګ ورځي مخکي نورا د کوچ را ايستلو پر مهال ليدلې وم په دا سبا د چرګي د هګۍ غوندي کوچ ځيني ووتل، په دا بل سبا د مرغۍ د هګۍ غوندي، بيا چي مي چرګي ته څو ورځي مرچ دود کړل نو نظر يې ولوېد.

عالا سره کوچنۍ شوه.

"ترور جاني! کله نا کله زما هم نظر لګيږي، مخکي مي ستا يو چيني ګلاس هم مات کړی و"!

"هو ريښتيا! دادا ته ورياد شول:

"تا ويل، اوف! ترورجاني خومره پاك خواپاکی دی، نظر پر ښويږي، او له دې سره همداسي ځای پر ځای شرنګ مات شو، زه حيرانه پاته شوم"

بيا يې عالا وګواښله خو په دې ګواښ کي خښم نه و.

"ښه اوس هلته وګوره"!

له دې سره هغه مسکۍ هغه لور ته تاو شوه او مخامخ يې وکتل، مخامخ زه ناست وه، زما په ليدو سملاسي هغې د پوړني پلو پر سر را کش کړ او چي تر تندي يې را ورساوه نو يې وويل:

"دننه خو کوچنی خان نه دی ناست؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وی! نو بل څوك دی؟" دادا وويل:

"برايي ماښام راغلی دی"!

عالا پورته شوه تر دروازې راغله او ويې ويل:

"ليري دي وي له بلاوو، ګوښه دي وي له بلاوو"

ما ورځخه وپوښتل :

"عالا ځنګه يې؟

"ښه يم!" هغې وويل او پر څېره يې شوخي وځلېده.

"مخکي مي ونه پيژندلې، ما چي ويل يو کوچنی ناست دی برېتونه يې ايښي دي"

دادا ته پر دي خندا ورغله...

"توبه مي ده!" هغې وويل:

"بلا داسي خبري کوي چي څه... توبه مي ده"!

عالا په دالېز کي دا رنګه کښېناسته چي يوه پښه يې په کوټه کي او هغه بله يې له کوټې دباندي په انګړ وه، د ناستي دې انداز د هغې شنه پايڅه د لينګي تر نيمايي راورسوله، د هغې د خيرنو پښو په نسبت د هغې د لينګيو رنګ ډېر بېل و، دا لينګي ډېر موزون وو، يونانيانو چي د "وينس" د مجسمې کوم لينګي تورلي وو، تا به ويل هغه يې د عالا د لينګيو تر ليدو ورسته تورلي وو.

"عارف خانه! په مساپرۍ کي څه کوې؟"

هغې له ما څخه دا رنګه وپوښتل لکه د کلي په يوه ډېره کي چي ګپې ولي.

هغې خپله خاورينه پياله په يوه ګوټه پرلپسې تاووله، ما وويل:

"مزدوري کوم پيسې ګټم!ګ"

"ترورجاني ته څومره رالېږې؟"

هغې له شوخۍ څخه په ډکه مسکا وپوښتل.

"آنجلۍ!" دادا هغه ورټله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له همزولو هلکانو سره څوك داسي خبري نه کوي، ته تر ابده کوچنۍ نه يې، ايا تاته تر اوسه کوم چا دا نه دي درښودلي چي ته لويه شوې يې؟"

هغه په هغه دالېز کي ناسته د دادا لور ته ور تاو شوه، اوس نو د هغې دواړي پښې په انګړ کي وې او د وېښتانو يوه غنچه يوازي په په کوټه کي وه.

هغې وويل:

"څوك يې راوښې، ترورجاني؟ګ" چي مور او پلار مي ژوندي وای نو راښولي به يې وای، د هغوئ خو خدای پاك(ج) ته د ورتلو دومره تلوار و چي زما له سره يې لاسونه پورته کول نو دومره يې هم ونه کتل چي يو څوك د دې نجلۍ پر سر لاس کښېږدي نو لاړ شي "

د عالا ږغ اوښکو لاندي کړ، ما وويل:

"عالا! ستا مور خو پخوا مړه شوې وه، ايا ستا پلار هم ولاړ؟"

دا ځل چي هغه را تاو شوه نو دواړي پښې يې په کوټه کي کښېښودي او ويې ويل:

"هو هغه هم ولاړ، چي زه هلك وای نو ښايي موچيتوب يې را ښودلی وای، خو هغه په ما يوازي ډوډۍ پخوله او اوبه يې را باندي را وړلې، اوس سره له دې چي زه د موچي لور يم، خپل بوټونه په بل ګندم"

دادا وويل:

"نو څه دي؟ ستا يوازي د بوټونو ګنډل نه دي زده، نور خو دي هر څه زده دي، پخپله خواري يې ګټې او خورې، ټول کلی ستا صفت کوي... واخله مستې واخله"!

عالا چي دادا ته د خبرو په مهال ورګرځېدلې وه، ولاړه شوه او پياله يې دادا ته نژدې کښېښوده، هغې د مستو پياله واخيسته او روانه شوه، يو څو ګامه چي يې واخيستل نو يو دم بېرته ودرېده او له راګرځېدو سره يې وويل:

"ترورجاني! نن هم مېچنو ته راشم؟"

"راشه، راشه!" دادا وويل: هسي خو اوړه ډېر شته، لاکن د عارف د پلار تلين هم ليري نه دی، د څو بوريو اړتيا پيدا کيږي، راشه"!

"ښه سمه ده! هغې وويل او بيا يې په تلو، تلو کي له ما څخه وپوښتل:

"عارف خانه! ته څو شپې همدلته يې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پلار تر تلین پوري همدلته یم"!

"بیا خو ډیري ورځي دي!" هغې وویل.

* * *

زه چي په کلي کي دوري هوري وګرځېدم او بېرته راغلم نو هغه په یوه کوټه کي ناسته وه مېچني یې کولې، پوړنی یې له سر څخه ښویدلی و، ایله وېښتانو یې د مېچنو له هر ځرخ سره د هغې ځېره پټوله او لوځوله، هغې یوه پښه پوره غزولې وه او شنه پایڅه یې تر زنګانه پوري پورته شوې وه، که دا رنګه لینګي پرې شي، په ښیښه کي واچول شي او کوټه په سینګار شي، ښنګه به وي؟!

ما اېڅوا دېخوا وکتل چي دادا مي نشوه تر سترګو نو د ګوتو پر سرو د کوټې تر وره پوري ورغلم، دا چي له وره څخه ورتلونکې رڼا یو دم لږ شوه نو هغې ژر شاته وکتل، مېچني یې ودرولې، وېښتانو ته یې ښنډ ورکړ، هغه یې سره را ټول کړل او پوړنی یې پر سر را کش کړ، خو غځولې پښه یې هغسي غځولې پرېښوده، بیا یې ورو، ورو د مېچنو په ګرځولو شروع وکړه او ماته همداسي کتلې پاته شوه.

په دې وخت کي زما لمړی غبرګون دا و چي د یو موچي د لور سترګي دومره غټې باید نه وای، ځکه د غریبانو لپاره کوچنۍ، کوچنۍ سترګي بسنه کوي.

دا چي د هغې پر ځېره شوخي ښکارېده نو له دې وېري چي وار رابانديٍ ونه کړي، ما له هغې څخه وپښتل:

"دادا چیري ده؟"

هغې وویل:

"ته په ترورجاني پسې دلته راغلی وې؟"

"نو څه ستا لیدو ته راغلی وم؟ګ" ماته د وار اخیستلو چانس په لاس راغی.

هغې یوازې دومره وکړه چي غځولې پښه یې راټوله کړه او بیرته یې وغځوله، بیا چي یې ښنګه خبري ته ځان جوړاوه ما ورڅخه وپوښتل:

"دادا چیري ده؟"

"همدلته په کور کي ده "

هغې وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا د اکا لور ناجوړه وه، د هغې پوښتنې ته تللې ده"!

ما وویل:

"ته چې دا مېچنې کوې د دې څومره مزدوري اخلې؟"

"د دوو ورځو اوړه راکوي"!

د هغې په لهجه کې یو ډول لنډون و، نه پو هېږم چې ټوکې یې کولې که یې همدا لهجه وه.

"اّښه چې دوې ورځې تېرې شي نو بیا څه کوې؟"

"بیا راځم، د اوړ مېچنولو لپاره، د اوبو راوړلو لپاره او یا د چتونو د سپینولو لپاره"

"د چتونو د سپینولو لپاره؟" ایا ستا د چتونو سپینول هم زده دي؟"

ما له هغې څخه رښتیا په حیرانتیا وپوښتل او هغې وویل:

"عارف خانه! زما څه نه دي زده؟ یوازې د بوټونو گنډل مې نه دي زده، نور مې هرڅه زده دي"

"د مثال په ډول نور دي څه، څه زده دي؟"

ما په شوخۍ ورځخه وپوښتل:

"نور... ؟ نور... ؟"

هغه نژدې وه چې یو څه راته ووایي خو چورتي غوندې شول او بیا یې وویل:

"هرڅه مې زده دي ته به حیران پاته شې"!

هغه شه شېبه په مېچنو گرځولو اخته شوه، لکه زه چې یې هېر شوم، بیا یې مېچنې ودرولې، ولاړه شوه او د وره لور ته راغله، زه چې یوې خوا ته شوم نو هغه دباندې ووتل او ویې ویل:

"تږې یم، د ترورجانې کټورى به ناپاکه شي، ماته په بدنۍ کې اوبه راکړه"!

"په همدې کټورې کې یې وڅښه!" ما ورته وویل او بیا مې جدي ورته وویل:

"درواخله کټورى، اوبه په کې وڅښه "!

د هغې مسکا څومره گلابي وه، په ژوند کې په لمړي ځل پوه شو م چې مسکا هم رنگ لري، هغې چې اوبه وڅښلې نو د کټورې د منځلو لپاره یې په هغه کې لږې اوبه واچولې، ما ورته وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"کټوری ډک کړه"!

د هغې په زړه کې دا ور وګرځېدل چې زه غواړم چې کټوری ښه پرېولم خو چې کټوری ډک شو نو هغې زما لور ته وکتل، ما کټوری ورڅخه واخيست او خولې ته مې يووړ.

"عارف خانه"!

هغې په حيرانۍ او وېره ووېل او وارخطا يې ماته وکتل، کله چې ما تش کټوری بېرته ورکاوه نو د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدې او پوړنی يې تر ځان داسې راتاو کړی و لکه لمانځه ته چې تللې وه.

* * *

په کلي کې د پېغلې نجلۍ يو، يو ګام شمېرل کيږي، د هر کاته حساب يې نيول کيږي، ډېر ملګري ناست وو، د نجونو بحث شروع و، څوك له چا سره، څوك د چا پسې، څوك د تېښتې په تمه، څوك له دومره لاسونو وتلې چې په ځوانه ځواني لا زړه شوې، ما ويل:

"يوه نجلۍ خو عالا هم ده، د نادر موچي لور؟"

پر دې ټولو وخندل.

"هغه؟"

هغوئ ووېل:

"هغه د هيڅ کار نه ده، په کور، کور ګرځې خواري کاږي، پيسې ګټي، ښکلې ده خو په درد نه خوري، يو ځلې "بېګو برېټو" کار په درلودلی و، نو هغې ورته ويلي و چې زه د موچي لور يم، پوست درڅخه باسم!

بېګو دومره خړ شوی و چې په هغه ّان مخامخ سلماني ته ورغلی و او د برېټو څوکې يې پرې کړې وې!

ټولو وخندل او تر ډېره يې خندل، ما ووېل:

"که هغه دومره خواريکښه نجلۍ ده نو د هغې درناوی په کار دی"!

يوه ووېل:

"هغه خو درناوي ته هم څوك نه پرېږدي"!

پر دې پر ټولو يو ځل بيا د خندا څپه راغله.

بل ووېل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو کره خو ډېر کار مار کوي، ته يې يوه ورځ درناوی وکړه بيا وګوره چي پوست دي درڅخه باسي که نه؟"!

هغوئ بيا وخندل او له ما څخه هم د هغوئ په خندا کي ګډون وشو خو خپل ږغ مي هيڅ ونه پېژاند بيخي لکه په تش صندوق کي چي شګي وکړپوي.

زه چي کور ته بېرته راغلم نو هغه له کوره راوتله، څېره يې کټ مټ سور تبخی و، سترګي يې هم سرې وې، ما تکان وخوړ او ومي پوښتل:

"څه خبره ده عالا، ژاړې؟ګ

هغې وخندل او په خندا يې وويل:

"ژاړم به ولې؟ زما دښمن دي وژاړي، اوس مي مرچ کوټل، عارف خانه"!

"ته مرچ هم کوټلی شې؟" ما ورڅخه وپوښتل:

"يو کار داسي هم شته چي ستا دي نه وي زده؟ ته دومره ډېر کار ولي کوې، عالا؟"هغې وويل:

"پيسې ګټم، ته خو پوهېږې چي شتمن خلك نجوني رانيسي، له ما سره که پيسې وي نو هيڅوك به دومره توان ونه لري چي زما لور ته دي پورته وګوري، هيڅ څوك به ونشي کولای"...!

بيا هغه راغله، ماته يې نژدې په غوږ کي وويل:

"ما ستا لپاره ټوکر رانيولی دی پر هغه کار درته کوم"!

"دا ښه خبره نه ده!" ما غاو وکړ.

"ستا په پيسو رانيول شوي کالي به په ما خولې ولګوي"!

"زه کوم چاته وايم؟"

هغې وويل:

"ته هم چاته مه وايه بيا خولې نه درلګوي"!

بيا هغه ناڅاپه ووېرېده:

"وی! زه دي مړه شم، ترورجاني خو به نه وي اورېدلي؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ترورجاني له نامه سره زما هم پر بدن لړزه راغله، دننه مي وکتل خو انګړ تش و، بيا چي راوګرځېدم او ومي کتل نو هغه تللې وه، سمه ده، ما سوج وکړ،ښه نجلۍ ده، مينه ناکه ده، شوخه ده،هرڅه ده خو د موچي لور ده او مشرانو ويلي دي، چي څوك پر لوړه ودري نو لاندي بايد ونه ګوري، ولي چي توازن له منځه ځي او سړی لاندي راغورځي.

* * *

د پلار د تلين په ورځ ټول کلی زموږ کور ته راغلی و، خو په دې ټوله ګڼه ګوڼه بيا هم د عالا منډې ترړې ښکاره وې، هغه د توتکۍ په څېر دلته هلته کېده، داسي ښکارېده چي که چيري دغه نجلۍ له دې ګڼي ګوڼي ووزي نو د تلين ټول نظم به له منځه لاړ شي او هر لوري ته به لوټ او تالان ګډ شي، هغه به د برقي برمې غوندي په ټوله ګڼه ګوڼه کي ننوته، لار به يې جوړوله او له درب سره به د دادا کوټې ته ننوتله، ور به يې بنداوه، له هغه ځايه به يې ښوونه اخيسته او بيا به يې په ګڼه ګوڼه کي هغه ډول لار جوړوله، د ماخوستن تر لمانځه پوري ټول کلي ډوډۍ خوړلې وه، تش دېګونه يو خوا ته شوي وو، نايي، ميراثي او موچي هم رخصت شوي وو، د ټولي ورځي تر زوږ او غاو ورسته په کور کي يوه درنه چوپتيا خوره شوې وه، ما چي ورستی مېلمه رخصت کړ او د دادا کوټې ته راغلم نو زما پوره باور و چي عالا به ناسته وي او د دادا پښې او لاسونه به ور چاپي کوي خو دادا يوازي ناسته وه، په ژوند کي په لمړي ځل پرته له دې چي د مور خيال وساتم، ما له هغې څخه وپوښتل:

"عالا چيري ده؟"

عجيبه وه دادا له پوښتني څخه حيرانه نشوه، هغې وويل:

"هغه نجلۍ الماس ده، زويه! الماس، نن خو زما سترګي، لاسونه او هر څه وه، د ټولي ورځي ستړې هلاك وه خو چي ډوډۍ ته کښېناسته يواځي څو ګولې يې وکړې او پورته شوه، تلله خو ما يې مخه ونيوه، دا دېګ مي له وريجو ور ډك کړ او ورته ومي ويل چي له ځان سره يې يوسه، خو هغې ويل دا وريجي چي عارف خان خپله ماته راوړي ماته ښه خوند راکوي، نور يې ټول رخصت کړل خو زه يې ولا نه پوښتلم، زه يې نه ورم، هغې دا خبره په خندا وکړه خو هغې سم ويل، زويه! د کور ټول کار د هغې پر غاړه اخيستی و، تا چي ټول رخصتول هغه به دي هم رخصت کړې وای، که څه هم هغه په خندا ولاړه خو خندا د هغې عادت دی، زويه! د چا چي خندا عادت وي نو هغوئ چي ژاړي هم خاندي، په خوله خاندي خو په زړه ژاړي، تا هغه د موچي لور وبلل او درناوی دي يې ونه کړ، په داسي چال کي چي د هغې خپل ځان ته درنښت دی، د هغې دا درنښت وساته زويه! او ورشه هغې ته دا د وريجو دېګ خپله ورو‌ړه، لږ مخکي تللې ده، ويده شوې به لا نه وي، هسي هم سهار وختي ته روان يې، هغه به تا څه ياد کړي؟ ورشه"

* * *

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالا د خپل کور لوی وره ته څېرمه پرته وه، زه چي نژدې ورغلم او ورو ږغ مي پر وکړ، نو هغه داسي ناڅاپه وغورځېده او جګه ودرېده لکه هلته لنډ چي کومه چاودنه ورته شوې وي.

"عارف خانه!" هغې وويل او بيا يې له عادت سره سم وخندل او ويې ويل:

"د وريجو د راوړلو لپاره راته راغلی يې؟"

ما وويل:

"هو، د وريجو د راوړلو لپاره درته راغلی يم"

"راوړه! هغې لاس راوړاندي کړ، تړورجاني به درته ويلي وي چي ما څه ورته ويلي وو"

هغه مسکۍ شوه.

"هو! راته ويې ويل" ما ورته وويل.

هغې دېګ واخيست پر کټ يې کښېښود او ويې ويل:

"چي خپل کور دي راکړی وای نو ډېر ښه خوند به يې کړی وای، خير اوس يې هم ښه خوند وکړ"

هيڅ نه پوهېدم چي څه ووايم اخير مي يوه خبره زهن ته راغله:

"سبا سهار زه بېرته ځم"!

هغې وويل:

"هو خبره يم"!

ما ورته وويل:

"چي خبره وې نو هلته زموږ په کور کي خو به لږ ماتله کېدې"!

هغې وويل:

"ستا د قميس اخري تڼۍ پاته و، راغلم هغه مي وکښښ، په بسته کي خو به دي ځای وي؟ هو! رښتيا سهار خو به تر تمځای پوري بسته هم زه درسره وړم، تړورجاني ويل؟"

ما وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"عالا! ته څه، څه کوې، مېچني ته کوې، چتونه ته سپینوې، مرچ ته کوټې، له ځا ځخه دوه، دوه، درې، درې منګیه اوبه ته راوړې، د کور ټول کار ته کوې، ته له کومې خاورې جوړه یې، عالا؟"

هغه چوپه ولاړه وه، بیا یې دوه ګامه واخیستل او ما ته دومره رانژدې شوه چې ما یې پر خپله غاړه د سا اخیستل حس کړل.

"زه نور هم ډېر څه کولای شم، عارف خانه"!

د هغې ږغ جنکار غوندې و.

_ته څه خبر یې چې نور څه کولای شم؟

لږ شېبه وروسته هغې وویل:

_ته له ما وپوښته چې زه نور څه کولای شم؟

ما د اول صنف د زده کونکې په څېر له هغې ځخه وپوښتل:

"ته نور څه کولای شې؟"

"زه مینه هم کولای شم، عارف خانه"!

هغې لکه د کایناتو یو پټ راز چې یې افشا کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرښته

اياز قادري/پاکستان

کله چې هغه کور ته بېرته راستنېدی، نو شپه پخه شوې وه، وريځ په اسمان کې د شيطاني ارواه غوندي دوري هوري کېده، د ورځې د باران له امله کوڅه ټوله خټې شوې وه، کوڅه چارچاپېره چټليو پر سر اخيستې وه او د بد بويې خوړسکي ځينې پورته کېدې، د ښاروالۍ له لوري اېښول شوو ګروپونو چې د هوا د څپو له امله يې رڼا تېزېده او خامېده، سترګکونه وهل.

په کوڅه کې هر لور ته چوپتيا خپره وه، لکه د مرګ پرښته چې همدا اوس راغلې وه، ګرځېدلې وه او تللې وه، له ښايسته ځنډ وروسته به د يو کوچني د ژړا ږغ او يا هم د يو سپي د غپا ږغ راغی او بېرته به چوپتيا خپره شوه.

هغه خپل بدن ته وکتل چې د بېلا بېلو ناروغيو له امله دومره کمزوری شوی و چې نه مړ اونه هم ژوندی ښکارېدی، بس د هډوکو يو غالب و، بلکې همداسې لکه له ډاکټرانو سره چې د زدهکړې لپاره وي، هغه خپل جېب ته وکتل چې دوې "انې" په کې شرنګېدې، د هغه پر شونډو مسکا خپره شوه، داسې مسکا چې ناپايه درد او خوږ په کې نغښتی و، "د ټولې ورځې مزدورې يوازې څلور انې!" هغه په خورا کرکه له ځان سره وبونېد او چوپ شو، همدا يې هم لکه په خيرات کې چې يې ور کړې وې.

هغه يې له فابريکې پسې اخيستی و، له هغې فابريکې چې د هغه نيکه د مرګ تر ګړيه کار په کې کړی و، او پلار يې تر يوې پېښې لاندې کېدو له امله ځان په کې شهيد کړی و، بله لا دا چې هغه هم له کوچنيوالې کار په کې شروع کړی و، خو بيا يې هم يوازې د دې لپاره پسې اخيستی و چې هغه ناجوړه و او نور په فابريکه کې د هغه اړتيا نه وه .

يو وخت داسې هم و چې هغه په مزدورانو کې ډېر مهم ګڼل کېدی او نورو مزدورانو به په کار کې د هغه تقليد کاوه، د فابريکې مالك به خوشحاله و او هغه ته به يې شاباسی ورکاوه، هغه وخت به له سهاره تر ماښامه د کار کولو درې څلور روپۍ په لاس ورتلې، خو اوس... اوس هغه يو ژوندی مړی و، داسې لکه قبر چې يې سوری کړی و او دې دنيا ته ورڅخه راوتلی و، خلکو چې به هغه ته وکتل نو وېرېدل به.

نه وروره! نه، ته د مزدورۍ نه يې، نه وروره ته بورۍ نشې پورته کولای، نه صاحبه نه، ته د بار د پورته کولو نه يې، اخير هغه څه وکړي، هغه څه کولای شي؟ داسې هيڅ انسان نه و چې پر هغه يې زړه سوځلی وای او ورته ويلي يې وای، چې راشه وروره راشه، دا بار پورته کړه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له سهاره تر ماښامه پر کارځایونو وګرځېد، خو هیڅ هم لاس ته ورنه غله، یوازي څلور انې یې پیدا کړي وې، له هغوئ څخه یې هم په دوو انو یوه ډوډۍ اخیستې وه او پاته دوې انې یې د دې لپاره ساتلي وې چي که سبا مزدوري ورپیدا نشي نو وړی خو به نه پاتیږي.

کله، کله به داسي وخت هم راتلی چي هغه او مور به یې څو، څو ورځي یوازي په اوبو ګذاره کوله، هغه دا هر څه د خپلي مور لپاره کول، د هغې مور لپاره چي د هغه ټوله شتمني وه، که یې دغه مور نه وای نو ښایي هغه د دنیا له غمه بې غمه خپل څادر پر سر را کش کړی وای او کرار ویده شوی وای،ّان د قیامت په ورځ به هم چا نه وای راپورته کړی، د هغې مور لپاره چي د شپې راویښه شوې وه او د هغه خدمت یې کړی وو، چي له سهاره تر ماښامه یې مېچني کړي وې خو د هغه اړتیاوي یې ور پوره کړي وې، چي په تش نس او لوږه یې وخت تېر کړی و خو هغه یې موړ ساتلی و، د هغې مور لپاره چي په سړو او تودو کي د هغه د ارام لپاره په بې غمه زړه ویده شوې نه وه، هر وخت یې د هغه خدمت کړی و، تر دې چي ناجوړه شوه، طبیبان راغلل خو بې ګټې، ډاکټرانو فیسونه واخیستل خو بې مانا، عامه روغتونونو هم په دې چي درملنه یې ناشونې ده، ځواب ورکړ، څه چي یې لرل هغه هم خلاصي شوې، په کور کي چي یې څه شیان لرل هغه یې هم یو په یو خرڅ کړل، ښایسته زمانه تېره شوه، خو د هغه مور روغه نشوه، بده یې لا دا چي هغه هم پسې ناروغه شو، مخکې چي څه په لاس ور تللې هغه به یې د مور پر دوا او ډوډۍ ورکولې خو اوس دومره څوك نه و چي هغه ته یې مزدوري ورکړې وای.

پر آسمان وریځ خپره شوه، لکه د آسمان څښتن چي د نړیوالو پر خلاف دسیسه جوړوي، تالنده په وار، وار غرمبېده نری، نری باران هم شروع شو، هغه ورو غوندي کور ته ورننوت، ډېوه بله وه او د هغه نیم ژواندې مور د کوټې په کونج کي پرته وه، د زوی د ښکالو له اورېدو سره هغې د څه ویلو هڅه وکړه، خو د ټوخي له امله یې خبره په خوله کي وچه شوه او لږ وروسته چي څه آرامه شوه نو یې ورو وویل:

"زویه ډېر ناوخته نه شوې؟"

بیا یوه شېبه چوپه شوه:

"زویه زما دوا؟" د مور سترګي د هغه پر څېره ښخي وې.

"موري "!

خبره د هغه په ستوني کي بنده شوه .

"طبیب ویل دوا جوړه نه ده، سبا ته به انشاءالله جوړه شي"

د دوا د نوم له اورېدو سره د هغه د مور څېره و غوړېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زويه! تر داسي ژوند خو مرگ ښه دی، که زهر وي چي د ژوند له غمونو خلاصه شم"

هغه ډوډۍ مور ته وروړه، مور یې یوه گوله څني پرې کړه او پرېوته، تېز باد په چلېدو شو، باران هم ښه په شرپ په اورېدو شو، داسي ښکارېدل لکه د آسمان څخه چي ابشارونه را توپېږي.

د هغه مور ټوله شپه اوږده، اوږده ساه شړله، ټگوخېدله او څگېروی یې کاوه.

ډېوه د باد د تندو څپو له امله پړکېده، هغه تر سر لاسونه لاندي کړل او پرېووت، خو خوب ورنه غی، سترگي یې همداسي رډي پاته شوې او د مور او ځان د ژوند او ناروغیو چورتونو په مخه کړ، هغه په دې نه پوهېدی چي که دا ژوند وي نو مرگ به څه وي؟

"دوا!" دوا به نو له کومه شي؟ دا عذاب به تر څو وي؟ د مور خبري د هغه په غوږونو کي انگازه شوې،"زویه! تر داسي ژوند خو مرگ ښه دی، که زهر وي چي له دې غمونو خلاصه شم" بیا هغه پر دا بل لټ واوښت.

باران نور هم تېز شو، پړکېدلې ډېوه مړه شوه، خو د هغه سترگي لا ځلېدلې، له ښایسته ډېرو چورتونو وروسته یې آخیري د ټولو غمونو علاج پیدا کړ، د هغه سترگي یو دم د مور خواته واوښتې، مور یې له درده په څگگېروي وه، د هغه له سترگو اوښکي توی شوې، لکه ویل چي یې، "مورجاني! له تا پرته په دې نړۍ کي نور زما څوك شته؟" چي کله سهار شو، نو هغه سملاسي له ښاره لیري هغه لور ته لاړ، چي زهرجن بوټي شنه وو، د دې بوټو د شیدو دوه درې څاڅکي د انسان د مرگ لپاره بس و، د دې زهرجن بوټي په لیدو به څناورو لا له هغه لیري منډې وهلې، هغه له خپل جېبه ښیښه را وایسته او بوټي ته یې لاس ور اوږد کړ، هغه د خپلي مور څېره لیدله چي موسکۍ یې د هغه لور ته کتل، هغه تکان وخوړ او ښیښه یې له لاسه ولوېده، کله چي یې ښیښه بېرته را پورته کوله، نو له ځان سره یې بوڼکی شو: " اوه زه دا څه کوم؟!" د مور کمزورې غمځپلې او له گونجو ډکه څېره یې یو ځل بیا تر سترگو تېره شوه،"زویه تر داسي ژوند خو مرگ ښه دی" او بیا یې د ډاکټرانو دا خبره په غوږونو گي را غبرگه شوه، "د دې ناروغۍ هیڅ علاج نه شته" هغه په پټو سترگو او لړزېدلو لاسونو ښیښه تر بوټي لاندي کړه، ښیښه ډکه شوه، د یوه ویران ژوند غوندي له غمونو ډکه، هغه به لا په انگړ کي پښه نه وه ایښې چي د مور څگېروی یې بیا تر غوږ شو، د هغې له ټوخي ټول انگړ ویر په سر اخیستی و، د زوی په لیدو د هغې په څېره کي وینه و څغلېده:

"زویه"!

بیا لږ چوپ شوه :

"نن خو به دي دوا راوړې وي؟" هغه دېوال غوندي چوپ ولاړ و.

بیا هغه مور ته نژدې ورغی، په غاړه کي ور ولوېد او په ژړا شو :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هو، هو! نن مي دوا راوړې..." سلګيو یې ږغ لاندي کړ، ساه يي لنډه، لنډه شوه، ښيښه یې ورو را وايسته، لاسونه یې ولړزېدل سترګو یې تور وخوړ، سر یې پرې وګرځېد، د زهرو څو ځاځکي یې په پیاله کي واچول، اوبه یې ورسره ګډې کړې او مور ته یې ورکړل، مور یې په یوه ساه ټول وڅښل او پر څېره یې موسکا خپره شوه :

"زویه! ته زما څومره خیال ساتې، زویه! ته پرښته یې پرښته"!

هغه خپل سر د مور په غېږ کي کښېښود، مور یې ورو، ورو په وېښتانو کي ګوتي ورتېرولې، داسي لکه په ګوتو چي یې سر ور ږمنځاوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوروړی

سویتوزاز کوروچ/هرزوګوینا

ما له هغه سره د سفر پر مهال و پېژندل، موږ دواړو په یوه سرای کې شپه تېره کړه او منزل مو هم یو و، هغه د هیواد یو نامتو سړی و، ما له هغه سره په دې ملګرۍ ویاړ احساساوه، د هغه نوم په ټوله هرزیګوینا کې انګازه کېده.

موږ دواړو څنګ پر څنګ سفر کاوه زه پر یوه غوره آس سپور وم، د آس د غوره والي دلیل دا و، چې زه هغه څو ځلي غورځولی وم او عموماً ما هغه آس ډېر غورځوي چې ډېر غوره وي، زما آس په داسي حال کې چې سینه یې له غروره را ایستلې وه او غاړه یې آسمان ته نیولې وه، په شاهانه پرتم سره تګ کاوه.

زما د سفر ملګری په پیل کې ډېر چوپ و، هغه پر خپله سپینه آسپه سپور و، او څلور پنځه نور باري آسونه هم ورسره وو، پر هغوئ توبرې پرتې وې خو بار پرې نه و.

هغه یو ځواکمن سړی و، جګه ونه آرته سینه یې لرله، سره له دې چې هغه په عمر پوخ و، خو روغتیا یې حالت یې بیا هم حیرانوونکی و، هر چا به په آسانۍ سره دا اټکل کاوه چې په زلمیتوب کې به هغه څومره شاړ پاړ و، هغه خپلې دودیزې جامې اغوستې وې، چې ښکلې طلایي تنۍ په کې ټګك وهل شوي وې او پر تندي یې یو برېښېدونکی ورېګښمین دسمال تړلی و، د دسمال څنډو له دواړو خواوو د هغه پر سینه ټالونه خوړل، د هغه کړه وړه، جامې او دبدبه دا هرڅه دومره په زړه پوري وو، چې سره له دې چې ما غوښتل ورته وګورم، ورته کتلای مې نه شول، د هغه د دبدبې له امله ما له هغه سره په خبرو کې شرم احساساوه.

د هغه نوم "ډیکو مراووچ" و، د هغه په اړه ډول، ډول کیسې مشهورې وې، د مېړاني او ځیرکتیا یې خورا زیاته انګازه خپره وه، هغه د خپلې قانون ماتوونکې مبارزې له امله تر لیرې، لیرې پېژندل کېدی، هغه یو ډېر ځیرك سړی و، د هرزیګوینا یوه لویه سیمه یې په وېره کې اچولې وه، موږ دواړو د نابلدو غونډې په چوپه خوله سفر کاوه، دې چوپتیا زه ډېر ځورولم، د چوپتیا د ماتولو لپاره ما له هغه څخه وپوښتل:

"وروره! له تا سره دا دومره آسونه د څه لپاره دي؟ پر دوی خو کوم بار هم نه شته"

"شیان مې ښار ته وړي و او اوس له هغه ځایه تش را روان یم"

"شیان دي د یو چا لپاره وړي وو، که سوداګري کوې؟"

هغه ماته رډو رډ وکتل، لکه زما پوښتنې چې خوند ورنه کړ، زه ډېر پریشانه شوم، څو شېبې وروسته هغه ځواب راکړ:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما دغه شيان د ارواښاد علي ميوياګچ د کورنۍ لپاره وړي وو"

ما په حيرانتيا هغه ته وکتل، ځکه علي ميوياګچ د هغه د دښمن نوم و، زما له خولې څخه بې واکه ووتل:

"ته د هغه کورنۍ ته د سامان وړلو لپاره ورغلی وې؟"!

"هو! ځکه چې زه د علي ميوياګچ پوروړی يم او د هغه د يوه درانه پور تر پېټي لاندې يم"

هغه سر ټيټ کړ او آسپه يې پر غاړه په چلاخه ووهله، آسپه له مخکې لا تېزه روانه وه، اوس نو هغه د برېښنا په سرعت سره پر مخ ولاړه، په ما کې د نورو پوښتنو توان نه و، د آس جلو مې ايله پرېښود، او په داسې حال کې چې سندره مې زمزمه کوله، له هغه سره څنګ پر څنګ روان شوم، اوس مې ياد نه دي، چې ما کومه سندره زمزمه کوله، لکه چې زما سندرې خوند ورکړ، هغه تګ ورو کړ او ماته په ځير سره غوږ شو.

"په لوړ آواز ووايه"

هغه له ما څخه غوښتنه وکړه، ما هم سندره اوچته کړه، هغه پر تندي ترلی دسمال سست کړ، دسمال يې په غاړه کې را ولوېد، "ډيکو" زما له سندرې سره په خوند، خوند سر ښوراوه، لږ وروسته زه چوپ شوم، هغه را باندې ږغ کړل:

"وړاندې پسې ووايه"

"نوره مې نه ده ياده"

لکه چې زما ځواب هغه ته خوند ورنه کړ، هغه يو ځل بيا مخکې شو.

ناڅاپه هغه آسپه وګرځوله او پونده يې کړه، اوس نو د هغه مخ له سړک څخه لاندې د ونو پر لورې و، ما ورڅخه وپوښتل:

"چيرې روان يې؟"

"تر دا ونو لاندې به لږ دمه وکړو"

زه هم په هغه پسې ورغلم، ونو ته چې ورسېدو، آسونه مو څر ته ايله کړل او او تر يوې شنې ونې لاندې کښېنستو، سګرېټ مو ولګول، شاوخوا چوپه چوپتيا وه، يوازې د آسونو د زامو خرپې او ليرې د چارتراشو ږغ و، چې زموږ غوږونو ته را تلی، لږ وروسته ما له هغه څخه و پوښتل:

"ته د علي کله پوروړی شوې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ژوره ساه واخیسته او لاس یې وغورځاوه:

"ډېر وخت کیږي"

په حیرانتیا سره مې له هغه څه وپوښتل:

"ډېر وخت کیږي او پور لا پرې شوی نه دی؟"

"هو! د دې پور پرې کول ډېر وخت غواړي"

هغه له خولې څخه د لوګي یو څو خوږسکي په هوا کې خوشې کړې، ماته یې وکتل او بیا په داسې حال کې چې په هوا کې یې تش نظر ځغلاوه، وویل:

"دا یوه اوږده کیسه ده، ملګرې! او زما لپاره ډېره دردوونکې ده"

په ډېر خواست مې ورته وویل:

"ماته خو به یې کوې؟"

هغه زما له هیلې اغېزمن شو او په خواشینۍ سره یې وویل:

"په اورېدو به یې څه وکړې؟"

ما ټینګار وکړ:

"که مناسبه وي نو"...

د هغه ږغ داسې ښکارېدی، لکه له یو لیرې ځای څخه چې راتلی، هغه وویل:

"تا ته به څرګنده وي، چې د ترکې واکمنو ظلم او تېرې زه دې ته اړ کړم، چې داړه مار شم، موږ سربیان د ترکانو په واکمنۍ کې اړ وو، چې په خپله خاوره کې د نورو تر ظلم او جبر لاندې ژوند وکړو، موږ ته هیڅ انساني حقوق را په برخه نه وو، آخر یو قوم او یا یو کس تر څو پورې د نورو تېری و زغمي؟ هر ترک ته سر ټیټول او د هغه غلامي کول، زموږ لپاره ورځ په ورځ ناشوني کېدل، زه زلمی وم، هغه مهال په سربیانو کې د ترکانو پر خلاف اور مخ په زیاتېدو و، زما رنګه څو نور سرتیري هم وو، د مبارزې یووالي موږ سره یو ځای کړي و، موږ به هر وخت له ترکانو څخه د کسات اخیستلو او د هغوی د خوږولو خبرې کولې، موږ یوازې شپږ کسه وو، چې وسله مو واخیسته او په ځنګله کې پټ شوو، له ځنګله څخه به موږ په ترکانو پسې سترګې ورلې، چې څنګه به مو چانس برابر شو، نو پر هغوی به مو یرغل کاوه، فکر نه کوم چې داسې ورځ دې راغلې وي، چې موږ دې ترکانو ته په یو ډول نه یو ډول زیان نه وي رسولی، ورو، ورو زموږ اندېوالان ډېرېدل، چې څومره اندېوالان ډېرېدل هغومره زموږ حوصله لوړېدل، یوه ورځ د دې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره چي زوړ پور مو پرې کړی وي، د "علي میویاګچ" پر کور مو یرغل وروړ، موږ ته معلومه نه وه چي علي میویاګچ د سیمي تر ټولو یاغي ترك دی او ټول شتمن ترکان د هغه ملاتړ کوي، په دې یرغل کي د هغه د کورنۍ درې کسان ووژل شول، خو هغه خپله بریالی شو، چي ځان ژوندی وباسي، موږ هغه ډېر ولټاوه، خو پیدا مو نه کړ، موږ د هغه کور ولوټه او له لوټل شویو شیانو څخه ډك موټرونه مو خپل ځای ته ولېږل.

دا یرغل زموږ لپاره ډېر ګران پرېوت، علي میویاګچ تر موږ څو چنده ډېر جنګیالي را ټول کړل او په موږ پسې راغی، هغه موږ دې ته اړکړو چي په ځنګله او غرونو کي له ډېرو ځایونو په شا شو، موږ چي هر څومره په شا تلو، هغوئ په موږ پسې راتلل، په تېښته، تېښته کي موږ هغو غرنیو برخو ته ورسېدو، چیري چي غرځنۍ هم نه تلې، علي او د هغه ملګري په موږ پسې را راوان وو، نور نو له دې پرته بله چاره نه وه، چي له دښمن سره د مرګ تر ګړیه و جنګېږو، د علي غوسه لوړه وه هغه له هر لوري موږ محاصره کړي وو، له موږ سره نور نه د خوړلو لپاره څه و او نه هم د څښلو لپاره، موږ له لوږي تندي او ستړیا څخه بې حاله وو او نور له ژونده نهلي شوي وو، په هیڅچا کي دومره همت نه وو چي د دښمن محاصره ماته کړي او ځان و باسي، موږ ټولو د مرګ تمه کوله، له ډېر چورت وروسته ما دا پرېکړه وکړه، چي باید موږ خپله وړاندي ورشو او پر دښمن برید وکړو، ما خپلو ملګرو ته وویل:

ورونو! موږ له هري خوا محاصره یو، غله او دانه هم را سره نه شته، آیا دا به ښه نه وي چي موږ خپل وار د مخه کړو او پر دښمن باندي د ټکي غوندو ور پرېرزو، یا د مېږنیو غوندي سرونه ورکړو؟ مرو خو هسي هم، نو ولي یو څو ترکان له تېغه تېر نه کړو، که چیري بخت یاري وکړه نو دا به زموږ لپاره یو ستر ویاړ وي.

ملګري زما په مشورې را سره سلا شول، تر ټولو مخکي زه په داسي حال کي چي ټوپك مي ښوراوه، له سمڅي را ووتم زما په تقلید نور ملګري هم را ووتل، ترکانو سملاسي پر موږ د ګولیو باران جوړ کړ، ما خپل دوه ملګري ولیدل چي ولوېدل، د تېښتي چانس نه وو زه په داسي حال کي چي ګولۍ مي اورولې، مخ په وړاندي تلم، ملګري هم را سره وو سترګي مي له وینو ډکي وې، هـیڅ مي نه لیدل، ناڅاپه مي پر شا یو کلك ګوزار احساس کړ، ورېږدېدلم، هوښ او حواس مي له لاسه ورکړل.

زه چي په هوښ کي راغلم نو ځان مي د علي میویاګچ په کور کي و موند، زه پر یوه نرم بستر پروت وم او د علي په ګډون څو نور ترکان پر ما را ټول وو، ما چي سترګي خلاصي کړې، نو علي راټیټ شو، زما لاس یې په لاس کي ونیو.

هغه په نرمه لهجه را څخه و پوښتل:

"څه احساسوې؟"

ما هڅه وکړه چي کښېنم خو د دردنو شدت کښېګناستو ته نه پرې ښودم، داسي مي محسوسه کړه، لکه په ملا کي چي مي د دویم ځل لپاره ګولۍ و لګېده، له دې سره یو ځل بیا بې سده شوم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره یوه میاشت ما له مګرګ سره ډغري ووهلې، علي د یوې شېبې لپاره هم زه له پامه وا نه چولم، هغه په پوره پاملرنه او زیار سره زما پالنه کوله، هغه په خپل لاس زما ټپ مینځه او پټۍ کاوه یې، په خپل لاس یې ماته ډوډۍ راکوله، که به ما لږه ډوډۍ خوړه نو هغه به په ټینګار په ما نوره خوړله، ډېر کله به هغه زما سر پر خپلو زنګنو کښېښود او زما په وېښتانو کې به یې ورو، ورو ګوتې را تېرولې، تر څو چې ماته به خوب راغی.

د هغه د دې زیار او هڅو نتیجه دا شوه، چې ما مرګ ته ماته ورکړه، بدن مې په بېره ځواکمنېده او ټپونه مې سره ورتلل، تر دې چې یوه ورځ د دېوال په مرسته پر خپلو پښو و درېدم.

علي هره ورځ د بڼ سیل را باندې کاوه، زه چې به کله ستړی شوم، نو هغه به د دمې لپاره تر یوې ونې لاندې کښېنولم، زما توان ورځ په ورځ ډېرېدی، کله چې یې زه ولیدم، چې مخ په جوړېدو یم، نو د علي په څېره کې خوښي په غوړېدو شوه، یوه ورځ هغه په خندا را څخه و پوښتل:

"څه حال دي دی؟ آیا دومره توان لرې چې منډه کړې او ټوپونه ووهې؟"

"_نه! اوس هم ځان لږ کمزوری احساسوم"

هغه په داسي حال کې چې د ګوتو ټکان یې ایستل یوه زوروره خندا وکړه:

"ژر، ډېر ژر به بېخي جوړ شې"

څو ورځې وروسته هغه خپله پوښتنه بیا تکرار کړه:

"څنګه اوس دي د منډو او ټوپ وهلو توان پیدا کړی دی؟"

ما ځواب ورکړ:

"هڅه کوم"

هغه یو لوري ته شو ما د علي په مخ کې ټوپ کړل، منډه مې کړه او وغورځېدم، هغه له خوښۍ ډکه خندا وکړه او ویې ویل:

"د دې معنی دا ده چې ته یو مخ جوړ شوی یې"

هغه زه په باغ کې پرېښودم او خپله کورته ننوت لږ وروسته چې بیرته را ووت، نو دوه ټوپکونه ورسره وو، نور د هغه د څېرې بڼه اوښتې وه او په سترګو کې یې د وېرې پیشو غوندې ځلا وه:

هغه په داسي حال کې چې ماته وړاندې راغی، وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته د دې کرې چې ته پر خپلو پښو ودرېږې، اوس نو ته د پخوا غوندي تکړه يې لکه تر تېپې کېدو مخکې چې وې، اوس ته د دې توان لرې چې پور را ادا کړې، ته زما ډېر درووند پوروړی يې، د دريو کسانو پوروړی مې يې و چې دوه پکې زما ورونه وو"

د هغه په سترګو کې ويني ډنډ شوې او کښته زامه يې و رېږدېدله.

"کله چې ته ولګېدې او بې هوښه زما په پښو کې پروت وې، نو ما هغه وخت ته ډېر آسانه وژلای شوې، خو پر تش لاسي دښمن برید کول، د ترکانو دود نه دی، ما غوښتل چې ته روغ رمټ او غښتلی شې، نو بیا دې و وژنم، علي میوپاګچ هیڅکله کوم مجبوره دښمن نه دی وژلی، ما کله کولای شول، چې تا د بې هوښۍ په حالت کې ووژنم او پر خپله لمن داغ و لګوم"

"دا ټوپك هم زما د ټوپك غوندي دی، په دې کې هم زما د ټوپك غوندي ګولۍ شته، اوس به مورږ دواړه ځنګله ته ولاړ شو او خپلې نښې به و ازمويو"

زما د ژبې قلم مات شو، د پخوا غوندي له هغه سره څوړند سر روان شوم، مورږ ځنګله ته ورسېدو.

هغه راته وویل:

"هملته و درېږه، چې چې ولاړ یې"

او بیا مخامخ راته ودرېد.

"مورږ دواړه به یو ځای ډزې کوو"

هغه ماته د جګړې چلونه را ښوول.

له دې سره زما حواسو بېرته کار پیل کړ، ما ټوپك و غورځاوه او یو څنګ ته ودرېدم، علي راته وویل:

"آیا ته فکر کوې چې زه به له یوه لوري ډزې وکړم؟ او نړۍ به مې پر مخ را تو کړي، چې ما یو تش لاسی دښمن و واژه، په غور واوره ته به هغه څه کوې، چې زه درته وایم، زه د دې مقابلې د پرېښوولو هیڅ نیت نه لرم او نه هم له سیالۍ وروسته پرتا برید کوم"

د هغه پر شونډو د برې موسکا خپره وه او زه غلی ولاړ وم.

هغه چیغه کړه:

"ټوپك واخله! کنه نو بیا دې مورك ګنم"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ټیټ شوم، ټوپك مي له مځکي را پورته کړ:

"دې لوري ته وګرځه"

زه د هغه له امر سره سم وګرځېدم:

"ما ته نښه جوړه کړه"!

ما هغسي وکړل، هغه هم د ټوپك خوله زما پر لوري کړه، هغه ډز وکړ ګولۍ په ځنګله کي تېره شوه اوليري انګازه شوه، زما ياد نه دي، چي ما ډز وکړ که نه، خو يوازي دومره مي وليدل چي هغه لړزېدلی پر مځکه ولوېد، زه په وير او غم کي ډوب د هغه لوري ته ورغلم او هغه ته نژدې پر مځکه کښېناستم، ارمان چي هغه ختم شوی وو.

له هغې ورځي راهيسي زه د هغه کورنۍ ته اوږه، ترکاري او نور شيان ور وړم، پردې سربېره ميرېي او وزې هم د دې لپاره و وړم چي هغوئ خپلي اړتياوي ور باندي پوره کړي"

ډيکومراووچ خپله کيسه بس کړه سر يې ځوړند کړ او د مځکي په توږلو يې پيل وکړ ما هغه ته وکتل، هغه د اوښکو د درولو ناکامه هڅه کوله، خو اوښکي يې په پرله پسې ډول تويېدلې او پر اننګو يې بهېدلې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیندك

انتون چیخوف/روسیه

هغه له یوې میانه کورنۍ څخه و، میاشتنی عاید یې سل "روبله" و، او نژدې همدومره یې کورنی خرڅ و، ژوند یې خوښ او ډاډه تېرېدی.

د ماښامنۍ تر خوړلو ورسته هغه ورځپاڼه راواخیسته، په څوکۍ کې کښېناست او پاڼې یې سرسري، سرسري واړولې، د هغه ښځې "ماشا" چې د ډوډۍ لوښي راټول کړل نو ناڅاپه یو څه ورياد شول:

"اوه، الونه! زما خو بیخي له یاده وتلي و"

"څه دي له یاده وتلي و؟"

الون د ښځې خبرې ته ځیر شو:

"خیر دی؟"

"ما د لاټرۍ یو ټکټ رانیولی و"

ماشا له یوې پیکه مسکا سره وویل:

"نن د هغې قرعه اندازي شوې، زما بیخي له یاده ووتل چې ورځپاڼه وګورم، ته د لاټرۍ نتیجه وګوره، کېدای شي له دې ځلې زما انعام راوتلی وي"

"ته بې ځایه هره میاشت پیسې بربادوې"

آلون ماښېجن غوندي وویل:

"پخوا دي کله انعام راوتلی و چې اوس به راووځي"

"ته خو لمبر وګوره"!

ماشا خپه غوندي وویل:

"څه معلومه ده، که له دې ځلې زما ټکټ په پچه کې وتلی وګ

"لمبر یې څه دی؟" الون مسکی شو.

"پرلپسې شمېره یې نهه، څلور، نهه، نهه او د ټکټ لمبر شپږویشت دی"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشا لوښي پورته کړل پخلنځي ته لاړه، آلون له لاټرۍ ماټرۍ سره نه دلچسپي لرله او نه يې هم پر دې کيسو باور درلود.

کله چې هغه د خپل مطلب خبرونه ټول وويل او نور داسي څه پاته نشول چې هغه يې وګوري نو يې د لاټرۍ د نتيجې پاڼه راواړوله، "پرلپسې شمېره نهه،څلور،نهه،نهه" د هغه چې پر انعامي لمبرانو څنګه سترګي ونښتې نو تکان يې وخوړ،"ايا ماشا همدا لمبر راښولی و؟" د الون زړه په دربي شو، يو ځل بيا يې انعامي لمبر په غور وکوت، د هغه سترګي له بې باورۍ څخه رډې، رډې راوختې، د دې لپاره چې خپل ځان يې ډاډه کړی وي پر ورځپاڼه ور ټيټ شو چې خپلي سترګي خو به يې نه تېر باسي؟

له لمبر سره څنګ ته د يو لك روبلو انعام ليکل شوی و، الون د دې لپاره چې د يو لك روبلو له شمېرې يې سترګي اړولي وي د خپل ځان د راپورته کولو هڅه وکړه خو بدن يې داسي وچ کلك ورته ښکاره شوه لکه ډبره شوی چي و او په هره شېبه کي چي يې د ماتېدو وېره وه، هغه اوږده سا واخيسته، سر يې راپورته کړ او يو دم بېرته پر ورځپاڼه ور کوږ شو، هغه ته داسي وايسېده لکه معېده چي يې وچه شوې وه او سرې يې دومره پرسېدلي وو چې که يوه شېبه هم دغه زېرى له ماشا څخه پټ کړي نو هغه به درز وهي:

"ماشا"!

هغه له خوشالۍ څخه په لړزېدلي ږغ چيغه کړه:

"پرلپسې شمېره نهه،څلور، نهه، نهه په ورځپاڼه کي راغلې ده"

ماشا هورې نژدې ولاړه وه، سترخوان يې ټولاوه، د الون د دې نابلده ږغ په اورېدو يې تکان وخوړ، سترخوان يې له لاسه ايله شو او مځکه ټوله په چټله شوه، د هغې بڼه والوته او چې ځان يې کنټرول کړ نو سترګي يې غټې، غټې راوختې او بې باوره الون ته ځير شوه، لکه الون چې له هغې سره ټوکي کولې:

"ايا ته جدي يې؟"

دا چې الون پرلپسې ورځپاڼې ته ځير و نو هغې يو ځل بيا تکان وخوړ او د الون غوندې پر هغې هم د خوشالۍ يوه داسي څپه راغله چې نژدې وه زاره يې چاودلې وای:

"الونه! ټوکي خو به نه کوې؟ګ"

الون بې سېکه غوندې وويل:

"پرلپسې شمېره خو همدا ده"...

"او د ټکټ لمبر يې؟" د ماشا ږغ هم بدل شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ټکټ لمبر يې څه دی؟" هغې يوازې دومره وکولای شول چې شونډان وښوروي، داسې معلومېدل لکه توري چې د شونډانو پر څاستوني ته ننوتلي وو، پر هغه باندې د هيجان څپه راغله د هغه سور مخ ماشا په دې باوري کړه چې هغه ټوکې نه کوي، هغې په چيغه وپوښتل:

"کوم انعام راوتلی دی؟ دويم، دريم که...؟"

"د يو لك روبلو؟"

"کراره رېغېړه" الون پر خوله لاس کښېښود او هغه يې چوپ کړه.

"ته چيغې ولې وهې؟"

"اوه! الونه" ماشا الون ته په غوږ کې ووېل، هغه په دې کې پاته راغله چې خپله خوښي قابو کړي، کله چې کوټې ته ولاړه نو په نڅا او ګډا يې ږغ پورته کړ:

"ما انعام ګټلی دی، د يو لك روبلو انعام مې راوتلی دی"!

"انعام يوازې ستا نه دی" داسې ښکارېدل چې د الون ږغ د ماشا احساساتو لاندې کړ، هغه ته غوسه ورغله خو د وخت د نزاکت له احساس سره يې ځان ژر بېرته قابو کړ او په داسې حال کې چې حواس يې الوتي وو، ووېل:

"انعام زموږ په دواړو دی "

"موږ دوه ولې يو؟ يو، يو د يوه زړه دوه بدنه يو"

الون تر ډېره دغه هڅه کوله چې ماشا ته د خپلې مينې باور ورکړي، بيا چې يې کله د ماشا پر څېره يوه شوخه مسکا وليده نو خړ يې وموسل.

"انعام بې له شکه چې زموږ دواړو دی" ماشا د الون پر اوږه خپل سر کښېښود او ويې ويل:

"موږ دوه نه يو، يو، يو"

"ماشا له دې ورسته به موږ يو نوی ژوند پيل کړو" الون د احساساتو سمندر له ځان سره ډېر ليرې يووړ:

"موږ رېښتيا هم يو، يو او همېشه به همداسې يو، يو" د هغه لاس ورو، ورو خپله د ماشا له اوږې څخه څنګلې ته ښوی شو او بيا د هغه لاسونو او شونډانو د خپلې ښځې پر بدن باندې د يوالي يوه نوې ژمنه ثبت کړه.

ماشا سترګې ومو‌ړلې او په پټو سترګو يې د الون حق ومانه:

"زه ستا يم، زما هر څه ستا دي، يو لك روبله هم ستا دي"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په پنځوسو زرو روبلو به مورږ يو ښه کور واخلو" الون خپلي نااسوده غوښتني حس کړې.

"زه به يو شانداره کور واخلم او غواړم چي يو نوی موټر هم رانيسم، په لسو زرو روبلو به د نړۍ سيل وکړم او پاته پيسې به په بانك کي کښېږدو له هغه به يوه مياشنۍ مناسبه ګټه راته راځي"

ماشا په خوښي سره وويل:

"زه هم همداسي غواړم" بيا هغې په خيال کي د يو لك روبلو نوټونه وشمېرل، په هغو يې لوبي وکړي، او خپلي داسي کوچنۍ، کوچنۍ غوښتني يې تر سره کړې، چي هغه تر اوسه يوازي د پيسو د نشتوالي له امله محرومه ورڅخه پاته شوې وه.

"هو رېښتيا مورږ يو ښه کور ته اړتيا لرو، او شتا دويمه غوښتنه هم زه تايدوم ځکه د ښه کور لپاره يو موټر هم ضروري دی، په لسو زرو روبلو به مورږ د نړۍ سيل وکړو، زما خپله له ډېره وخته زړه و چي د "ټيولا" او "اورېل" تکي شنې سيمي ووينم، پاته پيسې به په بانك کي کښېږدو چي مياشتنۍ عايد ورڅخه پري کړو"

له څو شيبو چوپتيا ورسته ماشا يو ځل بيا له ځان سره د خيالونو نړۍ ودانه کړه او ويې ويل:

"مورږ به د ټولي نړۍ سيل وکړو، نياګر ته به لاړ شو، د روم سيل به وکړو، بس ټوله ژوند به عيشونه کوو، عيشونه"

الون په خيال کي د پاريس په سيل وتلی و، يوه نازنينه پېغله مخامخ ورته ناسته وه او په مسکا يې هغه ته جام وړاندي کاوه چي په دې کي هغه د خپلي ښځي ږغ واورېد او تکان يې وخوړ، داسي ورته ښکاره شوه لکه په اوبتل کي چي چاودنه وشوه او اوبتل مخ په ډوبېدو شو، هغه يو دم خپلي ښځي ته وکتل خو د ماشا شونډان نه ښورېدل، الون يو ځل بيا په خپلو خيالونو کي والوت، له دې ځلي د هغه د خيالونو بېړۍ په "ميامي" کي لنګر شوه، په ميامي کي تر يوې رنګيني چترۍ لاندي د نيمه بربنډو پېغلو د شباب له لمر څخه هغه د خپلو خوښيو درد ټکوراوه، هغه يو شتمن سړی و، هيڅ پرېشاني يې نه وه او ميامي ته يوازي د سيل لپاره راغلی و.

هغه قدم واهه او مخ ته يې له يوې پسې بله ښکلې کړه وړه تېرېده، ټولي د هغه د يوې اشارې په تمه وې خو الون څېره جدي نيولې وه او هره يوه يې ردوله، نن ورځ هغه ډېر محتاط و، هغه د خپل ذوق د رانيولو وس درلود، انسان چي د ساعتېري د رانيولو وس ولري نو ذوق به يې نخرې ولي نه کوي؟ د هغه ذوق هم خپل ناز کاوه خو بيا مخکي تر دې چي هغه له يوه په زړه پوري بدن څخه راتاو شي هغه د ماشا ږغ واورېد، ميامي يو ځل بيا د هغه د خوبونو جزيره وګرځېده او د ځوانۍ له اوره د سرو زرو غونډي ويلو شوو بدنونو ځای يوې بې ډولي او بدرنګي ښځي ونيو، الون يو سربېرن نظر پر هغې ناموزوني ښځي واچاوه، هغې د يو لك روبلو په اړه يو څه ويل، د يو لك روبلو په يادونه کي يو عجيب جادو پروت و، ځکه يوه شېبه ورسته بيا الون د اټاليا د يوه ستر هوټل حمام ته ورسېد، يوې نيمه بربنډې پېغلي په خپلو قلمي ګوتو د هغه د بدن سترېا ايستله، او هغه د مدهوشۍ په حال کي و، چي په دې کي يو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دم یو زیړ خو اشنا ږغ د هغه ټولي هیلي د حمام له فرشه ووهلې، د هغو نازکو ګوتو ځای چي د هغه بدن یې تخنوی یو زیړ لاس ونیو:

"زه هم له تا سره ځم" ماشا د هغه له جذباتو څخه ناخبره په خوبولي لهجه وویل:

"زه هم غواړم چي د نړۍ سیل وکړم او عیش و عیشرت وکړم"

"عیش؟!" د ماشا دا توری پر الون داسي ولګېد لکه یو چا چي هغه له اسمان څخه پر یوه شګلنه مځکه راوغورځاوه.

"ماشا ته غواړې چي څنګه عیش وکړې؟ د عیاشۍ په مانا ته پوهېږې؟ الون تر ژبي لاندي وویل او بیا یې په تعجب د ماشا د څېري د لوستلو هڅه وکړه، د هغه عصاب خراب شول، هغه ته داسي محسوسه شوه چي د هغې سترګي هم هغه رنګه خوبونه ویني لکه د ده په سترګو کي چي نغښتي دي، دې خوبونو هغه ته نوی ژوند وربخښلی و، خو همدا خوبونه چي د ماشا سترګو ته ولېدل نو یوه ډارونکې بڼه یې خپله کړه، د الون وینه په جوش راغله، د هغه په سترګو کي د خیالي کردارونو جنس اوښتی و، د الون په خیالونو کي د ښکلو پېغلو ځای هډورو ځوانانو نیولی و "ته غواړې چي څنګه عیش وکړې؟" د الون زړه و چي د زړه په زور سره چیغه کړي او خپله ښځه یوه کلکه څپېړه ووهي، بیا یې تر مرۍ ونیسي او پوښتنه ورڅخه وکړي چي "ووایه ته غواړې چي څنګه عیش وکړې؟"

د الون له زړه څخه یوه لویه چیغه پورته شوه خو تر شونډانو لا نه وه راغلې چي بېرته ورکه شوه، دې وېري چي یو لك روبل به یې له لاسه ووځي د هغه غوسه ور سړه کړه او هغه یې خاموش کړ، ماشا اوس د هغه لپاره یوازي ښځه نه بلکي د یو لك روبلو چك هم و، او الون د یو لك روبلو له زور څخه ښه خبر و، ماشا ته په غوسه کېدل دا مانا درلوده چي هغه د یو لك روبلو څخه د همېشه لپاره ځان محروموه، او خپل خوبونه یې ټول په اوبو لاهو کول، هغه نه غوښتل چي خوبونه یې په اوبو لاهو شي، ځکه یې نو دا غوسه وزغمل.

له دې ځلي د هغه خوب تر "سینټ مارټن" پوري محدود پاته شوو هغه د یوې لوې ماڼۍ په تالاب کي لامبو وهل او په کټ، کټ یې خندل، د هغه دوو اولادونو یوه زوی او لور هم له هغه سره په لوړ اواز خندل، الون له دوو اولادونو سره مینه لرله مانا داچي هغه په ښار کي یو لوی کور هم پیدا کړی و او د دوو اولادونو ارمان یې هم پوره شوی، بیا چي کله له لامبو وهلو او ډېري خندا څخه ستړی شو او له تالاب څخه راووت نو یوه ښځه په داسي حال کي چي تودې چای او برګر یې په لاس کي وو، هغه ته مسکۍ ولاړه وه، دا ماشا وه، الون تکان وخوړ، خو خوب یې درې وړې نشو، په دویم وار هغه د یوه خوشحاله او مطمین سړي غوندي د سمندر پر غاړه قدم واهه، د هغه نوکرانو شاوخوا منډې ورسره وهلې، د الون زړه و چي څو شیبې قدم ووهي، بیا د خپل ګاونډې کور ته لاړ شي، هلته د تاش یا شطرنج یوه لوبه وکړي او یو څه بانډار وکړي خو بانډار یې لا نه و شروع کړی چي ماشا یو ځل بیا د هغه خوب درې وړې کړ، هغې په لوړ ږغ هغه ته ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چيري ورك يې؟"

"هيچيري نه، هيچيري هم نه"

"تا زما د پوښتني ځواب ولي نه راکړ؟گ" ماشا يو څه ماڼېجن غوندي وويل:

"ښه، راته ووايه تر ټولو مخکي ته ما چيري بيايې؟ زه هم غواړم چي له تا سره فرانسه، اټاليا او هند ووينم" ماشا سترګي پټي کړې، الون هغې ته هيڅ ځواب ور نه کړ، هغه په دې اړه هيڅ ځواب نه درلود، هغه هيڅ هڅه نه کوله چي له خپلي ښځي سره په سيل ووزي، هغه کوچنی نه و، په دې ښه پوهېدی چي له خپلي ښځي سره تفريح نشي کېدای، دې خيال چي هغه به له خپلي ښځي سره يو ځای په سيل وځي د هغه پر بدن يوه سړه څپه راوسته، هغه سترګي پټي کړې او هڅه يې وکړه چي دغه خيال له ذهن څخه وباسي خو هغه په دې کي پاته راغلی، بيا هغه د زړه په سترګو وليدل چي ماشا په هر سفر کي له هغه سره ملګرې ده، له هغه سره له شيانو ډك صندقونه او غوټي دي، هغه د نوکر غوندي د ماشا شيان را اخيستي دي او ماشا په وار، وار سره په دې يادونه سفر بد خونده کوي چي پر سر مي درد دی، الون د اورګاډي په هر سفر کي د يوه کوچني پالنه کوي، دويم کوچني د ماشا په غېږ کي بغاري جوړي کړي دي، اور ګاډی چي به هر ځای تم شو نو ماشا به هغه ته ترماس په لاس ورکړ چي له يو هوټل څخه د کوچني د شيدو جوړولو لپاره تودې اوبه راوړه، الون په هر تم ځای کي د يو لالهانده پلار غوندي اېخوا دېګخوا منډي وهلې، کله به هغه د بسکټ پسې منډې وهلې کله به يې د ډوډۍ پسې، له هر سفر ورسته به يې د ماشا له طنزه ډکي خبري اورېدې چي تا له هغه ښځي سره خبري ولي وکړې؟ تا هغه نجلۍ ته دومره په ځير ولي کتل؟ له دې خيال سره د الون ټولي هيلي مړاوي شوې.

"ارمان چي د لاټرۍ ټکټ زما وای؟" الون سړه سا وايسته او خپلي ښځي ته ځير شوو ماشا هغه ته يوه بدرنګه او نابلده ښځه و ايسېده، " زه به له تا سره هيڅ کله سفر ونه کړم" الون له ځان سره وويل: "له تا سره يو ځای به زه عياشي څنګه وکړم؟" د هغه زړه و چي خپلي ښځي ته ووايې چي عياشي همېشه يوازي کېدای شي او يوازي نارينه حق لري چي عياشي وکړي، په تفريح کي ښځه له ځان سره ملګرې کول دا مانا لري چي نارينه پر ځان د عياشۍ هر ور بند کړي.

ماشا هغه ته يو څه وويل خو هغه وانه ورېدل، په دې وخت کي هغه يوازي هغه خبري اورېدې چي هغه له ځان سره کولې او هغه خبري هم ورو، ورو بد خونده کېدې.

له دې ښځي سره د پاريس په شاهانه هوټل کي تم کېدل څه مانا لري، زه به د دې بې ډولي ښځي په واك کي يم، پر دې به هم هغه نيوکه کوي چي زه ولي دباندي وزم، زه به هر ځای له دې سره يو ځای يم له دې سره يو ځای هيڅ د عيلشۍ ځای ته نشم تلای، په يو هوټل کي د ښځي تر مرييتوب خو دا ښه ده چي په همدې کور کي پاته شم، دلته زه د دې امير يم، په کور کي دا له ما څخه دا پوښتنه نشي کولای چي زه چيري ځم يا چيري تللی وه، په دې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کي چي هرڅومره ديغ يم، لږ تر لږه په عزت خو يم، دلته زما په زړه کي د اميد يو څرك شته چي يوه ورځ به لا د عياشۍ شپې راشي او يوه ښکلې پېغله به زما په ژوند را ګډه شي چي زه ماشا هيڅ ورڅخه خبره نه کړم.

"څه چورت وهې؟ګ" ماشا بيا هغه له چورتونو څخه را وايست:

"چيري ورك يې؟"

"هيڅيري هم نه" د الون پر څېره يوه پيکه مسکا وغوړېده، هغه په ځير ماشا تر نظر تېره کړه، ماشا يو وخت ښکلې وه خو اوس د هغې په بدن کي د الون لپاره هغه جاذبيت نه و پاته چي الون خپل ځان پر خرڅ کړی وای او يوازي د يو لك روبلو لپاره تر خپلو غوښتنو تېر شوی وای.

دا ښځه به هيڅکله ما پرېنږدي چي زه يوازي "نيپلز" ته لاړ شم، دا خو ما تر "کيلن" پوري لا هم يوازي نه پرېږدي، سره له دې چي هغه نه غوښتل په زړه کي يې نفرت پيدا شو، هغه فکر کاوه چي ماشا څنګه يو لك روبله تر لاسه کړي نو بيخي به بل مخ شي، خپلي پيسې به قلف کړي او له ما څخه به تېر تول کساتونه واخلي، د دې لپاره چي ما وځوروي له خپلو دوستانو سره به ښه پيل کړي، د ماشا د دوستانو په اړه چي هغه څنګه سوچ وکړ نو پر ذهن يې پرلپسې ګزارونه پيل شول، د ماشا له ورور، خور، اکا، خاله، عمه او ماما څخه د الون ډېر بد راتلل، هغوئ يې له خپله کوره منع کړي وو، الون له ځان سره فکر وکړ چي "د ماشا د يو لك روبلو د ګټلو خبر چي هغوئ واوري نو زما پر کور به يرغل راوړي" د ماشا له ځينو دوستانو څخه د الون دومره بد راتلل چي ان د هغوئ مخ يې هم نه غوښتل چي ويې ويني، هغه د ماشا له مور څخه هم ډېر بېزاره و، هغه پوهېدی چي که ماشا د يو لك روبلو څښتنه شي نو هغه خپل کور ته د هغې د دوستانو مخ نشي ډب کولای.

اوف خدايه! الون داسي محسوسه کړه چي سر يې د چاودېدو په حال کي دی، هغه سر په دواړو لاسونو ونيو، سره له دې چي سترګي يې پټي وې هغه ليدل چي د ماشا دوستانو د هغه پر کور يرغل راوړی دی، هغوئ بې ځايه، بې ځايه خاندي، د هغه پر بې مانا خبرو ملنډې وهي، د هغه سپکاوی کوي، هغه له هغو کسانو سره ناست دی ډوډوۍ خوري چي نفرت يې ور څخه کېدی، دا يو ډېر بد حالت و، الون تر دې مرګ غوره باله چي د ماشا قريبانو ته سر ټيټی وي، د ماشا خپلوانو له هغه سره وړ چلند نه و کړی، دا يوازي ماشا وه چي د هغوئ صفتونه به يې کول، پر دې به د دوی دوو تر منځ اکثره سره شخړه وه او پای به همېشه د الون په ګټه او د ماشا په تاوان تمامېدی.

تر يو لك روبلو راوتلو ورسته خو هيڅ امکان نه لري چي ماشا دي چوپه پاته شي، نه يوازي داچي هغه به پر ده جابيره شي بلکي دی به هم د خپلي خسرګنۍ ستاييني ته اړ کړي او پر هغه به يو دايمي عذاب نازل شي، د خسرګنۍ د خپلوانو عذاب!، "نه، نه" الون ولړزېدی، "يوازي د يو لك روبلو لپاره زه خپل ژوند نه بربادوم" له دې پرېکړې څخه الون يو عجيبه سکون تر لاسه کړ، د هغه پر شونډانو يوه پيکه مسکا وغوړېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ولي خاندې؟" د ماشا پر شونډانو هم مسکا وغوړېده.

"ستا پر معصوميت او سادګي خاندم" الون ماشا په غېږ کي ونيوه.

لږ ورسته الون په جدي لهجه وويل:

"ماشا بخښنه غواړم، ستا هيڅ انعام منام نه دی راوتلی، ما ټوکي درسره کولې، د هغه ټکټ لمبر چي انعام يې ګټلی شپږويشت نه شپږڅلوېښت دی" الون چي دا جمله ادا کړه نو لکه يو لوی پېټی چي يې له اوږو ليري کړ، هغه خپل ځان ډېر سپك او حوسا حس کړ.

د ماشا پر څېره نااميدي وغوړېده:

"ته داسي ټوکي ولي کوې؟" ماشا څو شيبې خپه شوه:

"که پر ما له خوښۍ څخه د زړه دوره راغلې وای؟ او مړه شوې وای، نو؟"

"ها، ها... ها" الون د زړه له اخلاصه وخندل او بيا د خپلي خپه شوي ښځي په پخلاينه بوخت شو، ماشا ډېره ژر پخلا شوه او لږ وروسته په ژوره خوب ويده شوه.

الون ته هم خوب ورتلی، نور د هغه پر ذهن کوم فکر نه و خپور، هغه چورت واهه چي د هغه معصومي ښځي له پنځلسو کلونو څخه هغه ته د مجازي خدای په سترګه کتلي، له هغه سره يې د اطاعت ژوند تېر کړی دی، د هغه پر رښتيا او درواغو يې په پټو سترګو باور کړی، ماشا به هيڅکله دا فکر هم نه کوي چي نن الون د خپل ژوند تر ټولو لوی درواغ وويل، هغه ورځپانه ټوټې، ټوټې کړه او په چټل دان کي يې واچول.

د الون خيال رښتيا وختی، سهار د ماشا نه لاټرۍ په ياد وه او نه يې هم انعام په فکر کي وروګرځېدی، هغې الون ته سهارنۍ وروړه او د هغه د رخصتولو لپاره په وره کي ودرېده، هغه تر هغو مسکۍ وه او خپل سړي ته يې لاس ښوراوه، تر څو هغه له سترګو پناه شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عابده

رابندرنات ټېګور/بنګال

کله چي زما شهرت خپل اوج ته ورسېد او زما نوم د ادبي جريدو په سرليکونو کي وليکل شو نو ما د دې ادبي رقابت له وېري په يو داسي ګوښه ځای کي د اوسېدو اراده وکړه چي هلته زه خپله هستي او د هغې بې شمېره غمونه بيخي له ياده وباسم، له کلکتې څخه څو ميله ليري په يو کلي کي زما کور دی، هلته زه په پوره مانا ارام ژوند تېرولای شم، د دې کلي اوسېدونکی تر اوسه پوري زما په اړه کومي نتيجې ته نه دي رسېدلي، د هغوئ په نزد زه نه د سيل شوقي يم او نه هم داسي ميله بازه يم، هغوئ ما درويش هم نه بولي، زما او د هغوئ تر منځ چي کومه څه نا څه اشنايي شته هغه هغوئ له دې خيال څخه همېشه ليري ساتي، له دې پرته هغوئ ما مساپر هم نه بولي په داسي حال کي چي زه له ازله ګنبته يم، زه په کروندو کي اکثره بې مقصده ګرځم خو هغوئ يوازي دومره پوهيږي چي زه جره يم هغه هم په دې خاطر چي هغوئ له ما سره هيڅ کله زما کوچنيان نه دي ليدلي، داچي هغوئ زما په اړه په انسان يا حيوان شمېرلو کي پاته راغلي دي نو له دې امله يې زه پر خپل حال پرې ايښی يم ځکه نو زه په خپله دنيا کي يوازي اوسم.

خو زه اوس په دې پوه شوم چي په دې ټول کلي کي يوازي يوه هستي داسي شته چي هغه له ما سره دلچسپي لري، ما له هغې سره د جولايي د مياشتي په يوه غرمه کي وليدل، له سهاره څخه باران اورېدی او فضا تر اوسه پوري داسي نمجنه پاته وه لکه له اوښکو وروسته چي ليمه.

زه مست ناست وم د رود په غاړه کي د ځرېدونکو غاوو ننداره مي کول، د غرمې سور لمر پر مځکه باندي د خپلو وړانګو جال غوړاوه، د لمر دې ساده رڼا چاپېريال له معصومانه جذباتو څخه ډك کړی و، ما چي هغه ته کتل نو په زړه کي خيال را پيدا شو چي کشکي انسان د دې لباسونو پر ځای د فطرتي سنګار پيروي کولای، له دې څخه به نه يوازي دا چي د خياطی پيسې به سپمېدلای بلکي زموږ له بدن سره به د هوا هغه موسيقي لګېدلای چي د هغې له امله به زموږ رنګ د مصنوعي لباسونو په نسبت ښه ښکارېدلای.

په همدې شيبه کي چي زه په خيالونو کي ډوب وم يوه پخه ښځه راغله ماته يې سجده وکړه او تندی يې پر مځکه وسولاوه، هغې په خپلي لمن کي د ګلونو غونچې را اخيستي وې، هغې په ډېر درناوي په داسي حال کي چي لاسونه يې يو ځای نيولي وو د ګلونو يو غونچه ماته راکړه او ويې ويل:

"ديوتا دا ستا نذر دی"

هغې دومره ووېل او لاړه داچي زه په يو فکر کي ډوب وم ځکه نو د هغې د تلو احساس راته ونشو، که څه هم دا يوه عادي پېښه وه خو زما پر زړه يې ژور اثر وکړ، ما يو ځل بيا ځرېدونکو غاوو ته وکتل هغوئ اوړدې، اوږدې ساوي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخيستې، په شنو ورشوګانو کې پورته کښته کېدې او مچان يې په ساه باندې شړل، دې منظر زما د سترګو په وړاندې يو مرموز صورت اختياراوه، لوستونکي ښايي زما پر دې کم عقلي باندې وخاندي خو زه دا وايم چې زما زړه له صفت او ثنا څخه ډک و، بيا په همدې مهال ما د آم له ونې څخه يو شين ښاخ را پرې کړ او غواوو ته مې په خپل لاس ور واچوه.

او ما دا خوښي محسوسه کړه لکه ما چې خپل خدای خوشحاله کړی وي.

په دويم کال چې زه کلي ته بېرته راغلم نو د فروري مياشت وه، يخ لا تر اوسه نه و وتلی، سهار مهال چې د لمر وړانګې زما کوټې ته راغلې نو ما د هغوئ له تودوخې مننه وکړه، زه په ليکلو بوخت وم چې زما نوکر کوټې ته راغی او وېې ويل:

د "وشنومت" يوه عابده غواړي چې له تا سره ووينې، ما په بې پروايي سره ورته وويل: چې پورته يې راوله او بېرته په ليکلو بوخت شوم، لږ ورسته عابده دننه راغله او ټيټه شوه زما قدمونو ته يې لاس وروړی، دا هغه ښځه وه چې ما يو کال وړاندې څو شيبې ورسره ليدلي و، اوس ما کولای شو ل چې هغه بيخي له نژدې څخه مطالعه کړم، هغه د عمر له هغې برخې څخه اوښتې وه چې يو نارينه يې پوښتنه وکړي چې ښځه ښايسته ده که بد رنګه؟ هغه په قد لوړه وه او غښتلې وه خو د هغې ملا د ډېر رياضت له امله کړوپه شوې وه، تر دې ټولو د پاملرنې وړ د هغې دوې سترګې وې، په هغو کې ډېر کشش موجود و، کله چې هغه را ننوته نو د هغې دې دوو سترګو ماته ټکان راکړ .

"ديوتا!" هغې وويل:

"ايا د هغو ګڼو ونو سورى زموږ د ليدو لپاره مناسب ځای نه و چې تا زه خپل تخت ته را وغوښتم؟"

هغې زه په باغ کې د ګرځېدو په مهال ليدلی وم خو ما هغه نه وه ليدلې، دا څو ورځې کېدې چې ماته زکام راپورې شوی و ځکه نو زه له کوره دباندې نه وم وتلی بس د خپلې بالاخانې څخه مې د شنه ژوندي اسمان سيل کاوه.

تر لنډې چوپتيا وروسته هغې بيا وويل:

"ديوتا! زه ستا قدم ښکلولو ته راغلې يم"

زه چوپ وم، تر تلو وړاندې هغه بيا زما پر پښو را پرېوته او هغه يې ښکل کړې خو هغه نا کراره وه ځکه چې زما پښې پټې وې خو د هغې زړه و چې لوڅې يې ووينې.

په دويمه ورځ سهار زه له کوټې څخه راووتم او په بالاخانه کې کښېناستم، د ونو له قطار څخه چپ لور ته ما يوازې د کلي خوښناکه منظره ليدله، په هغه سهار دا ويل ناشوني و چې لمر را ختلی دی که نه؟ هر لور ته خوپ و، ما ليري

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وليدل چي هغه ښځه له خوب څخه داسي را ښکاره شوه لکه له توري شپې څخه چي د شفق رڼا راپورته کيږي، هغې د ديوتا په وړاندي يو خوندور منتر زمزمه کاوه.

بيا چي کله خوب ليري شو او د لمر سترګه د اسمان پر نيمايي باندي وځليده نو زه د څه ليکلو لپاره پر مېز باندي کښېناستم چي له ځينو څخه مي د چا د قدمونو ښکالو تر غوږ شوه او عابده په داسي حال کي چي يوه نغمه يې پورته کړې وه کوټې ته را ددننه شوه، هغه ماته ټيټه شوه، ما د کاغذونو له بستې څخه سر راپورته کړ.

"ديوتا! ما پرون ډېر پاك او سپېڅلي خواړه وخوړل، هغه ډېر مقدس وو ځکه چي ستا مقدسو لاسو هغه لمس کړي وو"

ما تکان وخوړ او و مي پوښتل چي هغې څنګه له ما څخه پاته شوي خواړه تر لاسه کړي دي؟ هغې وويل:

"زه ماښام له وره سره په تمه وم چي کله ستا نوکر لوښي بيرته را اخيستي وو نو ما له هغه څخه يوڅه خواړه واخيستل"

د دي په اوريدو زه ډېر حيران شوم ځکه د کلي هر کس خبر و چي ما ډېر وخت په اروپا کي تېر کړی دی او له اروپايانو سره مي خوړل څښل کړي دي، هغوئ له ما څخه ډډه کول .

عابدي په اريانی سره وويل:

"چي زه ستا پاته شوني و نه خورم نو دلته مي د راتلو ګټه څه ده، ديوتا؟"

زه چوپ وم، هغه زما له حيرته څخه ډېره متاثره شوه او ورو پورته شوه لاړه.

ما څه وخت وروسته څرګنده کړه چي عابده له ډېري درنې کورنۍ څخه ده او د هغې مور ډېره ښه ښځه وه هغې دا د "درمسار" له خدمتګارۍ څخه منع کړه خو دې خپله د ځان لپاره دا ژوند غوره کړ، ما له هغې څخه وپوښتل چي هغه ژوند څنګه تېرګروي؟ هغې ماته وويل چي زما پيروانو ماته يوه ټوټه ځمکه راکړې ده او ډوډۍ د څو ورونو له ټکولو څخه پيدا کوم، زما ټينګه هيله وه چي له هغې څخه دا وپوښتم چي هغې واده کړی دی کنه؟ خو هغې کله په اشاره هم د دې يادونه ونه کړه ځکه نو ما له هغې څخه دا ډول پوښتنه ونشوای کړای.

ما د هغې په اړه دا مالومات هم تر لاسه کړ چي لوړ ذاتي خلك د هغې درناوی نه کوي، له هغه ورسته چي عابده بيا راغله نو هغې زه په مطالعه کي ډوب وليدم.

"ديوتا، زه چي هر وخت راشم، ته په ليکلو او لوستلو بوخت يې"

ما ورته وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدای(ج) خپل اوزګار بندګان بوخت ساتي، که نه نو هغوئ خامخا بدو ته مخه کوي"

عابدې ماته وويل: "چې کله زه ستا ليدو ته راځم نو نوکر ما خامخ دننه نه راپرېږدي، کله چې زه ستا لمانځنه کوم نوستا پښې همېشه په جرابو پټې وي او کله چې زه له تا سره خبرې کوم نو ته هر وخت په فکرونو کې ډوب يې، له دې ځلې د تلو په وخت هغې لاسونه په خواست سره ونيول او ويې ويل:

"ديوتا، نن سهار ما ستا پښې پر خپله سينه باندې محسوسې کړې، اه! ښومره سړې وې خو وې لوڅې، دا رنګه په جرابو کې پټې نه وې، ما له وخته د دوئ لمانځنه کول ځکه زما ټوله هستي ور څخه اباده شوه"

په هغه ماښام چې عابدې خپل ژوند راته بيانوه ستورې ورو، ورو له خوبه ويښ شول او د ونو شاته ښکارېدل چې په تياره کې يې سترګکونه وهل، هغه د خپلې کيسې پای ته په رسېدو وه.

"زما مېړه ډېر ساده دی خو زه يې په دې ساده توب کې هم يوه ښېګڼه وينم، زموږ د واده مخکې زما او زما د مېړه مور او پلار مړه شوي وو، زما مېړه هميشه دا هيله لرلې چې يو څوك پر هغه باندې حکومت وکړي، او زه په دې ډېر شرم محسوسوم چې هغه ما تر ځان لوړه بولي او زه په دې هم ښه پوهېږم چې هغه تر هرڅه ما ښه بولي په داسې حال کې چې هغه په خبرو کې تر ما ډېر ښه دی، هغه پخپله دونيا کې تر هر چا زما ډېر عزت کاوه، يوازې عزت هم نه بلکې مينه هم او داسې مينه چې په دنيا کې ډېره کمه ليدل شوې ده، "ګورو ټهاکر" زما تر مېړه کشر و، اه! هغه ښومره ښکلی و، زما سړي او هغه په کوچنيوالي کې يو ځای لوبې کولې او له هغه وخته څخه ده خپل روح او زړه د کوچنيوالي د دې دوست په خدمت کې وقف کړي وو، ټهاکر پوهېدی چې زما سړی ښومره ساده دی ځکه به يې پر هغه هر وخت پسخند واهه، هغه او د هغه ملګرو به د ساعتېرې لپاره پر هغه ټوکې کولې خو هغه به چار او ناچاره برداشتولې، چې زه واده شوم ګرو ټهاکر په بنارس کې درس وايه او د هغه خرڅ زما مېړه له جېبه ورکاوه، زه اتلس کلنه وم چې هغه کلي ته بېرته راغی، په پنځلس کلنۍ کې زما يو اولاد وشو خو زه دومره ځوانه وم چې د هغه مې هيڅ پروا نه کوله، زه د ټوکو ټکالو ډېره شوقي وم او يوازې د خپلو کليوالو همزولو نجنو سره په ساعتېرې پوهېدم، زوی به مې يوازې هغه وخت ليدی چې زه به له مجبورۍ په کور کې پاته کېدم، د کوچنې د روزنې لپاره افسوس! ما زوی و زوکړ خو د هغه د لوبو شيان مې ور برابر نه کړل، مور د هغه په زړه کې ځای جوړ کړی و خو هغې و نه مانه، هغه د غوصې په حالت کې زه پرېښودم او زه تراوسه په دې دنيا کې د هغه په لټه يم، هغه د خپل پلار د زړه راحت و خو زما بې پروايي هغه ته صدمه ور ورسوله، هغه دا بيانولای نشوه ځکه هغه له ازله همداسې خاموش طبيعته و، د اريانۍ خبره دا وه چې زما زوی زما له بې مخۍ سره له ما سره ډېره مينه کوله، د هغه دا خيال و چې يوه ورځ به زه هغه خامخا پرېږدم او لاړه به شم، زه او هغه چې به کله يو ځای وو نو هغه به زما په سترګو کې سترګې را ښخې کولې او تر ډېره به يې راته کتل او زه چې به هره ورځ د رود غاړې ته تلم نو هغه به خپل ناني، ناني لاسونه د اشارې په دود خلاصول چې ما هم درسره بوزه خو د لمبېدو ګودر يوازې زما او زما د همزولو د ليدو ځای و، د دې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره د کوچني پېټي پر غاړه ګرځېدل د منلو وړ نه و، یوه ورځ چي د تورو وریځو لړۍ ټولي شوې نو خادمي ته مي وویل چي هغه پر کوچني پام وکړي او خپله د رود په لور رهي شوم، کوچني چي زه ولیدم چي ځم نو په چیغو شو.

زه چي ځنګه ګودر ته ورسېدم، هلته هیڅوك نه وو، زه په کلي کي تر ټولو ښځو ښه لامبوزنه وم، رود غاړي تر غاړي ډك و، ما ور ټوپ کړل او په لامبو سره د رود منځ ته رسېدلې وم چي د رود له غاړي مي یوه چیغه واورېده: " موري!" ما چي سترګي ور واړولې او ومي کتل، زما زوی د ګودر په ځینو کي را تا کېدی، ما د درېدو ورته وویل، په زوره په زوره چیغي مي پر ووهلې خو هغه په خندا او داسي حال کي چي ماته یې ناري را وهلې مخ په وړاندي راروان و، زما پښې او لاسونه له وېري مړه شول، ما سترګي پټي کړې او چي بېرته مي خلاصي کړې نو په ځینو کي زما د زوی چیغي د ابد لپاره چوپې شوي وې، زه د رود غاړي ته راغلم، هغه مي له اوبو څخه راوکیښ او پر اوږو مي را واخیست خو هغه یخ پخ شوی و، یو وخت هغه زما ارمان درلود خو اوس زه د هغه ارمان لرم، کومي ستونزي چي زما سړي زغملي دي په هغه یوازي خدای پاك(ج) ښه پوهیږي، که هغه ماته زما د کړو ښه سزا راکړې وای نو دا به زموږ د دواړو لپاره ښه وای خو هغه خاموش و .

په کومو ورځو کي چي زه د هغه په غم کي په لېونتوب وم نو "ګوروټهاکر" بیا راغی، له دې ځلي زما خاوند د هغه د استعداد له امله تر پخوا څو چنده ډېر د هغه عزت کاوه او د هغه په موجودګي کي به یې خبري لا نه کولې، پر هغه باندي د ګوروټهاکر وېره لوېدلې وه، زما خاوند ګوروټهاکر ته وویل چي هغه ماته تسلي راکړي، هغه پر ما باندي د مقدس ویدونو منتر ووایه، هغه منترو زما پر زړه باندي هیڅ اثر و نه کړ خو هغه ژبه ډېره اغېزمنه وه چي دا توري په ادا شوي وو.

ما د ګروټهاکر په رنګ کي خدای وموند، هغه به هره ورځ سهار زموږ کور ته د ډوډۍ خوړلو لپاره راتلی، زه چي به ځنګه راویښېدم نو د هغه د ډوډۍ په فکر کي کېدم، زما مېړه چي ولیدم چي زه د هغه ډېر عزت کوم نو هغه به زما ډېر عزت کاوه، همداسي زموږ د ؟وند پنځه کلونه تېر شول خو د پردې تر شا نور څه روان وو چي ما نشوای معلوملای خو زما زړه هغه کشف کړل، د پسرلي په یو سهار ګوروټهاکر تر لمبېدو ورسته کور ته بېرته روان و جي د آم تر یوې ونې لاندي ما او هغه سره مخامخ شوو، هغه ټوال پر اوږه اچولی و او په سنسکرت باندي یې یو شعر زمزمه کاوه، زه ټوله لنده وم او کالي مي ټول پر بدن باندي نښتي وو، د هغه په لیدو زه ډېره وشرمېدم، هڅه مي وکړه چي ژر ځان وباسم خو هغه زما نوم واخیست.

زه سره کوچنۍ شوم او وشرمېدم، هغه په ما کي سترګي ښخي کړي وې او ویې ویل:

"ستا بدن څومره ښکلی دی"

ماته داسي محسوسه شوه لکه د مرغیو یوه دنیا چي زما د سر پر ښاخ چنیږي او ټوله ښاخونه له ګلونو ډك دي او داسي راته ښکاره شوه لکه مځکه آسمان او هر شی چي د خمار او خوښۍ په حال کي دي، زه نشم ویلای چي کور ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښنگه ورسېدم خو دومره پوهېږم چي هغي کوټې ته ننوتم چي مور د دیوتا عبادت په کي کوو خو کمره خالي راته ښکاره شوه، زما د سترګو په وړاندي هغه وړانګي په نښا وې چي ما له لمبېدو ښخه وروسته د راتلو پر مهال د ام د ونې تر سیوري لاندي لیدلي وې.

ګوروتېهاکر په هغه ورځ د خپلي ډوډۍ د وړلو لپاره راغی او زما پوښتنه یې وکړه، زما مېره زما پسې ډېر وکتل خو پیدا یې نه کړم.

نه پو هېږم چي هغه ورځ ښنګه تېره شوه او د شپې چي ما خپل مېړه ولید چي ویده و نو زه په پټه د هغه پښو ته نژدې پرېوتم، یو ځلي هغه پښې کش کړې او هغه زما له سینې سره ونښتې.

سهار چي زما مېړه راویښ شو نو زه هغه ته نژدې ناسته وم، د کړکۍ دباندي له ښاخونو ښخه د شفق سرخي راښکاره شوه تر اوسه لا وختي و، کاغیو شور نه و جوړ کړی، زه ټیټه شوم او پخپل تندي مي د خپل مېړه پښې مچ کړې، هغه جګ کښېناست او په حیرانۍ یې ماته وکتل، ما ورته وویل:

"ما اراده کړې ده چي دنیا پرېږدم، نوره زه ستا نه یم، زه باید ستا کور پرېږدم"

ښایي زما مېړه تر اوسه خوب لیدی، هغه یو توری هم له خولې راو نه ایست، ما ورته ویل:

"زما په خبره ځان پوه کړه، ته اوس یو بل واده وکړه او زه له دې دنیا ښخه رخصتېږم"

زما مېړه وویل:

"تاته دا د لېونیانو خبري چا در زده کړې؟ تاته چا وویل چي ته دنیا پرېږده؟"

ما ورته وویل:

"زما ګوروتېهاکر"

زما مېړه په حیرانۍ وویل:

"ګوروتېهاکر؟ هغه تاته دا نصیحت کله وکړ؟"

ما ورته وویل:

"تېر سهار چي زه له روده ښخه بېرته راتلم" د هغه اواز ولړزېدی، مخ یې را واړوه، زما په ښېره کي یې سترګي ښخي کړې او را ښخه ویې پوښتل:

"هغه تاته دا ولي وویل؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل:

"زه نه پوهېږم، له هغه څخه پوښتنه وکړه ښايي هغه دي وپوهوي"

زما مېړه وویل:

"د دنیا پرېښودل ممکن دي ولي چي انسان پکي اوسي، ته هیڅ ضرورت نه لرې چي زما کور پرېږدې، زه له گوروتېهاکر څخه په دې اړه پوښتنه کوم"

زما مېړه چوپ و او په تیاره کي پر فرش باندي ناست و، کله چي څه رڼا شوه نو هغه ماته وویل:

"راځه چي گوروتېهاکر ته ورشو"

ما په داسي حال کي چي لاسونه مي سره یو ځای ورته ونیول هغه ته وویل:

"زه به نور هیڅکله له هغه سره ونه وینم"

هغه زما په سترگو کي سترگي راواچولې، ما له شرم څخه سترگي کښته کړې، هغه له دې وروسته هیڅ ونه ویل، زه پوهېدم چي هغه زما د زړه خبره درك کړې ده، په دې غملړلې نړۍ کي دوې هستۍ داسي وي چي هغوئ له ما سره مینه وکړه، زما زوی او زما خاوند، هغه مینه زما هر څه وو، له دوئ دواړو څخه یوه زه پرېښودم او بل ما، نور به زه له صداقت څخه کار اخلم یوازي له صداقت څخه"

عابده زما پر پښو راپرېوته، پورته شوه او بیا راپرېوته او لاړه.

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library